ΕΤΟΣ Δ'. No 163 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50 ΠΕΜΠΤΗ 26 ΜΑΪΟΥ 1927 ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΡΑΤΑΝ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Εἰς Δραχμὰς		Εἰς Συνάλλαγμα ἐπί :	
Ἐν ὄψει	πρὸς 4 ο/ο	Λονδίνου ἐν ὄψει	πρὸς 4 ο/ο
Μὲ 15ήμερον προειδοποίησιν	» 4 1/4 ο/ο	» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην.	» 4 1/2 ο/ο
Ταμιευτήριον		Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει	» 4 ο/ο
μέχρι Δρχ. 100.000.	» 5 ο/ο	Παρισίων »	» 4 ο/ο

Τὰ καλυντικὰ καὶ ἀρώ... τα τῶν παγκοσμίων φή... ἐργοστασίων θὰ τὰ εὑρ... μὲ τὰς λογικωτέρας τι... εἰς τὸ Μυροπωλεῖον

ΕΜΜ. Ι. ΦΛΕΡΙΑΝ...

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ (Στοὰ Ἑρμ...

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΝΔΡ...

Ζητήσατε πα τοῦ βεγ... ὀνύχων

„RITTA"

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥ...

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσήματα Παθολ... Γυναικολογικά. Νέα Διεύθυ... Ὁδὸς Πιπίνου ἀρ. 117. Δέχεται π. μ. καὶ 4—5 μ. μ.

Η ΩΡΑΙΑ ΡΑΧΝΑ ΕΞΗΓΕΙ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΩΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟ „ΤΑΚΥ"

«Ἡ τέχνη μου ὡς χορεύτρια μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ἐξαλείφω τὶς τρίχες μου καὶ τὰ περιττὰ χνούδια. Γνωρίζω ὅμως—περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην γυναίκα—τὸν κίνδυνον τοῦ ξυραφιοῦ τὸ ὁποῖον ἐν τέλει ὑποχρεοῖ νὰ ξυρίζεσθε καθημερινῶς καὶ τὸ δυσάρεστον τῶν διαφόρων δυσόσμων ἀποψιλωτικῶν. Εὐτυχῶς ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀνακαλύψεως, ἐντὸς 5 λεπτῶν ὅπου δήποτε, τακυζάρομαι. Πέρνω ὀλίγην ἀρωματισμένην κρέμαν, ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὸ σωληνάριο καὶ ἀλοίφομαι. Μετὰ μερικὰ λεπτὰ πλένομαι μὲ κρύο νερό. Ἡ τρίχες μου ἐξηλείφθησαν καὶ τὸ δέρμα μου κατέστη ἄσπρο καὶ δροσερό. Ἐπὶ πλέον τὸ Τάκυ εἰσχωρεῖ μέχρι τῶν ριζῶν καὶ διαλύει τὶς τρίχες—πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ξυράφισμα. Ἀφ' ὅτου μεταχειρίζομαι τὴν θαυμασίαν αὐτὴν κρέμαν, παρετήρησα ὅτι ἡ τρίχες στὴν ἀρχὴ ἔβγαιναν πολὺ ἀργά, ἀλλὰ κατόπιν ἐξηλείφθησαν ὅλως διόλου. Κάθε φρόνιμη γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ περιττὰ τριχώματα, πρέπει νὰ τακυζάρεται».

Τὸ Τάκυ, Παρισινὴ κρέμα, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα ἀντὶ δραχ. 40. Εἶνε μοναδικὴ κρέμα καὶ ἡ τιμή της, εἶνε τιμὴ εὐκαιρίας.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα :

Πέτρος Δουραζὸς

Διαρκὴς Παρακαταθήκη :

Στοὰ Πεσμαζόγλου. — ΑΘΗΝΑΙ.

ΓΕΩΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην Ὁδὸς Κεφαλληνίας 15α.

Ὧραι 8—10 π. μ. καὶ 4—6 μ.μ.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τὴν ἀρίστην ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

Διότι :

Λευκαίνει τὰ δόντια

Τονώνει τὰ οὖλα καὶ δὲν φθείρει τὸ ΣΜΑΛΤΟ ὡς μὴ περιέχουσα ΣΑΠΩΝΑ

MAISON DU DOCTEUR PIERRE

PARIS-NANTERRE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ :

ΚΡΙΩΝΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΡΟΜΒΗΣ 18-ΑΘΗΝΑΙ

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

Κ. Γ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΗΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

(ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ)

ΠΛΟΥΣΙΩΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ - ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Τιμᾶται Δραχ. 100 μόνον διὰ τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητάς.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν—ἐντὸς τοῦ τρέχοντος Μαΐου—ἡ τιμὴ θ' αὐξηθῇ ἕνεκα τῶν ὑπερόγκων ἐξόδων τῆς ἐκδόσεως.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καθ' ἡμέραν παρὰ τῷ ἐκδότῃ :

„ΕΚΔΟΤΙΚΗ"

Ὁδὸς Εὐριπίδου 3 καὶ Πραξιτέλους 46. — ΑΘΗΝΑΙ

BLACK FLAG

TRADE

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ (ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ)

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

ΥΓΡΟΝ : καταστρέφει πάντα τὰ ἔντομα καὶ τὰ αὐγὰ τοῦ δι' ἁπλοῦ ψεκασμοῦ, μὲ τὴν μεγαλειτέραν δυνατὴν οἰκονομίαν ὑγροῦ, χάρις εἰς τὸν οἰκονομικώτατον ψεκαστήρα

ΜΠΛΑΚ - ΦΛΑΓΚ

ΚΟΝΙΣ : οἰκονομικώτατον μέσον καταστροφῆς πάντων τῶν ἑρπόντων ἐντόμων καὶ ζωϋφίων (κατσαρίδων, κοριῶν, κλπ.) ἐντόμων φυτῶν καὶ ἀνθέων καὶ παρασίτων ζώων, φιλόλων, φθειρῶν, τσιμπουριῶν κλπ.

ΖΗΤΕΙΤΕ ὁδηγίας χρήσεως τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν ἀπόλων ἐξαρτῶνται τὰ ἱκανοποιητικὰ τῶν ἀποτελέσματα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Εἰς πολλὰ μεγέθη δοκ...

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία

ΗΠΕΙΡΟΥ 47

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 33-...

ΑΘΗΝΑΙ

«ΗΧΩ» Στάδιου 4

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δω... καὶ κουζίνα. Πληροφορίαι γραφεῖα μας.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΕΛΠΙΔΑ

Ἡ Ἐλπίδα τρεῖς ἡμέρες τώρα ἐπήγαινε κ' ἐρχόταν στὸ μεσιτικὸ γραφεῖο ὑπηρετριῶν τοῦ Χατζήκου γιὰ νὰ βρῇ μιὰ θέσι νὰ μπῇ σ' ἕνα σπίτι.

Καθόταν ἐκεῖ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ξύλινους μακροὺς πάγκους τοὺς τοποθετημένους στὶς δυὸ ἀπέναντι πλευρὲς τοῦ «γραφείου», ὅπως ἐλεγόταν ἐκεῖνο τὸ φριχτὸ ὑπόγειο, ποὺ μύριζε ὑγρασία, πολυφορεμένα γυναικεῖα ροῦχα καὶ ἀπόπνοια μπεκρῆ — ὑπῆρχε ἐκεῖ τὸ φοβερὸ στόμα τοῦ Χατζήκου — καὶ ὅπου ἕνα πλῆθος θλιβερὰ ὄντα μὲ γυναικεῖο σχῆμα, κάθε ἡλικίας, ἐμπαινόβγαιναν ζητῶντας θέσι πληροφορίες, πιστοποιητικά, τὴ βοήθεια τοῦ μεγάλου ἀφέντη τοῦ συναφιοῦ τους, τοῦ μεσίτη, στὶς ἄπειρες ἀνάγκες ποὺ προκαλοῦνται στὴν κόλασι τῆς γυναικείας ὑπηρετικῆς ζωῆς.

Ἡ Ἐλπίδα δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράματα. Ἐπῆγε στοῦ Χατζήκου ζητῶντας ἕνα καταφύγιο, μιὰ στέγη, ἕνα κομμάτι ψωμὶ στὴν ἀπελπισία τῆς ἐρημιᾶς ποὺ βρέθηκε ἀπροετοίμαστη, χωρὶς νὰ ξέρῃ μιὰ δουλειὰ νὰ πάῃ σ' ἕνα ἐργοστάσιο νὰ δουλέψῃ, δυστυχισμένη ἀπὸ μωρὸ ὡς τώρα ποὺ ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν μὲ μοναδικὴ πεῖρα τὴν κακία τῆς μητρυιᾶς της. Ἐκείνη τὴν κατάντησε νὰ φτάσῃ στὴν πόρτα τοῦ Χατζήκου καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία του.

Καθόταν καὶ περίμενε νὰ ἔρθῃ ἡ σειρά της νὰ τοποθετηθῇ κάπου, νὰ παρουσιαστῇ ἡ μεγάλη τύχη, ἡ κυρία ἢ ὁ κύριος ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρναν. Τὶς περισσότερες ὧρες τὶς περνοῦσε σιωπηλὴ στενάζοντας κάθε τόσο μὲ ἐλαφρὸ σπασμὸ στὰ χείλη σὰν ἀπὸ μικρὸ ἀναφυλλητό, ποὺ τῆς εἶχε μείνει ἀπὸ τὸ τόσο κλάμα καὶ τὴν τόση λύπη ποὺ ἔσφιξε τὴ ζωή της. Ἡ ἄλλες, ἡ περισσότερες ποὺ καθόσαντε στοὺς πάγκους ἦταν γνωστὲς μεταξύ τους ἢ γνωρισθήκανε ἐκεῖ εὔκολα, μιλοῦσαν, ἔλεγαν τὰ δικά τους, σκάζανε στὰ γέλοια μὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἀστεῖα ποὺ ἔλεγε καμμιὰ φορὰ ὁ Χατζῆκος μὲ λυγισμένο τὸ πελώριο κορμί του μπροστὰ στὸ τραπέζι του καὶ ποὺ δὲν φαινόνσαντε σ' αὐτὴν τὴν νεόφερτη καθόλου εὔθυμα. Στὶς στιγμὲς αὐτὲς ἡ Ἐλπίδα μὴ καταλαβαίνοντας ἂν ἡ ἄλλες γελοῦσαν γιατὶ ἤξεραν τὴ γλῶσσα τοῦ μεσίτη, ποὺ αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε συνηθίσῃ, ἢ τώκαναν γιὰ νὰ τοῦ φανοῦν εὐχάριστες, ἐκύτταζε καλὰ καλὰ ὥρα ὁλοκληρη μὲ τὰ παιδικά της μάτια τὸ Χατζῆκο. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος ψηλός, μὲ σταχτιὰ μαλλιὰ κάτω ἀπ' τὸ καπέλλο του ποὺ δὲν τὤβγαζε ποτέ, πολὺ μελαγχροινός, σὰν ἀπὸ μαύρη ράτσα, δασύς, μὲ τριχωτὴ τὴν ἄκρη τῆς μύτης καὶ τὸ βάθος τῶν αὐτιῶν, μὲ ἕνα σημάδι ποὺ τοῦ χώριζε μὲ βαθειὰ οὐλὴ τὸ μάγουλο, ἀπὸ τὸ φρύδι ὡς τὸ σαγόνι, μὲ γυαλιὰ ποὺ τοῦ ἔδιναν ἕνα ὕφος ἐπίσημο. Δὲν εἶχε πολλὰ λόγια, οὔτε ἦταν γελαστός. Τὸ πολὺ-πολὺ χαμογελοῦσε σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες ποὺ πήγαιναν στὸ ὑπόγειό του ζητώντας ὑπηρέτρια. Ὅταν δὲν εἶχε δουλειὰ καὶ καθόταν ὥρα ὁλόκληρη στὸ γραφεῖο του κυττάζοντας μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιά του ψηλὰ πρὸς τὸ ἄσπρο πεζοδρόμιο ποὺ φαινόταν στὸ ὕψος τῆς πόρτας, δὲν ἔλεγε λέξι, οὔτε κύτταζε καθόλου τὶς γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια ποὺ καθόσαντε στὴν ἀράδα. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ἡ Ἐλπίδα εἶχε τρομάξει μαζύ του. Κάποιο παράπονο τοῦ ἔκαμε σιγὰ στὸ αὐτί, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια μιὰ ψηλὴ γυναῖκα ἀδύνατη σὰν τὴ κλωστή, καὶ κεῖνος ἐχτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴ μοῦ λὲς ἐμένα φοβέρες, γιατὶ θὰ μούρθῃ τὸ μπουρίνι...

Καὶ ἀφοῦ τὸ θέλεις νὰ τοῦ πῆς αὐτουνοῦ ποὺ σ' ἔστειλε πὼς ἔκαμα ἐκ διαλειμμάτου ὀχτὼ χρόνια στὴν Παληὰ στρατώνα καὶ τρία στὴν Αἴγινα. Τὸ ὅλο ἕντεκα. Γιὰ νὰ ξέρῃς... Τράβα.

Καὶ τὴν ἔδιωξε. Ἡ γυναῖκες ποὺ μιλοῦσαν ἐσώπασαν. Γιὰ νὰ θυμίζῃ ὁ Χατζῆκος τὰ ἕντεκα χρόνια ποὺ εἶχε κάμῃ στὴ φυλακὴ θὰ τοῦ ἐμπήκαν πολὺ στὴ μύτη. Ἡ ψηλὴ καὶ ἀδύνατη σὰν τὴν κλωστὴ γυναῖκα ἔφυγε. Ἀλλὰ ἡ Ἐλπίδα τρόμαξε. Μιὰ ἄλλη ποὺ ἦταν κοντά της τῆς εἶπε σιγά.

— Δεν εἶνε κακός. Τόνε σταυρώνουνε βλέπεις.

Ἐγὼ νόμιζα πὼς θὰ τὴ χτυποῦσε αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

— Αἴ, εἶνε λιγάκι θυμόζος. Ἀλλ' ἅμα ξέρεις νὰ τὸν βολέψῃς μὲ τὸ χοῦι του, δὲ βρίσκεται καλλίτερος ἄνθρωπος. Ξέρεις πόσα καλὰ ἔχει καμωμένα ὁ Χατζῆκος ; Τὸ δίκηο δίκηο.

Ὕστερα ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐρώτησε τὴν Ἐλπίδα πόσον καιρὸ βρίσκεται χωρὶς δουλειά. Τῆς εἶπε μὲ δυὸ λόγια τὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν. Ὄχι. Δὲν εἶχε πάει ποτὲ ὑπηρέτρια. Τώρα τὸ ἀποφάσισε.

. . . . . .

Ἄχ, θεέ μου. Γεννήθηκε κι' αὐτὴ σ' ἕνα σπίτι ἀνθρωπινό. Ὁ πατέρας της ἦταν ζαχαροπλάστης. Εἶχε μαγαζὶ κοντὰ στὴ Μητρόπολι, ἡ οἰκογένειά του ἐζοῦσε μὲ ἄνεσι καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ θεοῦ. Αὐτὰ ἦσαν ὡς ποὺ ἡ Ἐλπίδα ἐμπῆκε στὰ δέκα χρόνια καὶ ὁ ἀδελφούλης της ὁ Γιῶργος στὰ ἑφτά. Τότε πέθανε ἡ μαμά της. Ἀ-

πάνω στὰ δύο χρόνια ὁ πατέρας της ξαναπαντρεύτηκε. Αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν ἡ καταστροφὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ δεύτερη γυναῖκα ποὺ πῆρε στὴν ἀρχὴ ἤτανε ὅλο μέλι, ἀλλὰ ὕστερα ἔκανε πράματα λὲς καὶ τὸ εἶχε στὸ νοῦ της νὰ καταστρέψῃ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ πετάξῃ στοὺς δρόμους τὰ παιδιά. Ἐν πρώτοις τὸν ἔμπλεξε καὶ πούλησε τὸ μαγαζὶ γιὰ νὰ κάνῃ ἐπιχείρησι μ' ἕναν ξάδερφό της, νὰ ἐμπορευθοῦνε, λέει, ξύλα ἀπ' τὴν Μακεδονία. Ἀλλὰ ὅταν ἔβαλαν τὰ χρήματα στὸ χέρι ἡ κυρία ἄλλαξε. Εὕρισκε πὼς ἀδικήθηκε μὲ τὸ γάμο της, γιατὶ ἐπῆρε ἕνα χηρευάμενο ἡλικιωμένο μὲ τὰ κουτσούβελά του, κακομεταχειριζόταν τὰ παιδιά, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν τυραννῇ κι' ἐκεῖνον. Ἡ ἐπιχείρησι δὲν πήγαινε καλά. Ὕστερα ὁ πατέρας ἀρρώστησε. Τοῦ εἶπαν οἱ γιατροὶ νὰ κάνῃ ἐγχείρησι. Ὡς ποὺ νὰ οἰκονομηθοῦν ὅμως ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του ποὺ φρόντιζαν τὰ λεπτὰ γιὰ τὴν κλινική, ὁ ἄνθρωπος ἐπέθανε. Τὰ παιδιὰ μείνανε μ' ἐκείνη. Ἡ Ἐλπίδα ἦταν τότε δεκατριῶν χρόνων. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τους μποροῦσε ν' ἀναλάβῃ τὸ βάρος τους; Φτωχοὶ ἄνθρωποι. Καὶ ἄρχισε τότε ἡ ἀβάσταχτη ζωὴ μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Σκότωσε καλλίτερα ἕνα παιδὶ παρὰ νὰ τὸ καταραστῇς νὰ πέσῃ σὲ μητρυιά. Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔλεγε ξάδερφο ἐμπαινόβγαινε στὸ σπίτι,ἔτρωγε ἐκεῖ καὶ μόνο ποὺ δὲν κοιμόταν στὸ σπίτι. Καὶ νὰ μὴν τὸ καταλάβαινε μονάχη της ἡ Ἐλπίδα, τὸ ἄκουγε κάθε μέρα ἀπὸ τὸ κουτσομπολιὸ τῆς γειτονιᾶς πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν φίλος της. Τὸ Γιῶργο τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ σχολειὸ καὶ τὸν ἔβαλε σὲ ἕνα τσαγκάρικο νὰ μάθῃ τέχνη γιὰ νὰ μὴν τοῦ ἀγοράζῃ τὰ βιβλία καὶ κείνη τὴν μεταχειριζόταν σὰ δούλα. Στὸν ἑνάμισυ χρόνο ὁ φίλος τῆς μητρυιᾶς της ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι σὰν ἄντρας της καὶ σὲ δυὸ μῆνες ἡ μητρυιά της ἐγέννησε. Ἦταν τὸ παιδὶ τοῦ φίλου της. Τότε ἡ Ἐλπίδα ἀπὸ συμβουλὲς ποὺ τῆς ἔδιναν ἡ γειτόνισσες ποὺ τὴ λυπόσαντε εἶπε νὰ πάῃ νὰ μάθῃ μιὰ τέχνη σὲ κανένα ἐργοστάσιο. Ἡ μητρυιά της ὅμως τῆς ἐδήλωσε πὼς ἂν ἐπήγαινε ἔπρεπε νὰ βρῇ ἀλλοῦ κρεββάτι νὰ κοιμηθῇ καὶ τραπέζι νὰ φάῃ. Την ἤθελε γιὰ νὰ τῆς νταντεύῃ τὸ μωρό. Καὶ καθὼς φοβόταν πὼς δὲ θὰ τὴν ἐπλήρωναν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅπου καὶ νὰ πήγαινε νὰ ἐργασθῇ ὥς ποὺ νὰ μάθῃ,ἔμεινε στῆς μητρυιᾶς της σκλάβα ἀλύτρωτη. Καὶ τότε ἔγινε κι' ἄλλο κακό. Ἕνας Γάλλος ἀξιωματικὸς ἐμάζεψε ἀπὸ τοὺς δρόμους τὸ Γιῶργο ποὺ μπερμπάντευε καὶ τὸν πῆρε σπίτι του. Ἡ μητρυιά της ποὺ τῆς ἐζήτησε τὴν ἄδεια, ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε. Τὸ ξεφορτωνόταν τὸ παιδί. Ὕστερα αὐτὸς ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλία κι' ἐπῆρε μαζύ του τὸ Γιῶργο. Καὶ οὔτε ξανάμαθε πειὰ τί ἀπόγινε. Ἔτσι ἔμεινε πεντάρφανη κι' ἔρμη στὸν ἀπάνω κόσμο. Καὶ τὰ βάσανά της ὅλο αὔξαναν. Δὲν τὴν ἔντυναν, δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ χορτάσῃ τὸ ψωμί. Καὶ ὅσο μεγάλωνε,τόσο ἡ μητρυιά της τὴν ἔβριζε περισσότερο. Γιατὶ ἂν τῆς ἔδινε τὰ παληά της φορέματα καὶ ἂν τὴν εἶχε μὲ μπαλωμένες κάλτσες καὶ στραβοπατημένα γοβάκια, ἄρχιζε νὰ σχηματίζεται ἡ ὡμορφιά της, νὰ γίνεται νόστιμη κι' ἐπιθυμητή. Τὸ καθαρομελάχροινο πρόσωπό της δὲν εἶχε ὅλη τὴν τρυφεράδα τῆς ἡλικίας ἀπὸ τὶς δουλειές, ἀπὸ τὸ ἀγρίεμα, ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς σαπουνάδες τῆς μπουγάδας, τὰ μεγάλα της μάτια εἶχαν κοπῆ ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμα καὶ τὰ δάχτυλά της εἶχαν φουσκωμένους τοὺς κόμπους ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ τὰ παληοσάπουνα τῆς κουζίνας, ἀλλὰ τὸ κορμί της φούντωνε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, εἶχε πειὰ ἀνθίσῃ ἕνα στῆθος ποὺ ἦταν ὁ πειρασμὸς καὶ τὸ θαῦμα γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ ἡ ζήλεια γιὰ τὶς γυναῖκες τῆς συνοικίας. Αὐτὸν τὸ φυσικὸ πλοῦτο τὸ θαυμαστὸ σχηματισμὸ τοῦ κορμιοῦ της δὲν τῆς τὸ συγχωροῦσε ἡ μητρυιά της Δὲν μποροῦσε πειὰ ἡ Ἐλπίδα νὰ μιλήσῃ μὲ ἄνθρωπο, οὔτε νὰ βγῇ στὸ παράθυρο, οὔτε νὰ φτιασθῇ λιγάκι. Τὸ τί ἄκουγε, Παναγία μου. Τί φριχτά, τί αἰσχρὰ λόγια. Τῆς ἐρχόταν νὰ μπήξῃ τὰ νύχια της στὸ στῆθος, νὰ σχιστῇ, νὰ κομματιασθῇ καὶ νὰ πάῃ κοντά της μισόγυμνη, ματωμένη μὲ ἀνοιγμένο τὸ κρέας καὶ νὰ τῆς πῇ: Νὰ πῶς ἔγινα γιὰ νὰ εὐχαριστηθῇς. Ἡσύχασε πειά.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ τῆς γλυκομιλάῃ ὁ φίλος τῆς μητρυιᾶς της — θὲς γιατὶ τὴν ἐλυπόταν, θὲς γιατὶ εἶχε κι' αὐτὸς τὴν πονηρία του — καὶ ἡ ἄλλη ἀπόγινε. Ἡ ζήλεια τὴν εἶχε κυριεμένη. Τὴ χτυποῦσε, τὴν ἔσπρωχνε σὰν παληόσκυλο, τὴν ἔβριζε νύχτα μέρα. Στὴ ἀρχὴ ἔλεγεἡ Ἐλπίδα νὰ φύγῃ, νὰ πάῃ ὅπου θάβρισκε ἀνοιχτὴ πόρτα,ἀλλὰ τώρα δὲν τολμοῦσε πειά. Τὸ χειρότερο κακὸ ποὺ τῆς εἶχε κάμει τὸ κακομεταχείρισμα ἦταν πὼς εἶχε χάσει ὅλο της τὸ θάρρος. Ἐπίστευε πὼς δὲν ἄξιζε γιὰ καμμιὰ δουλειά, πὼς ἔξω ἀπὸ κεῖνο τὸ σπίτι θὰ χανόταν. Εἶχε μιὰ θειά,ἀλλὰ τὴν ἐσυμβούλευε κι' αὐτὴ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὥς ποὺ νὰ βρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος ν' ἀποκατασταθῇ, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰ δικαιώματα ποὺ εἶχε στὰ πράματα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἦσαν ὅλα προικιὰ τῆς μάνας της καὶ ἀγορὲς τοῦ πατέρα της.

Ἦρθε μιὰ ὥρα ποὺ νόμισε πὼς ἄνοιξε ἡ τύχη της. Γνώρισε ἕνα σωφέρ. Τὴν ἀγάπησε κι' ἐκείνη κρεμάστηκε σ' αὐτόν. Ἤτανε καλὸ παιδὶ ὁ Μῆτσος. Τί ἱστορίες ποὺ σκάρωνε γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν συναντᾷ τὴ νύχτα στὴ γωνιὰ Καλλιδρομίου καὶ Χαριλάου Τρικούπη, κοντὰ στὴ μουριά. Ἐκεῖ στὸ βάθος ἦταν τὸ γκαράζ ποὺ ἄφηνε τὸ αὐτοκίνητό του. Περίμενε νὰ τελειώσῃ μιὰ δουλειά του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πάρῃ, μὲ τὸ στεφάνι ἀμέσως. Καὶ μόλις θὰ παντρευόσαντε θὰ πήγαιναν ἀμέσως στὸν εἰσαγγελέα καὶ θὰ διεκδικοῦσαν τὰ πράματα τῆς Ἐλπίδας ποὺ τὰ εἶχε ἡ μητρυιά της γιὰ δικό της νοικοκυριό, καὶ θὰ ζητοῦσαν κι' ἀπὸ τὸ φίλο της λογοδοσία γιὰ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ποὺ νὰ τολμοῦσε νἄκανε τέτοια πράματα μονάχη της. Ἐκεῖνος θὰ τελείωνε ὅλες τὶς δουλειές. Μὰ ἦταν ἄτυχη. Ἔπιασαν τὸ Μῆτσο ποὺ βρέθηκε ἀνακατωμένος σὲ μιὰ παληοδουλειὰ καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακή. Καὶ τὸ χειρότερο τὴν ἐκάλεσαν κι' αὐτὴ στὴν ἀνάκρισι. Ἔβαλαν τ' ὄνομά της μάλιστα στὶς ἐφημερίδες. Εἶχαν τυπώσῃ μὲ κεφαλαῖα γράμματα: «Ἡ ἐρωμένη τοῦ σωφὲρ» καὶ παρακάτω ἔγραφαν πὼς αὐτὴ ξέρει τὸ μυστικὸ τῆς ὑποθέσεως. Αὐτὸ τὴ σκότωσε. Ἔγινε βουὴ στὴ γειτονιὰ καὶ ὅταν τὸ μεσημέρι γύρισε ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι τὴν ἔπιασε ἡ μητρυιά της, τὴν ἔκαμε μαύρη στὸ ξύλο γιατὶ λέει τοὺς ἐξευτέλισε μὲ τὶς ἀτιμίες της καὶ τὴν πέταξε ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἂς πήγαινε τώρα τέτοιο παστρικὸ τσανάκι ποὺ ἦταν νὰ ζητήσῃ τὰ πράγματά της, ἡ φιλενάδα τῶν παληανθρώπων ποὺ τοὺς ἔβαζαν στὴ φυλακή, γυναῖκα ποὺ εἴχανε καταγραμμένο τ' ὄνομά της ἡ εἰσαγγελία καὶ ἡ ἀστυνομία.

Βρέθηκε στὸ δρόμο. Κουρελιασμένη, πεινασμένη, χωρὶς νἄχῃ μιὰ πόρτα νὰ χτυπήσῃ. Στὴν ἀπελπισία της ἐπῆγε στὸ νεκροταφεῖο. Ἐκεῖ ἦσαν οἱ δικοί της, οἱ μόνοι ποὺ τὴν πόνεσαν στὸν κόσμο. Ἔπεσε στὸν τάφο τῆς μάνας της μ' ἕνα φοβερὸ κλάμα. Μὲ τὸ πρόσωπο ἀπάνω στὸ χῶμα ἄρχισε νὰ λέῃ τὰ παράπονά της, τὸ φριχτὰ κακὰ ποὺ τῆς ἔκαμαν, καλοῦσε τὴ μαμά της μὲ σπαραχτικὲς κραυγές. Ἀλλὰ πότε οἱ νεκροὶ ἀπάντησαν ἀπὸ τὸν τάφο;

Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα ποὺ ἄναβε κερὶ στὸ μνῆμα τοῦ γυιοῦ της ἐπῆγε κοντά της, τὴ σήκωσε, τὴν παρηγόρησε. Ἡ Ἐλπίδα τῆς εἶπε τὰ θλιβερὰ περιστατικά της κι' ἐκείνη τὴ λυπήθηκε.

— Νὰ μπῇς, παιδάκι μου, σ' ἕνα σπίτι νὰ δουλέψῃς, τὴν ἐσυμβούλεψε.

Αὐτὴ θὰ μποροῦσε μιὰ-δυὸ μέρες νὰ τὴν κρατήσῃ στὸ σπίτι της ὥς ποὺ νὰ βρῇ δουλειά. Καὶ τῆς εἶπε πὼς στὸ γραφεῖο τοῦ Χατζήκου, κοντὰ στὸ Δημοτικὸ θέατρο ἐπήγαιναν καὶ κάτι συμπατριώτισσές της ποὺ δούλευαν σὲ σπίτια. Ἀμέσως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ τὴν τοποθετοῦσε σὲ μιὰ θέσι. Εἶχε πελατεία στὸν καλὸ κόσμο.

Ἔτσι ἐπῆγε ἐκεῖ καὶ περίμενε τρεῖς ἡμέρες χωρὶς νὰ ξέρῃ τί θ' ἀπογίνῃ.

. . . .

Καὶ δούλα νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ ἕνα κορίτσι πρέπει νἄχῃ τύχη. Ἀπὸ τὴ δεύτερη ἡμέρα ποὺ ἐπῆγε ἡ Ἐλπίδα στοῦ Χατζήκου κι' ἐπερίμενε καθισμένη στὸν πάγκο βρέθηκε μιὰ κυρία ποὺ ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ. Τὴν ἐρώτησε ποὺ εἶχε ἐργασθῇ προτήτερα καὶ ἂν εἶχε ὅλα της τὰ πιστοποιητικά. Ἡ Ἐλπίδα εἶπε πὼς πρώτη φορὰ θὰ ἔμπαινε ὑπηρέτρια. Τότε ὁ Χατζῆκος ἄρχισε νὰ μιλῇ σιγὰ στὴν κυρία. Ἡ Ἐλπίδα ἅρπαξε μερικὰ λόγια του. Τῆς ἔλεγε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἐγγυηθῇ γι' αὐτό τὸ νέο κορίτσι, δὲν ἀνελάμβανε καμμιὰ εὐθύνη, καὶ τῆς συνιστοῦσε μιὰ ἄλλη: Δουλεύτρα, τίμια, κορμὶ ἀκούραστο.

Ἡ κυρία ἐπῆρε αὐτὴ τὴν ἄλλη καὶ ὅταν ἔφυγε ἡ Ἐλπίδα ἐτόλμησε νὰ κάμῃ στὸ Χατζῆκο τὰ παράπονά της. Γιατὶ δὲν τὴν ἔδινε σ' αὐτὴ τὴν κυρία; Ὁ Χατζῆκος τὴν ἐκύτταξε ἕνα ὁλόκληρο λεπτὸ μὲ τὸ φοβερὸ βλέμμα ποὺ πάγωνε τὰ κακομοίρικα ὄντα ποὺ ἐξαρτοῦσαν τὴν ἐργασία τους ἀπὸ τὴν εὐμένειά του καὶ ὕστερα τῆς εἶπε.

— Ἐν πρώτοις δὲν ἐπιτρέπω σὲ καμμιὰ ν' ἀκούῃ τί λέω ἐγὼ μὲ τὴ πελατεία μου. Καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ποῦ σὲ ξέρω; Δὲ σοῦ λέω καλὸ κορίτσι φαίνεσαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ἀμέσως νὰ σὲ ὑποστηρίξω ὅταν ἔχω τὶς ἄλλες ἐδῶ, κορίτσια δικά μου, τόσον καιρό. Δὲν βλέπεις τὴν Εὐγενία ποὺ κάθεται στὸν πάγκο ἑνάμισυ μῆνα ἡ φουκαριάρα καὶ στόμα ἔχει καὶ μιλιὰ δὲν ἔχει;

Μιὰ φριχτὰ ἄσχημη σαραντάρα γυναῖκα, κοντή, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὸ κορμί, χωρὶς λαιμὸ σχεδόν, ἄφησε ἕνα στεναγμό. Ἡ Ἐλπίδα γύρισε καὶ τὴν εἶδε. Ἦταν ἡ φουκαριάρα ἡ Εὐγενία. Καὶ ὁ Χατζῆκος ἐπρόστεσε.

— Ἂν σοῦ μιλάω μὲ τὸ γλυκό, εἶνε γιατὶ εἶσαι πρωτάρα. Ἀλλὰ τὰ λόγια ἐμένα δὲ μοῦ ἀρέσουνε. Κάτσε καὶ θἄρθῃ ἡ ὥρα σου.

Πρὸς τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας μιὰ γρηὰ ποὺ ἐμπαινόβγαινε στοῦ Χατζήκου καὶ μιλοῦσε μὲ τὸν πειὸ οἰκεῖο τόνο μὲ τὸ μεσίτη καὶ ἔπιανε κουβέντα μὲ ὅλες, καὶ τὴν ἔλεγαν κυρὰ Ἀνέζω ἐκάθησε κοντά της,τὴν ἐρώτησε γιὰ τὰ δικά της, κι' ἔδειξε τόσο ἐνδιαφέρον ποὺ ἡ Ἐλπίδα τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα. Τὴν ὀρφάνια της, τὴν ἱστορία τοῦ Μήτσου, τὴν ἀπελπισία της. Τότε ἐκείνη τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ σὲ στείλω στην Ἀλεξάντρα. Πέντε χρόνια νὰ δουλέψῃς φτάνει. Θὰ γυρίσῃς πίσω στὴν Ἀθήνα μὲ λίρα ἀράπικη.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Ἐλπίδα δὲν κατάλαβε ἀμέσως, ἡ κυρὰ Ἀνέζω τῆς ἐξηγήθηκε. Στὴν Αἴγυπτο. Στὴν Ἀλεξάνδρεια. Δὲν ὑπάρχουν καλλίτεροι ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες.

— Ἀραπάδες; εἶπε ἡ Ἐλπίδα.

Ἡ κυρὰ Ἀνέζω γέλασε.

— Δὲν ξέρεις βλέπω. Λὲς πῶς εἶνε μαῦροι; Νὰ ὅπως ἐμεῖς καὶ ξανθότεροι. Ἀλλὰ τοὺς λένε ἀραπάδες ἔτσι ἀπὸ τὸν τόπο. Νὰ πᾷς καὶ θὰ μὲ συχωρᾷς.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἐλπίδα εἶπε πὼς δὲν εἶχε ἔξοδα γιὰ ἕνα τόσο ταξεῖδι, ἡ κυρὰ-Ἀνέζω τῆς ἀπάντησε πὼς ἔχει ἕναν ταχυδρόμο δικό της ποὺ ἀναλαβαίνει νὰ πηγαίνῃ κορίτσια καὶ πληρώνεται ὕστερα.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές).

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Του ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ ὄχι, ὄχι, ὄχι! Μὴ νομίσεις, ἀγάπη μου, ὅτι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου εἶσαι ἐσύ!.. Ἡ διάψευση ὅλων τῶν ἐλπίδων τῆς ζωῆς μου, τὰ φοβερὰ δυστυχήματα τῶν προσφιλεστέρων μου προσώπων, ἡ ἀνθρώπινες ἀδικίες...αὐτά, ὅλ' αὐτά, Θηρεσία, μ' ἔσπρωξαν στὴ σκληρὴ αὐτὴ ἀπόφαση τοῦ θανάτου...

Καὶ σύ, Θηρεσία, ἐσύ, ὦ! οὐρανία κόρη, ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ γλυκάνῃς τὶς πίκρες τῆς ψυχῆς, νὰ μοῦ γιατρεύσῃς λίγο τὴν καρδιά μου, ἐσὺ, ἀλλοίμονο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀνήκεις σ' ἄλλον, βρίσκεσαι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου σου..

Δὲν πειράζει ὅμως; δὲν πειράζει... Τὸ ξέρω, ἄλλως τε, πὼς μ' ἀγάπησες, πὼς μ' ἀγαπᾷς, πὼς ὑποφέρεις καὶ σύ, τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ βρίσκεσαι σὲ ξένη ἀγκαλιά!...

...Θηρεσία! Διάβασε τὶς γραμμὲς αὐτὲς ποὺ σοῦ γράφω μὲ προσοχή. Εἶνε γραμμένες μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου!

Θυμοῦμαι τὰ περασμένα καὶ κλαίω Θηρεσία. Ἂν ὑπάρχῃ ζωὴ ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο, θὰ τὴν ἀφιερώσω σὲ σένα.

Ἄκουσε τὴ τελευταία μου λέξι Θηρεσία. Ἄκουσε τὴν ἱερὴ σύσταση ποὺ θὰ σοῦ κάμω. Σ' ἐξορκίζω στὸν δυστυχῆ ἔρωτά μας, στὰ δάκρυα ποὺ χύσαμε, μὴν ἀφήσῃς τὴν μητέρα μου χωρὶς τὰ γλυκά, παρήγορα λόγια σου, ἂν μοῦ συμβῇ τίποτε.

Ἂν ἔρθῃ ἐδῶ, στὴν ἐρημιά μου, νὰ μὲ θρηνήσῃ, κλάψε μαζύ της καὶ παρηγόρησέ την. Ἂν καὶ σὺ τὴν ἐγκαταλείψῃς τί θὰ γίνῃ; Παρηγόρησέ την. Θυμήσου πὼς εἶνε μητέρα μου...

Ἀφοῦ ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ὁ Ὄρτις, ἑτοιμάστηκε καὶ τὰ μεσάνυχτα πῆρε τὸ ταχυδρομικὸ ἁμάξι κι' ἔφυγε ἀπ' τοὺς Εὐγκάνεϊ λόφους. Κατέβηκε στὴν παραλία καὶ μὲ μιὰ βάρκα πέρασε στὴ Βενετία...

Μόλις ἔμαθα τὴν ἄφιξί του στὴ Βενετία ἔτρεξα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Τὸν βρῆκα νὰ κοιμᾶται. Μόλις ξύπνησε μὲ παρακάλεσε νὰ τελειώσω μερικὲς ὑποθέσεις του καὶ νὰ ἐξοφλήσω κάποιο παληὸ χρέος του σ' ἕνα βιβλιοπώλη.

— Μόνον σήμερα μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, μοῦ εἶπε.

Εἶχα δυὸ χρόνια νὰ τὸν δῶ. Μολαταῦτα δὲν μοῦ φάνηκε καταβεβλημένος. Βάδιζε μόνον ἀργὰ καὶ δύσκολα, σὰν νὰ σερνότανε. Ἡ φωνή του, ἡ βροντώδης καὶ ἀνδρικὴ ἄλλοτε, ἔβγαινε πειὰ ἐντελῶς ἀδυνατισμένη ἀπὸ τὸ στῆθος του.

Ἡ μητέρα του δὲν χόρταινε νὰ τὸν βλέπῃ. Ἦταν καταχαρούμενη γιὰ τὴν ἄφιξί του καὶ πολὺ συγκινημένη. Τὸν ρωτοῦσε μὲ λαχτάρα γιὰ τὸ ταξεῖδι του καὶ γιὰ τὴν ὑγεία του κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο θλιβερὸ καὶ παράξενο. Τὸ ὕφος του ἦταν ἀλλόκοτο. Ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι μερικοὶ φίλοι του ζήτησαν νὰ τὸν δοῦν, δὲν ἔδειξε κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτούς. Ἀρνήθηκε νὰ τοὺς δεχθῇ. Κατέβηκε μάλιστα καὶ σύστησε στὸν θυρωρὸ νὰ λέῃ σ' ὅσους τὸν ζητοῦσαν, πὼς δὲν γύρισε ἀκόμα.

Ὅταν ξανανέβηκε ἀπάνω μοῦ εἶπε:

— Ξέρω ὅτι ὁ γυρισμός μου ἐδῶ συνεκίνησε βαθυὰ καὶ σένα καὶ τὴν μητέρα μου. Ἤθελα νὰ σᾶς ἀπαλλάξω τῶν συγκινήσεων αὐτῶν, μὰ δὲν μπόρεσα. Αἰσθανόμουν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σᾶς ξαναϊδῶ...

Κοντὸ τὸ δειλινὸ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ἦταν βαθυὰ συγκινημένος. Δὲν ἤθελε νὰ μᾶς λυπήσῃ κι' ὅταν ἡ μητέρα του τὸν ρώτησε:

— Τὸ ἀποφάσισες παιδί μου, θὰ φύγῃς;

Τῆς ἀποκρίθηκε ἀγκαλιάζοντάς την:

— Ναί, θὰ φύγω...

Μόλις κρατοῦσε τὰ δάκρυα ποὺ τοῦ βούρκωναν τὰ μάτια.

— Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ξαναδῶ πειά, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Εἶμαι γρηὰ καὶ ἄρρωστη...

Ὁ Ἰάκωβος τῆς εἶπε συγκινημένος.

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε... ἴσως... ποιὸς ξέρει;... Παρηγορήσου, ἀγαπημένη μου μητέρα... Θὰ ξαναϊδωθοῦμε γιὰ νὰ μὴ χωριστοῦμε πειὰ ποτέ. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ φύγω. Πρέπει... Δὲν εἶνε ἔτσι Λορέντζε;

— Ναί, εἶπα ἐγώ. Πρέπει...

Καὶ τῆς ἐξήγησα, ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὴ Βενετιὰ γιὰ λόγους ἀσφαλείας.

— Ἂς εἶνε, εἶπε τότε ἡ μητέρα του. Ἀρκεῖ νὰ εἶσαι καλὰ παιδί μου καὶ ἂς εἶσαι μακρυά μου. Ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα σου δὲν ἀπήλαυσα οὔτε μιᾶς στιγμῆς εὐτυχία. Ἐλπίζω ὅμως νὰ περάσω μαζί σου εὐτυχισμένα τὰ γηρατειά μου... Ἔστω φύγε... Προτιμῶ νὰ κλαίω τὴν ξενητειά σου, παρὰ νὰ σὲ δῶ δέσμιον... νεκρόν...

Λυγμοὶ ἔκοψαν τὴν φωνή της.

Ὁ Ἰάκωβος τῆς ἔσφιξε μὲ λαχτάρα τὸ χέρι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα παράξενο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ κάτι. Μὰ συνῆρθε ἀμέσως καὶ τῆς ζήτησε τὴν εὐλογία της.

Ἡ μητέρα του σήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ καὶ εἶπε:

— Σ' εὐλογῶ... Σ' εὐλογῶ. Μακάρι νὰ σ' εὐλογήσῃ καὶ ὁ Παντοδύναμος.

Στὴ σκάλα ξαναγκαλιάστηκαν καὶ ἡ μητέρα του ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του. Κατέβηκαν κάτω καὶ ἐγὼ τοὺς ἀκολούθησα. Ἡ μητέρα του τὸν ξαναευλόγησε καὶ ὁ Ἰάκωβος τῆς φίλησε τὸ χέρι. Αὐτὴ τὸν φίλησε στὸ πρόσωπο...

Συγκινήθηκα κ' ἐδάκρυσα. Ὁ Ὄρτις μ' ἐφίλησε καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ γράφῃ.

— Νὰ θυμᾶσαι πάντοτε τὴν μητέρα μου, μοῦ εἶπε.

Γύρισε ὕστερα πρὸς τὴν μητέρα του, τὴν κύτταξε μερικὲς στιγμές, χωρὶς νὰ τῆς πῇ λέξι, ἐστράφη ἔπειτα ἀποτόμως καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἔφτασε στὴν μέση τοῦ δρόμου ξαναγύρισε καὶ μᾶς ἔστειλε τὸν τελευταῖο χαιρετισμό.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ μητέρα του γύρισε καὶ μοῦ εἶπε δακρυσμένη:

— Ἀγαπητέ μου Λορέντζε, ἡ καρδιά μου, μοῦ λέει, ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῶ πειὰ ποτέ.

Ὅλη τὴν νύχτα ἡ μητέρα τοῦ Ὄρτις ἦταν ταραγμένη καὶ ἀνήσυχη. Καθὼς μοῦ εἶπε φοβόταν πὼς ὁ ἔρωτας τοῦ παιδιοῦ της γιὰ τὴν Θηρεσία, τοῦ ἀφήρεσε τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν ζωὴ καὶ τὴν ψυχικὴ γαλήνη. Εἶχε ἀνακαλύψει τελευταῖα μέσα στὸ ρολόγι του μερικὲς τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς Θηρεσίας. Ἤξερε καλὰ πόσο ἀγαποῦσε τὴν νέα αὐτὴ ὁ γυιός της. Ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἔφτασε στοὺς Εὐγκάνεϊ λόφους μοῦ ἔγραψε:

Παρασκευὴ

Λορέντζε, συγχώρησέ με... Θὰ μάθῃς ἀργότερα γιατὶ σοῦ τὸ γράφω αὐτό. Σοῦ συνιστῶ τὴν μητέρα μου... Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι θαὗρῃ σὲ σένα ἕνα δεύτερο παιδί.

Φτωχή μου μητέρα!... Πόσο θὰ ὑποφέρῃς. Ἔλπιζες ν' ἀναπαύσῃς τὸ κεφάλι σου στὰ στήθεια τοῦ παιδιοῦ σου καὶ ὅμως θὰ στερηθῇς τὴν εὐδαιμονία αὐτή.

Λορέντζε, συγχώρησέ με γιὰ τὴ λύπη ποὺ θὰ σοῦ προξενήσω. Πίστεψέ με πὼς σ' ἀγαποῦσα εἰλικρινῶς, σὰν τὸν καλλίτερο φίλο μου. Σ' ἐξορκίζω Λορέντζε, μὴ προφέρῃς ἐπάνω στὸν τάφο μου τὰ λόγια «ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν θάνατον δὲν ἀγαπᾷ κανένα.»

Ἂν ἤξερες πόσο τὰ ἐσκέφθηκα ὅλα αὐτὰ! Πόσο ὑπέφερα!... Ἀλλοίμονο! Εἶνε ἀληθέστατο... Ἡ ὕπαρξή μου ὁλόκληρη ἦταν ἀνέκαθεν τὰ πάθη μου... Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ κάνω ἀλλοιῶς! Ἂν δὲν κατέστρεφα αὐτὴ τὴν ὕπαρξη, ἂν δὲν ἔδινα ἕνα τέλος σ' αὐτὰ τὰ φλογερὰ πάθη τῆς ζωῆς μου, ὁ θεὸς ξέρει σὲ ποιὲς παραφορές, σὲ ποιοὺς κινδύνους θὰ μὲ ὁδηγοῦσαν, σὲ ποιὰ φριχτὰ ἐγκλήματα θὰ μὲ παρέσυραν... (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ στο "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαραχτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.

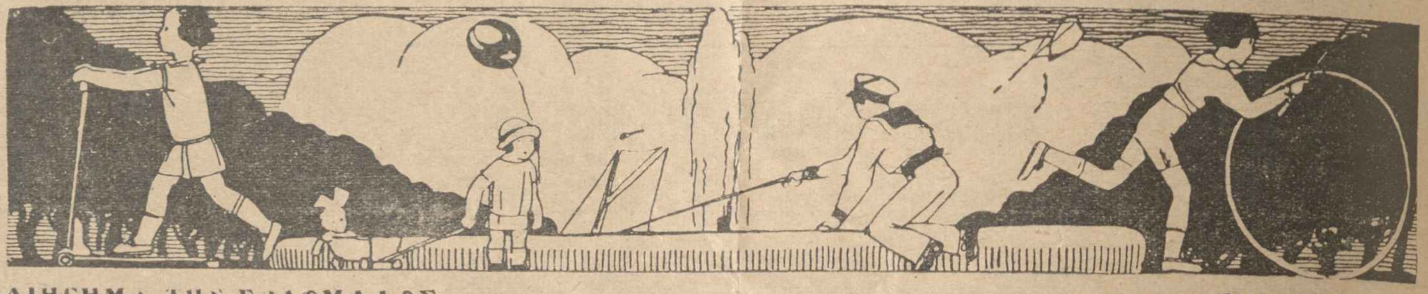

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ **ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ**

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Τί παράξενο ἀλήθεια ταξεῖδι !... Καὶ πῶς θυμᾶμαι ὅλες τὶς λεπτομέρειές του, μολονότι πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε...

Καὶ ὅμως εἶχεν ἀρχίσει ὑπὸ ἐξαίρετες συνθῆκες. Ἡ «Προβηγκία» ἦταν ἕνα πρώτης τάξεως ὑπερωκεάνειο, ὁ πλοίαρχός του ἦταν ὁ θαυμασιώτερος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπιβάται ἦσαν ἡ καλλιτέρα μερὶς τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα γνωρισθήκαμε ὅλοι σχεδὸν μεταξύ μας... Ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι ποὺ εἴχαμε ἀφήσει στὴ Γαλλία δὲν μᾶς ξεχνοῦσαν... Ὁ ἀσύρματος τοῦ πλοίου, δεν ἔπαυε ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ πὼς κεῖ κάτω, ἡ ἀναχώρησή μας εἶχεν ἀφήσει ἕνα κενόν... Τα ραδιοτηλεγραφήματα ἔφθαναν ἀλλεπάλληλα.

Ἔτσι ἐπέρασεν ἡ πρώτη μέρα καὶ τὸ πρωῒ τῆς δεύτερης μέρας τοῦ ταξειδιοῦ μας. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως ἕνα καταπληκτικὸ γεγονὸς ἦρθε να συνταράξῃ την ἡσυχία τῶν ἐπιβατῶν τῆς «Προβηγκίας». Ἀπείχομεν περὶ τα πεντακόσια μίλια ἀπὸ την γαλλικὴ ἀκτή, ὁπότε ὁ ἀσύρματος τοῦ πλοίου ἔλαβε το ἑξῆς τηλεγράφημα :

«Ἀρσὲν Λουπὲν ἐπεβιβάσθη πλοῖον σας. Πρώτην θέσιν. Διακριτικά : Μαλλιὰ ξανθά, τραῦμα δεξιοῦ βραχίονος. Ταξειδεύει μόνος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρ...»

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκριβῶς μιὰ τρομερὴ βροντὴ ἀντήχησε. Τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα διεκόπησαν ἔτσι, δὲν κατορθώθη νὰ γνωσθῇ παρὰ μόνον τὸ ἀρχικὸν ψηφίον τοῦ ψευδωνύμου ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνεταξείδευε μαζί μας ὁ διάσημος ἀριστοκράτης λωποδύτης.

Δεν μπορούσαμε νὰ πιστεύσουμε στάφτιά μας. Ὥστε ὁ ἀσύλληπτος λωποδύτης μὲ τὸν ὁποῖον ἀπησχολεῖτο ὁ παγκόσμιος τύπος, τὸ αἰνιγματικὸ αὐτὸ πρόσωπο πρὸς τὸ ὁποῖον εἶχε κηρύξει ἀμείλικτο πόλεμο ὁ διασημότερος ἀστυνομικὸς τῆς ἐποχῆς μας, ὁ πολὺς Γκανιμάρ, εἶχε παρεισδύσει στη μικρὴ κοινωνία τοῦ πλοίου μας !... Διάβολε... Ἡ περιπέτεια ἦταν μοναδική... Ἀρχίσαμε ὅλοι νὰ κοιταζόμαστε μεταξύ μας ὑπόπτως... Ποιὸς μποροῦσε νὰ μᾶς βεβαιώσῃ πὼς ἐκεῖνος κεῖ ὁ Κύριος ποὺ διάβαζε σοβαρότατα τὴν ἐφημερίδα του... Πῶς ὁ ἀπαθὴς γειτονάς μου στὴν τραπεζαρία .. ἢ πῶς ὁ συνομιλητής μου στὸ σαλόνι... δὲν ἦταν ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν ;...

— Κι' αὐτὴ ἡ κατάστασις θὰ διαρκέσῃ ἀκόμη πέντε μέρες ! ἀνέκραξεν ἡ μὶς Νέλλυ Ἀντερντόουν. Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνήκουστο ! Ἂς ἐλπίσουμε τέλος πάντων, πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὸν πιάσουν...

Καὶ ἀπευθυνομένη σὲ μένα :

— Σεῖς κ. Ἀνδρεζύ, ποὺ ἔχετε συνδεθεῖ τόσο μὲ τὸν πλοίαρχο δὲν ξέρετε νὰ μᾶς πῆτε τίποτε νέο ;

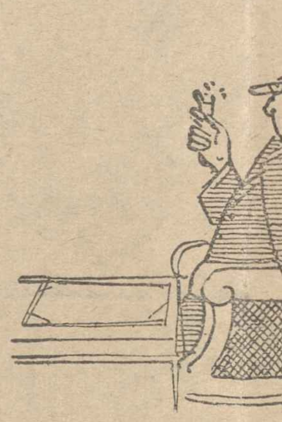

Κι' ἄναψε ἀτάραχος τὸ ποῦρο του.

Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ εὐχαριστοῦσα τὴν μὶς Νέλλυ. Ἦταν ἡ πιὸ χαριτωμένη ἀπὸ τὶς συνταξειδιώτισσές μας. Συνήνωνε τὴν ὀμορφιὰ στὰ πλούτη.

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα τοῦ ταξειδίου εἶχα νοιώσει μιὰ μεγάλη συμπάθεια γι' αὐτήν. Καὶ ἤμουν εὐτυχισμένος ποὺ παρατηροῦσα ὅτι κι' αὐτῆς δὲν τῆς ἤμουν ἀδιάφορος.

— Δεν ξεύρω δυστυχῶς τίποτε τὸ θετικό, τῆς ἀπήντησα. Ἀλλὰ δέν νομίζετε ὅτι θα μπορούσαμε νὰ ἀνακαλύψουμε τὸν κύριον αὐτὸν καὶ μόνοι μας, χωρὶς ἔστω νἆμαστε καὶ ἀστυνομικοί ;

— Σοβαρῶς μιλεῖτε ;

— Μα γιατί, ὄχι σᾶς παρακαλῶ ; Τὸ πρόβλημα δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο .. Κατέχουμε ἤδη ἀρκετὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν στὶς ἔρευνές μας.

— Καὶ ποιὰ εἶν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, παρακαλῶ ;

— 1ον : Ὁ Λουπὲν ἔχει πάρει ἕνα ὄνομα ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ Ρ... 2ον : Ταξειδεύει μόνος καὶ 3ον : εἶνε ξανθός.

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν... δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἐξετάσωμε τὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν.

Τὸν κατάλογον αὐτὸ τὸν εἶχα στὴν τσέπη μου. Τὸν ἔβγαλα, κι' ἔρριξα μιὰ ματιά.

— Καὶ ἰδού... Πρῶτα πρῶτα παρατηρῶ ὅτι δεκατρεῖς μόνον ἐπιβάται ἔχουν ὄνομα ποὺ νὰ ἀρχίζῃ απο Ρ... Αὐτοὶ μᾶς ἐνδιαφέρουν, λοιπὸν μόνο...

— Δεκατρεῖς μονάχα ;

— Στην πρώτη θέση, ναί. Ἀπὸ τοὺς δεκατρεῖς ὅμως αὐτούς, οἱ ἐννέα συνοδεύονται ἀπὸ τὶς οἰκογένειές τους... Ὥστε δὲ μᾶς μένουν παρὰ τέσσερα πρόσωπα : ὁ μαρκήσιος ντὲ Ραβερντάν...

— Ὁ ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας, μὲ διέκοψεν ἡ μὶς Νέλλυ. Τὸν ξέρω.

— Ὁ ἰατρὸς Ρῶσον...

— Εἶνε θεῖος μου εἶπε κάποιος.

Ὁ κ. Ριβόλτα...

— Παρων !... ἐφώναξεν ἕνας ἰταλὸς ἐπιβάτης.

Γυρίσαμε καὶ τὸν ἐκοιτάξαμε : ἦταν μελαχροινός, κι' εἶχε μαλλιὰ καὶ γένεια κατάμαυρα.

Ὁ κύριος δὲν εἶνε βέβαια καθαυτὸ ξανθός, μοῦ εἶπε.

— Τότε εἴμεθα ἀναγκασμένοι νὰ συμπεράνωμε πὼς ὁ καταζητούμενος λωποδύτης εἶνε ὁ τελευταῖος τοῦ καταλόγου.

— Ἤτοι ;

— Ἤτοι ὁ κ. Ροζαίν. Μήπως κανεὶς ἀπὸ σᾶς γνωρίζει τὸν κ. Ροζαίν ;

Ὅλοι ἐτήρησαν σιωπή. Ἡ μὶς Νέλλυ ὅμως ἐστράφη πρὸς κάποιον νέον ποὺ καθόταν κοντά της καὶ ποὺ δὲν ἔπαυε ὡς ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ τῆς κάνῃ κόρτε καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν ἀπαντᾶτε, κ. Ροζαίν ;

Τὰ βλέμματα ὅλων ἐστράφησαν στὸ μέρος του. Καὶ τότε εἴδαμε πὼς ἦταν ξανθός.

Ὁμολογῶ ὅτι ἔνοιωσα ἕνα ἀνατρίχιασμα. Ἀπὸ τὴν σιωπὴ δὲ ποὺ βασίλευσε γύρω ἐννόησα ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιβάται ἔνοιωσαν τὸ ἴδιο συναίσθημα μὲ μένα. Κι' ὅμως τί διάβολο... ὁ νεαρὸς ἐρωτιδεὺς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ εἶνε ὁ Ἀρσὲν Λουπέν...

— Γιατί δὲν ἀπαντῶ : ἐπρόφερε τότε σιγὰ ὁ κ. Ροζαίν. Μὰ γιατὶ κι' ἐγὼ ἔκαμα ἤδη μιὰ ἔρευνα σὰν τὸν κύριο καὶ ἔφθασα στὸ ἴδιο συμπέρασμα. Τὸ ὄνομά μου ἀρχίζει ἀπὸ Ρ, εἶμαι ξανθὸς καὶ ταξειδεύω μόνος... Εἶμαι, συνεπῶς, τῆς γνώμης νὰ μὲ συλλάβουν... Καὶ ἐντελῶς ἀτάραχος ἄναψε τὸ ποῦρο του.

Εἶχε πάρει τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἀστειεύεται παρετήρησα ἐντούτοις, πὼς εἶχε χλωμιάσει τρομερὰ καθὼς μιλοῦσε.

Ἡ μὶς Νέλλυ, ὡστόσο, ἐρώτησεν ἀφελῶς :

— Μὰ δὲν εἶσθε πληγωμένος...

— Ἄ, ναί, βέβαια... εἶπε. Δὲν ἔχω κανένα τραῦμα.

Καὶ νευρικά, σήκωσε τὸ μανίκι του. Στὸ μπράτσο του δὲν ὑπῆρχε, πράγματι κανένα ἴχνος τραύματος... Τὸ βλέμμα μου ὅμως διεσταυρώθη μὲ τὸ βλέμμα τῆς μὶς Νέλλυς. Ὁ Ροζαὶν εἶχε δείξει τὸ ἀριστερό του μπράτσο !

Καὶ μὰ τὸν Θεό, ἤμουν ἕτοιμος νὰ τοῦ κάμω τὴν παρατήρηση ὁπότε ἕνα νέον συνταρακτικὸ γεγονὸς ἔλαβε χώραν. Ἡ Λαίδυ Ζέρλανδ, ἡ συνοδὸς τῆς μὶς Νέλλυ, ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μας, ἀναστατωμένη, ἐλεεινή, φωνάζοντας :

— Τὰ διαμαντικά μου... Τὰ στολίδια μου !... μοῦ τὰ πῆραν !...

Ἐμείναμε ὅλοι κατάπληκτοι .. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία... Ἡ κλοπὴ αὐτὴ ἦταν μιὰ πρόκλησις τοῦ Ἀρσὲν Λουπὲν μιὰ ἀπάντησίς του στὸ τηλεγράφημα τοῦ ἀσυρμάτου...

***

Ὁ Ροζαὶν συνελήφθη. Ὁ πλοίαρχος ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς κυβερνήτου τοῦ πλοίου, καὶ βασιζόμενος στὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔδινε τὸ τηλεγράφημα, τὸν θεώρησε ὕποπτο καὶ τὸν συνέλαβε. Κανεὶς δὲν παρεξενεύθη μὲ τὴν λύση αὐτή. Ὅλοι εἶχαν πεισθεῖ πὼς ὁ Ροζαὶν ἦταν ὁ Ἀρσὲν Λουπέν.

Τὴν ἑπομένη ὅμως ὁ Ροζαίν, πρὸς γενικὴ κατάπληξη, ἀφέθηκεν ἐλεύθερος. Εἶχεν ἀποδείξει — ὡς μαθεύθηκε — τὴν ταυτότητά του, εἶχε δείξει στὸν πλοίαρχο τὰ χαρτιά του... Ὑποσχέθηκε μάλιστα καὶ 10.000 φράγκων ἀμοιβή, σ' ὅποιον ἀνεκάλυπτε τὸν κλέπτη τῶν μαργαριταριῶν... Νόστιμο ἦταν αὐτό... «Ὁ Ἀρσὲν Λου ἐν ἐναντίον τοῦ Ἀρσὲν Λουπέν,» καθὼς εἶπαν ὅλοι, μὲ μιὰ φωνή... Ἡ μονομαχία δὲν ἐστερεῖτο ἐνδιαφέροντος...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα ψάχναν πυρετωδῶς, παντοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε.

— Στὸ τέλος δὲν μπορεῖ, κάτι θὰ βροῦνε, μοῦ ψιθύρισεν ἡ μὶς Νέλλυ τὴν ὥρα ποὺ ἔψαχναν τριγύρω μας. Τί διάβολο ! Ὁ

κλέφτης δὲν εἶνε μάγος...

— Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ βρεθῇ τίποτε, ἀπήντησα. Ἐκτὸς πιὰ ἂν ψάξουν ὡς καὶ στὶς φόδρες τῶν καπέλλων καὶ τῶν ρούχων μας καὶ ὅτι κρατοῦμε στὰ χέρια μας .. Καὶ δείχνοντάς της τὴν φωτογραφική μου μηχανὴ μὲ τὴν ὁποία δὲν ἔπαυα ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς πέρνω διάφορες πόζες ἐπρόσθεσα : Ὡς καὶ σ' ἕνα τόσο δὰ μηχανηματάκι, θὰ μποροῦσε νὰ κρύψῃ κανένας τὰ κλοπιμαῖα... Ἔ, τί λέτε καὶ σεῖς καπετάνιε ;...

— Μά τότε θἄπρεπε νὰ ἐρευνήσουμε καί... μέσα σεὰ κατάρτια ἀκόμα μοῦ ἀπήντησεν αὐτὸς γελῶντας, καθὼς περνοῦσε βιαστικός.

***

Ἔφθασε τέλος καὶ ἡ τελευταία μέρα τοῦ ταξειδιοῦ μας. Δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῇ, ἐννοεῖται, ἀκόμη τίποτε... Κι' ὅμως ἐγὼ εὐλογοῦσα ἀπὸ μέσα μου τὸν Λουπέν, ποὺ εἶχε σταθῇ ἀφορμὴ νὰ συνδεθῶ τόσο τρυφερὰ μὲ τὴν γοητευτικὴ μὶς Νελλυ...

Ὅταν το πλοῖον ἔφθασε στὸ λιμάνι, ἀπηγορεύθη στοὺς ἐπιβάτες νὰ κατέβουν. Τί συνέβαινε λοιπόν ; Δὲν ἀργήσαμε νὰ τὸ μάθωμε. Ἀπάνω στὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ ἀνέβηκε καὶ στάθηκεν ἕνας ψηλὸς κύριος, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο χωροφύλακες. Καὶ οἱ ἐπιβάται ὑπεχρεώθησαν νὰ περνοῦν ἕνας ἕνας ἀπὸ ἐμπρός του, γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάζῃ.

— Μὰ ποιὸς εἶν' αὐτός ; ρώτησεν ἡ μὶς Νέλλυ.

— Ὁ ἀστυνομικὸς Γκανιμάρ, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Λουπέν... Φαίνεται πὼς βρισκόταν ἐδῶ καὶ τον εἰδοποίησαν καὶ ἦλθε...

— Ὁ Γκανιμάρ ; Μὰ αὐτὸς ἔχει δῇ χιλιάδες φορὲς τὸν Λουπέν. Ὥστε θὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ; Δεν ξέρετε τί συγκίνηση νοιώθω... Μὰ καὶ σεῖς εἶσθε βλέπω συγκινημένος.

Ἐφ' ὅσον ἐπενέβαινε ὁ Γκανιμάρ, τὸ μυστήριο βέβαια θὰ διαλυόταν. Ἐστάθηκα κοντὰ στὴ μὶς Νέλλυ καὶ παρατηροῦσα τοὺς ἐπιβάτας ποὺ περνοῦσαν μπρος ἀπὸ τον ἀστυνομικό. Ὁ Γκανιμὰρ τους ἔρριχνε μια ματιὰ και τοὺς ἄφηνε νὰ περάσουν. Νά... τώρα περνοῦσε κι' ὁ Ροζαίν... Ἔνοιωσα την καρδιά μου νὰ χτυπᾷ δυνατα... Ἀλλὰ κι' αὐτον, ὁ Γκανιμὰρ τον ἄφησε ἐλεύθερο... Στὸ κατάστρωμα δὲν εἶχαν μείνει πλέον παρα εἴκοσι περίπου ἐπιβάται. Ποιὸς λοιπὸν θεέ μου, ἦταν ὁ Λουπέν ;...

— Πᾶμε...εἶπα στὴ μὶς Νέλλυ. Καὶ προχωρήσαμε προς τὴν σκαλα.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Γκανιμὰρ μᾶς ἐσταμάτησε.

— Τί συμβαίνει ; τὸν ἐρώτησα.

— Μιὰ στιγμή, κύριε... Γιατί βιάζεσθε ;...

— Συνοδεύω τὴ δεσποινίδα...

Ὁ Γκανιμὰρ μὲ κοίταξε βαθυὰ στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε, τονίζοντας καθε λέξη :

— Εἶσθε ὁ Ἀρσὲν Λουπεν, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ἄρχισα νὰ γελῶ.

— Ὄχι. Εἶμαι ἁπλῶς ὁ Βερνάρδος ντ' Ἀνδρεζύ.

— Ὁ ντ' Ἀνδρεζὺ πέθανε πρὸ τριῶν ἐτῶν, στὴ Μακεδονία.

— Ἰδοὺ τὰ χαρτιά μου, κύριε...

— Εἶνε τὰ δικά του, πράγματι, αὐτὰ ὅμως δὲ σημαίνει τίποτε !

— Εἶσθε τρελλός ! Ὁ Λουπὲν ἐπεβιβάσθη μὲ ψευδώνυμον ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ Ρ...

— Ναί, τέχνασμα δικό σας εἶνε κι' αὐτό... Ἔ, φιλαράκο μου, δὲν τὸ περίμενες πὼς θὰ μ' εὕρισκες ἐδῶ... Καὶ ἀστραπιαίως μὲ χτύπησε στὸ δεξὶ μπράτσο. Ἔρριξα μιὰ κραυγή. Μὲ εἶχε χτυπήσει πάνω στὸ τραῦμα μου...

Δὲν μποροῦσα πιὰ νἀρνηθῶ. Ἐγύρισα καὶ κοίταξα τὴν μὶς Νέλλυ. Εἶχε χλωμιάσει τρομερά. Ἔρριξε μία ματιὰ πρῶτα σὲ μένα κι' ὕστερα στὴ φωτογραφικὴ μου μηχανὴ ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της. Θὰ μὲ ἐπρόδιδε λοιπόν ; Θὰ παρέδιδε τὴν μηχανὴ ποὺ περιεῖχε τὰ μαργαριτάρια ; Ἡ μὶς Νέλλυ ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ κατόπιν προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο...

Κι' ἐνῷ οἱ χωροφύλακες μοῦ βάζαν τὶς χειροπέδες, ἐγὼ ἤμουν εὐτυχισμένος ποὺ ἡ μὶς Νέλλυ, δὲν ἐπρόδωσε τό λιγοήμερο ἐρωτικό μας ὄνειρο...

***

Καὶ καθὼς ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν μοῦ διηγεῖτο ὁ ἴδιος, ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, τὴν περιπέτειά του αὐτή, παρετήρησα δυὸ δάκρυα ποὺ λάμπαν στὰ μάτια του ..

Μωρὶς Λεμπλὰν

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

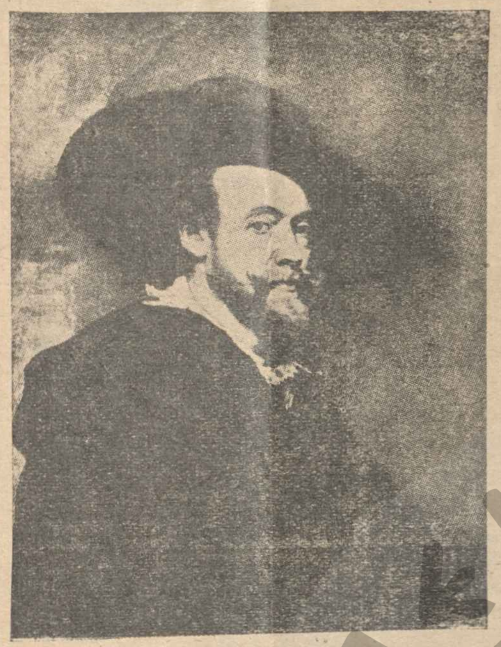

Ὁ μέγας Φλαμανδὸς ζωγράφος ΡΟΥΜΠΕΝΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, ἁγιογραφίαι βυζαντιναὶ καὶ παλαιὰ κομψοτεχνήματα. Εἰδοποιῆστε ἢ γράφατε στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.

ΜΙΚΡΑ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Ἀπὸ τὴν συλλογὴ τοῦ Τρέϊχ)

— Κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνω κυνῆγι ἔλεγε ὁ Σαμπουαρώ, γεμίζω τὸ σάκκο μου μὲ φρέσκα χόρτα...

— Γιατί ;...

— Γιὰ νὰ φέρνω πρὸς τὸ μέρος μου τοὺς... λαγούς!...

***

— Ἔ, πῶς τὰ πῆγες στὸ κυνῆγι μπάρμπα Πέτρο ;...

— Δὲν χτύπησα δυστυχῶς τίποτα σήμερα... Δὲν ἔρριξα οὔτε τουφεκιά...

— Γιατί ;

— Τὸ σκυλί μου ζεσταινόταν πολύ.

— Ἔ, καὶ μ' αὐτό ;

— Δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ σκιά μου !

***

Ὁ Ντυροτὲν πρόκειται νὰ μονομαχήσῃ μὲ πιστόλι. Εἶνε ὅμως πολὺ ἀνήσυχος. Ὁ ἀντίπαλός του, μανιώδης κυνηγός, εἶνε δεινὸς σκοπευτής.

— Δὲ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν ἀναγκάσῃ κανεὶς νὰ πυροβολήσῃ στὸν ἀέρα ; ψιθυρίζει ὁ Ντυροτέν.

— Πῶς αὐτό ; ρωτᾶ ἕνας μάρτυς.

— Νά... τὴν ὥρα ποὺ θὰ δώσετε τὸ παρόγγελμα «πῦρ» !... ἀμολῆστε καμμιὰ πέρδικα !

***

Κἄποιος κυνηγός, ἀφοῦ περιπλανήθηκεν ἐπὶ κάμποσες ὧρες χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὸ παραμικρὸ πουλὶ ἐμπρός του, ἀντικρίζει ἔξαφνα μερικὲς πάπιες ποὺ παίζουν μέσα σὲ μιὰ λακοῦβα μὲ νερό. Κοντὰ στὴ λακοῦβα ἕνας γέρος χωρικὸς κάθεται πάνω σ' ἕνα σανιδένιο πάγκο. Ὁ κυνηγὸς τον πλησιάζει.

— Ἔ, μπάρμπα, τοῦ λέει. Πόσα θέλεις γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σκοτώσω μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς πάπιες;

— Ξέρω γώ !... ἀπαντᾶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Δέχεσαι δυὸ φράγκα ;

— Ὅπως θές, ἀπαντᾶ ὁ γέρος καπνίζοντας ἀπαθῶς τὴν πίπα του.

Ὁ κυνηγὸς ἀφίνει στὸ πάγκο δυὸ φράγκα, σκοπεύει καὶ σκοτώνει μιὰ πάπια. Την πέρνει, κι' ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ...Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως μετανοεῖ.

— Μπάρμπα, μοὔρχεται ὄρεξη νὰ σκοτώσω ἄλλη μιὰ πάπια, λέει στὸν χωρικό. Πόσα θέλεις ;... Νὰ σοῦ δώσω ἄλλα δυὸ φράγκα;

Ὁ γέρος καπνίζει τὴν πίπα του σιωπηλός.

— Ἂς εἶνε... Νὰ πάρε τρία φράγκα... λέει ὁ κυνηγὸς ἀποθέτοντας πάνω στὸν πάγκο τὰ χρήματα. Καὶ χωρὶς νἀργοπορήσῃ, σκοπεύει καὶ σκοτώνει ἄλλη μιὰ πάπια. Τὴν πέρνει κι' αὐτήν, ἀλλὰ δὲν σκέπτεται πιὰ νὰ φύγῃ... Τὸ παιχνίδι ἀρχίζει νὰ τοῦ ἀρέσει...

— Ἔλα, λεει στὸν χωρικό : Θὰ σκοτώσω καὶ τρίτη πάπια...Θέλω νὰ τὶς στείλω κάπου πεσκέσι... Σὲ πειράζει ἂν σκοτώσω ἄλλη μιὰ πάπια ;...

— Καὶ τί μὲ νοιάζει μένα, ἀπαντᾶ τέλος ὁ χωρικός. Σάματις εἶνε...δικές μου ;...

***

Ὁ Τὸμ Πάϋσελ ἐπῆγε, μὲ μερικούς του φίλους, νὰ κυνηγήσῃ τίγρεις στὰς Ἰνδίας. Κάποιο βράδυ ὅμως, μιὰ τίγρις τοῦ ἐπιτίθεται καὶ τὸν καταβροχθίζει. Οἱ φίλοι του τηλεγραφοῦν ἀμέσως τὴν θλιβερὴν εἴδησιν στὴν οἰκογένειά του.

«*Ἀποστείλατε πάραυτα πτῶμα*», τοὺς ἀπαντᾶ αὐτή.

Οἱ φίλοι προβαίνουν στὰ δέοντα καὶ τηλεγραφοῦν.

«*Δέμα ἀφικνεῖται τάδε ἡμέρα*».

Τὴν ὡρισθεῖσαν ἡμέραν, οἱ συγγενεῖς τοῦ Τὸμ λαμβάνουν... ἕνα κλουβὶ περιέχον μιὰ θαυμασία ζωντανὴ τίγρι. Τηλεγραφοῦν ἀμέσως : «*Ἐλάβομεν τίγριν ζωντανὴν καὶ ὄχι πτῶμα Τόμ*».

Οἱ φίλοι ἀπαντοῦν :

«*Τὸν ἐντὸς τίγρεως*».

***

Καὶ κάποιος σχετικὸς διάλογος :

Ὁ Τόμ ἐγύρισε ἀπ' τὰς Ἰνδίας...

— Στάθηκε ἄραγε τυχερὸς στὸ κυνῆγι του ἐναντίον τῶν τίγρεων ; ρωτάει κάποιος.

— Πολὺ τυχερός.

— Ἄ ! Ὥστε ἔτσι ;...

— Ναί... δὲν κατώρθωσε νὰ συναντήσῃ καμμιὰ... τίγρι !...

Ὁ Νεμρὼδ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τοῦ HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τὸ μόνο ποὺ θυμοῦμαι, ἐξακολούθησε, εἶνε ὅτι εἶχα μανιάσει μαθαίνοντας τὸ γάμο τῆς Παυλίνας. Λόγῳ τῆς ὑγείας της ὁ Τσένερι μοῦ εἶχε πεῖ ὅτι δὲ θὰ τὴν πάντρευε. Ἐγὼ ἔτρεφα πάλι τὄνειρο ὅτι θὰ παντρευόταν κανένα ἰταλό. Φανταζόμουν ὅτι ἂν θεραπευόταν, λόγῳ τῆς μεγάλης της ὠμορφιᾶς θὰ εὕρισκε κανένα εὐγενῆ συμπατριώτη μας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ἡ Παυλίνα καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἀπάντησα.

Ἤμουν περίεργος νὰ δῶ τί ἐντύπωση θὰ τῆς ἔκανε τὸ ἀντίκρυσμα αὐτοῦ ποὺ ἔλεγε πὼς ἦταν ἀδελφός της.

Ὁ Μακάρι σηκώθηκε τείνοντάς της τὸ χέρι.

— Παυλίνα τῆς εἶπε, μὲ ἀναγνωρίζεις ;

Ἐκείνη κάρφωσε τὸ βλέμμα της ἀπάνω του κ' ἔπειτα κούνησε τὸ κεφάλι ξαφνιασμένη, διστάζοντας τοῦ ἐπῆρε τὸ χέρι. Μὰ πρόσεξα ὅτι συγχρόνως ἐξ ἐνστίκτου ἔκανε πίσω.

— Δυστυχισμένη κόρη, εἶπε τότε ὁ Μακάρι, ἡ κατάστασή της εἶνε χειρότερη ἀπ' ὅτι περίμενα... Παυλίνα, ἔχουμε πολὺν καιρὸ νὰ ἰδωθοῦμε, μὰ δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ μ' ἔχεις ξεχάσει !...

— Προσπάθησε νὰ θυμηθῆς, Παυλίνα, τῆς εἶπα τότε ἐγὼ σιγά !...

Ἐκείνη ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της, ἐκούνησε πάλι τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε ἰταλικά : «Δὲν σᾶς θυμοῦμαι». Κατόπι σὰ νὰ τὴν εἶχε ἐξαντλήσει ἡ προσπάθεια αὐτή, σωριάστηκε βγάζοντας ἕνα στεναγμὸ σὲ μιὰ καρέκλα.

Ἤμουν εὐχαριστημένος ἀκούγοντάς τη νὰ μιλάῃ ἰταλικά. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ κανεὶς γιὰ νὰ μιλήσῃ σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι μίλησε ἄξαφνα ἰταλικά, στὴ στιγμὴ ποὺ τῆς μιλούσαμε ἀγγλικά, μοῦ ἀποδείκνυε ὅτι συνέδεε μ' ἕνα τρόπο μπερδεμένο μέσα της τὴν ἀνάμνηση τοῦ Μακάρι μὲ τὴν ἀνάμνηση τῆς Ἰταλίας.

Τὴν ἔφτασα τὴ στιγμὴ ποὺ ἄγγιζε τὸ πόμολο τῆς πόρτας

Πρόσεξα κ' ἕνα ἄλλο πράγμα. Σπανίως ἡ Παυλίνα σήκωνε τὰ μάτια της γιὰ νὰ κοιτάξει ἕναν ἄνθρωπο στὸ πρόσωπο. Ἔ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδε τὸ Μακάρι, τὰ μάτια της δὲν ξεκόλλησαν ἀπὸ πάνω του. Ἐκεῖνος κάθησε κοντά της κ' ἐξακολούθησε τὴ συζήτηση μαζί μου. Ἡ γυναίκα μου δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν κοιτάζῃ. Πολλὲς φορὲς μάλιστα νόμισα πὼς διέκρινα στὸ πρόσωπό της μιὰν ἔκφραση φόβου. Εἴτε ὅμως φόβος ἦταν αὐτό εἴτε μῖσος, εἴτε ἀνησυχία, εἴτε ἀγάπη ἀκόμη λίγο μ' ἐνδιέφερε, ἐφόσον θὰ ἦταν τὸ πρῶτο ξύπνημα τῆς κοιμισμένης της διανοίας !

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Μακάρι, εἶδα πὼς ἡ Παυλίνα εἶχε γίνει πολὺ ἀνήσυχη. Πολλὲς φορὲς τὴν εἶδα νὰ σφίγγῃ μὲ τὸ χέρι της τὸ μέτωπό της. Φαινόταν πὼς δὲ μποροῦσε νὰ σταθῆ σὲ μιὰ θέση. Κάθε τόσο, πήγαινε στὸ παράθυρο καὶ κοίταζε ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου. Δυὸ φορὲς μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ποὺ φαινόταν σὰ νὰ ἱκέτευε τὴ βοήθειά μου. Ἐγὼ βλέποντας αὐτὰ περίμενα μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἐπίσκεψη ποὺ μᾶς εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Μακάρι νὰ μᾶς κάνῃ τὴν ἄλλη μέρα. Μιὰ φορὰ ποὺ εἶχε τὴν ἀνάγκη μου γιὰ τὸ ζήτημα τῆς κληρονομίας ἤμουν βέβαιος ὅτι θἀρχόταν.

Καὶ πράγματι, μᾶς ἐπεσκέφθη πολλὲς φορές. Προφανῶς, ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς καλοσύνης μας καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ φαίνεται εὐχάριστος. Ἡ κουβέντα του δὲν ἐστερεῖτο ἐνδιαφέροντος. Ἤξερε μέχρι καὶ τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας ἀκόμη, ὅλες τὶς συνωμοσίες καὶ τὰ πολιτικὰ γεγονότα τῶν τελευταίων δέκα χρόνων. Ἤξερε ἐξ ἰδίας πείρας τὶς περισσότερες φυλακὲς τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πολλὲς φορὲς εἶχε δραπετεύσει μ' ἕνα τρόπο ἀξιοθαύμαστο. Δὲν εἶχα κανένα λόγο, παρ' ὅλη τὴ δυσπιστία ποὺ ἔτρεφα πρὸς αὐτόν, ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ἀπάθεια τῶν λεγομένων του. Μὰ τὸ χαρούμενο ὕφος του, τὸ εἰλικρινὲς καὶ φυσικὸ γέλιο του δὲ μποροῦσαν νὰ μὲ κάνουν νὰ ξεχάσω τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου του, τὴ στάση του καὶ τὰ λόγια του σὲ μερικὲς προηγούμενες συναντήσεις μας.

Φρόντιζα οὕτως ὥστε ἡ Παυλίνα νὰ εἶνε παροῦσα στὶς συνομιλίες μας. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα μου ἀνελάμβανε νὰ κάνῃ μιὰ ἐπιθυμία μου μὲ δυσαρέσκεια καὶ φρίκη, ἡ ὁποία ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό της.

Ὁ Μακάρι φαινόταν σὰ νὰ ἐξασκοῦσε κάποια ἐπιβολὴ ἀπάνω της, καὶ ὅταν αὐτὸς ἔφευγε τὴν ἄκουγα ν' ἀναστενάζῃ μ' ἀνακούφιση. Ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες τόσο καὶ πιὸ πολὺ ἀνήσυχη γινόταν καὶ καταλάβαινα πὼς ὑπέφερε. Ἡ καρδιά μου μάτωνε μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἐγὼ τῆς προκαλοῦσα αὐτὴ τὴ θλίψη. Ἤμουν ὅμως ἀποφασισμένος νὰ ἐπιμένω μέχρι τέλους. Καταλάβαινα ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ μεγάλη κρίσις τοῦ λογικοῦ της ἐπλησίαζε.

Ἕνα βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Μακάρι κ' ἐγὼ ἐπαίρναμε τὸν καφέ μας. Ἡ Παυλίνα ἀναπαυόταν στὸν καναπέ, σὲ μερικῶν βημάτων ἀπόσταση ἀπὸ μᾶς. Τὰ φοβισμένα μάτια της, τὰ εἶχε στηλώσει, ὅπως πάντοτε, στὸν ξένο μας. Ἐκεῖνος μᾶς διηγεῖτο περιπέτειές του ἀπὸ τὸν πόλεμο ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἰταλίας. Μᾶς ἔλεγε πὼς μιὰ μέρα, εὑρισκόμενος σὲ προφανῆ κίνδυνο—τὸ δεξί του χέρι εἶχε σπάσει καὶ τὸ ἀριστερό του μὲν ἦταν ἀρκετὰ ἐξησκημένο ὥστε νὰ χρησιμοποιεῖ τὸ ὅπλο καὶ τὸ ξίφος του—ἔβγαλε τὸ ξίφος του, τὸ πῆρε μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι καὶ τὸ βύθισε στὴν καρδιὰ τοῦ ἐχθροῦ ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί του. Γιὰ νὰ μᾶς περιγράψει παραστατικώτερα τὸ γεγονός, πῆρε ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ σηκώνοντας ψηλὰ μᾶς ἔδειξε πὼς ἐχτύπησε τὸν ἐχθρό του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσα πίσω μου μιὰ κραυγὴ ὑπόκωφη καὶ βαθειὰ καὶ στρέφοντας, εἶδα τὴν Παυλίνα ξαπλωμένη στὸ καναπέ, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἀναίσθητη. Ὥρμησα πρὸς αὐτὴ τὴ μετέφερα ἀμέσως στὴν κάμαρή της καὶ τὴν ἔβαλα στὸ κρεββάτι της. Θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἐννιά. Ἡ Σούζη, κατὰ σύμπτωση, εἶχε βγεῖ ἔξω. Ξαναγύρισα ἔπειτα βιαστικὰ στὴν τραπεζαρία γιὰ ν' ἀποχαιρετήσω τὸν Μακάρι.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶνε τίποτε σοβαρό, μοῦ εἶπε.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα, μιὰ ἁπλῆ λιποθυμία. Τὴν ἐτρομάξατε ὅταν ἐσηκώσατε τὸ μαχαῖρι.

Ξαναγύρισα στὸ κρεββάτι τῆς γυναίκας μου καὶ χρησιμοποίησα ὅλα τὰ συνηθισμένα μέσα γιὰ νὰ τὴ συνεφέρω, μὰ τοῦ κάκου.. Ἤμουν ἄνω κάτω, καταλάβαινα ὅτι ἕνα γεγονὸς εἶχε παρουσιασθῆ γιὰ νὰ τῆς ξαναζωντανέψει μπροστά της ὁλόκληρο τὸ παρελθόν της καὶ ὅτι ἡ ἔνταση αὐτοῦ τοῦ κλονισμοῦ τὴν εἶχε κάνει νὰ λιποθυμήσῃ. Μόλις τολμοῦσα νὰ ὁμολογῶ στὸν ἑαυτό μου τὴν τρελλή μου αὐτὴ πεποίθηση, μὰ ἤμουν βέβαιος ὅτι μόλις ἡ Παυλίνα ξανάνοιγε τὰ μάτια της, αὐτὰ θὰ ἔλαμπαν μ' ἕνα καινούργιο φῶς γιὰ μένα—μὲ τὸ φῶς μιᾶς διανοίας ξυπνημένης πιὰ καὶ ὑγειοῦς.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν ἔστειλα νὰ φωνάξουν γιατρό ἀφήνοντάς τη σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, χωρὶς νὰ τὴν ταράζω μέχρις ὅτου θὰ συνερχόταν μόνη της. Εἶχα βάλει τὸ μάγουλό μου ἀπάνω στὸ δικό της καὶ περίμενα νὰ ἀκούσω τὴν πρώτη της ἀναπνοή...

Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητη μιὰ ὥρα τουλάχιστο, παρετήρησα ὅτι οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς της γινόντουσαν δυνατότεροι καὶ γρηγορώτεροι, ὅτι ἡ ἀναπνοή της τῆς ξαναρχόταν κ' εἶδα στὸ πρόσωπό της τὰ σημεῖα τῆς ζωῆς ποὺ ξαναγύριζε.

Τέλος ἡ Παυλίνα ἀνορθώθηκε καὶ ἔστρεψε πρὸς ἐμένα τὸ πρόσωπό της. Τὰ μάτια της εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφραση τέτοια ποὺ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ τὰ εἶδα ἔτσι στὴ ζωή μου.

Οὔτε ἡ τρέλλα ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶδα ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὰ μάτια τῆς Παυλίνας, μὰ οὔτε καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ λογικοῦ της. Εἶχανε διασταλεῖ τεραστίως. Ἦταν καρφωμένα ἀκίνητα στὸ κενό. Ὡστόσο κατάλαβα ὅτι δὲν ἐκοίταζαν σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο. Ἡ τρελλὴ ἐλπίδα ποὺ εἶχα ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπα νὰ ξανάρχεται στὸ λογικό της ἀφοῦ συνερχόταν ἀπὸ τὴ λιποθυμία της διαλυόταν. Ἦταν φανερὸ ὅτι εἶχε περιπέσει σὲ μιὰ κατάσταση πιὸ ἀξία λύπης ἀπὸ τὴν προηγουμένη.

Τῆς ἐμίλησα, τὴ φώναξα μὲ τὄνομά της, μὰ αὐτὴ φαινόταν ὅτι δὲν καταλάβαινε τίποτε. Ἐκοίταζε, μὲ τἀλλόκοτα μάτια της, ἕνα σημεῖο, πάντοτε τὸ ἴδιο.

Ἄξαφνα σηκώθηκε καὶ πρὶν προφτάσω νὰ ἐπεμβῶ καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσω ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρη. Τὴν ἀκολούθησα. Κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ τὴν εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα τῆς ἐξόδου. Ὅταν τὴν ἔφθασα, ἔβαζε τὸ χέρι της στὸ πόμολο. Τὴν ἐφώναξα μὲ τὄνομά της, ἱκετεύοντάς την νἄρθῃ πάλι μέσα, μὰ ἀδίκως. Μὴ θέλοντας νὰ χρησιμοποιήσω βία τὴν ἀκολούθησα γιὰ νὰ ἐπαγρυπνήσω μὴ τῆς συμβῆ τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ ἔκανα ἦταν νὰ τῆς φορέσω ἕνα ἐπανωφόρι ποὺ βρισκόταν κρεμασμένο στὸ διάδρομο.

Βάδιζε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς μ' ἕνα βῆμα γοργὸ καὶ μονοκόμματο, χωρὶς νὰ κοιτάζῃ οὔτε δεξιά, οὔτε ἀριστερά. Οὔτε μιὰ φορά, σὲ ὅλον αὐτὸ τὸ δρόμο, δὲν εἶδα τὰ βλέφαρά της νὰ κινοῦνται, οὔτε τὰ μάτια της νὰ σαλεύουν. Τὸ χέρι μου ἄγγιζε τὸ δικό της καὶ ὅμως αὐτὴ φαινόταν πὼς ἀγνοοῦσε ὁλότελα τὴν παρουσία μου. Κάτι τὴν ἔσπρωχνε πρὸς ἕνα ὡρισμένο σκοπό. Δὲν ξέρω τί συνέβαινε μέσα στὸ ἄρρωστο λογικό της. Φοβόμουν νὰ ἐπέμβω. Ἂν ἡ κατάστασίς της αὐτὴ ἦταν ὑπνοβατική, θὰ ἦταν ἐπικίνδυνη ἡ ἐπέμβασίς μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Χ.

Ἀνήκει στὴν νέα ἐσοδεία φετεινῶν ἐμφανίσεων ἀνὰ τοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῶν ἐκλεκτῶν δεξιώσεων. Εἶνε ἕνα ὡραῖο παρθένιον λουλοῦδι τοῦ Βοσπόρου, καὶ πράγματι σιλουέττα καὶ φυσιογνωμία, ἴδιο ὡραῖο παστέλ. Ἡ ὁμιλία της πολὺ εὐχάριστη, τὸ τέμπρο τῆς φωνῆς της ἀργυρόηχον. Ἂν καὶ νεαρωτάτη ἐν τούτοις ἡ μόρφωσίς της ἀξιοθαύμαστη. Ἡ εἰς Παρισίους διαμονή της ἀρκετὰ ἔτη, ἔχει ἐπίδρασιν εὐεργετικὴ στὸ ντύσιμό της, αἱ τουαλέτται της μελετημένα καλλιτεχνήματα φημισμένων παριζιάνικων ραπτικῶν οἴκων.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πολυπληθέστατον μπρὶτζ τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην παρὰ τῷ στρατηγῷ καὶ κ. τῇ Ζιράρ. Αἱ ὡραῖαι αἴθουσαι εἶχαν καταληφθεῖ ἀπ' τὰ πολεμοφόδια τοῦ μπρίτζ.

— Παρευρέθησαν πρέσβυς Ἀμερικῆς καὶ κ. Σκίννερ, πρέσβυς Γαλλίας, Λαίδη Λωραὶν αἰθερία ἐμφάνισις,—πρέσβυς Ἰταλίας—ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία,—πρέσβυς Τουρκίας, πρέσβυς Ὀλλανδίας καὶ κ. ντὲ Πέρσουμ, κ. Μπρουά, ὁλόκληρος ἡ Γαλλικὴ ἀποστολή, κ. καὶ κ. Ἀλλέν, κ. καὶ δὶς Λεπετὶ μὲ ρόζ, κ. καὶ κ. Λαγκλουᾶ, ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἡ κ. Μαζαράκη, ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν καὶ κ. Τσαλδάρη, ὑπουργὸς οἰκονομικῶν καὶ κ. Καφαντάρη μὲ μώβ, κ. Μεταξᾶ μὲ γκρί, κ. καὶ κ. Φραντζῆ μὲ μπλὲ μαρέν, κ. Λ. Κανακάρη Ρούφου, κ. καὶ κ. Ν. Τρικούπη, δὶς Κορδέλλα—ἀρεστὴ ἐμφάνισις μὲ ρόζ,—ναύαρχος καὶ κ. Ν. Μακκᾶ μὲ ἐμπριμὲ μώβ, δὶς Ν. Μακκᾶ—σιλουέττα εὐλύγιστη σὰν μῖσχος λουλουδιοῦ—κ. καὶ δὶς Βλαχοπούλου, ναύαρχος καὶ κ. Β. Λοπρέστη τουαλέττα κομψὴ μπέζ, ναύαρχος καὶ κ. Τυπάλδου μπλὲ μαρέν, κ. καὶ κ. Μανέττα κ. Χαρισιάδη, κ. καὶ δὶς Β. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Χαρτουλάρη, κ. καὶ κ. ντὲ Πάς, τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς

— Καὶ οἱ κ. κ. Σαλταφέρας Κουτατζόγλου, Γ. Μακκᾶς, Βουαρέν, Μαζαράκης κ. ἄ.

— Ἀπὸ τῆς πλέον ἐξαιρετικὲς ἑσπερίδες τῆς ἐποχῆς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Στεφάνου εἰς τὸ Πτὶ-Παλαί.

— Ἡ δεξίωσις ἐγένετο στὸν κῆπο ὁ ὁποῖος εἶχε διευθετηθῆ κατὰ φαντασμογορικὸν τρόπον, οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων εἶχαν περιτριγυρισθῆ μὲ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια ἀληθινὰ καὶ πολύχρωμα φῶτα. Ἕνα εἶδος θόλου ἀπὸ λουλούδια κίτρινα καὶ μὼβ ὡδηγοῦσεν εἰς τὸ τερραὶν τοῦ χοροῦ τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπίσης στὸν κῆπο. Σ' ἕνα κιόσκι σκεπασμένο ἀπὸ ἄνθη ἔπαιζεν ἡ τζὰζ-μπάντ. Στὴν ταράτσα πολυθρόνες, τραπέζια, καρέκλες, εἶχαν μετατραπεῖ εἰς ὡραῖο μπάρ.

— Στὸν κῆπο πολὺς κόσμος τουαλέττες συνοδευόμεναι μὲ κομψότατες βραδυνὲς σορτὶ φαντακτερὲς ἀπὸ βελοῦδο ἢ κρὲπ-σατέν, ρόζ, φραίζ, πράσινα κ. ἄ.

— Αἱ αἴθουσαι κατειλημμέναι ἀπὸ ἐκλεκτὸν Ἀθηναϊκὸν κόσμον μεταξὺ τῶν ὁποίων πρέσβυς Ἰταλίας κ. καὶ Δὶς Ἀρλόττα, πρέσβυς Ρουμανίας κ. Ρασκάνο, κ. καὶ κ. Τσολδάρη, κ. καὶ κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. καὶ κ. Θ. Ἠλιάσκου, κ. καὶ κ. Μιχαλοπούλου, κ. καὶ κ. Τσαρλαμπᾶ, κ. καὶ κ. Δεληβάκη, κ. Α. Μορέλλα, κ. καὶ κ. Π. Μπέμπη, κ. Κάρταλη, κ. Φώφη Μεταξᾶ, κ. καὶ Δὶς Μπέμπη, κ. καὶ Δὶς Β. Μελᾶ, κ. Ρετσίνα, κ. καὶ Δὶς Κέπετζη, κ. καὶ κ. Ζαχαρίου, κ. καὶ Δὶς Φωστηροπούλου, κ. καὶ κ. Παπαδημητρίου.

— Κομψαὶ ἐμφανίσεις Δὶς Τσικαλιώτη, Δὶς Πέρλη Ἀναστασιάδη, Δὶς Ραζέλλου.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ ναυάρχῳ καὶ τῇ κ. Ν. Μακκᾶ.

— Εὐρύχωροι αἴθουσαι μὲ πλατύφυλλα ἀγγλικὰ παράθυρα ποὺ εἶχαν γιὰ φόντο τὴν γαλαζοπράσινη θάλασσα.

— Στὸ χὼλλ χορὸς τρικοῦβερτος μέχρι βαθυτάτης νυκτός. Κόσμος πολύς, τουαλέττες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐαρινὲς καὶ πολλὲς ἀνθισμένες.

— Ἡ οἰκοδέσποινα φέρουσα εὔμορφη τουαλέττα βαθύχρυση ἐμπριμέ, ἐδέχετο τοὺς κεκλημένους της μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν ἀφέλειαν, βοηθουμένη ἀπὸ τὶς κομψότατες κόρες της, Δες Ἰρὲν καὶ Ἀλέξ, ἡ πρώτη μὲ φόρεμα χαριτωμένο γκρί—ἀρζάν, καὶ ἡ ἄλλη μὲ νόστιμη τουαλέττα βὲρ—ντ'—ὤ.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. Γ. Καφαντάρη, κ. καὶ κ. Γκοῖλο, στρατηγὸς καὶ κ. Ζιράρ, ἀκόλουθος Ἰταλικῆς πρεσβείας καὶ κ. Κορράτζιο, κ. Γ. Πασπάτη, ναύαρχος καὶ κ. Γ. Πανᾶ, κ. Δότη Βεργοπούλου ὡραιοτάτη, κ. καὶ κ. Γ. Μακκᾶ, κ. καὶ κ. Βλ. Μπένση, ναύαρχος καὶ κ. Β. Λοπρέστη, Δὶς Μ. Σακελλαροπούλου—ἀκαταγώνιστη συνομιλήτρια,—κ. Πολυχρονιάδη, κ. Μαρινοπούλου, κ. καὶ κ. Φωκᾶ, Δὶς Διαμαντοπούλου, κ. καὶ Δὶς Πετιμεζᾶ, Δὶς Μανούση, κ. καὶ Δες Φραντζῆ, Δὶς Κοντοπούλου, κ. καὶ Δὶς Τομπάζη, κ. καὶ κ. Λ. Ψύλλα, ναύαρχος καὶ Β. Τυπάλδου, κ. Σκουμπουρδῆ—τὸ γένος Χαρισιάδη—πολὺ νόστιμη φυσιογνωμία, κ. καὶ κ. Ἀφθονίδη, κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου, κλπ.

— Καὶ οἱ κ. κ. Σαλταφέρας, Β. Διαμαντόπουλος, Τομπάζης, Φραντζῆς, Ἀλ. Μπένσης, Μανέττας, Ἰγγλέσης, Κωστῆς, Σπ. Πατσιφᾶς, Δεμερτζῆς, Ἰωαννίδης.

— Ἀπὸ τὶς πλέον πολύκοσμες δεξιώσεις τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην παρὰ τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ἱσπανίας καὶ τῇ κ. Μαριατεγκουΐ, εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ξενοδοχείου Μ. Βρεττανίας, ὅπου καὶ παραμένουν.

— Τὰ συνεχόμενα σαλόνια μὲ τὶς ὑαλόφρακτες πόρτες συντελοῦσαν, ὥστε νὰ γίνεται τὸ θέαμα πλέον εὐχάριστο καὶ γραφικό, διότι διεφαίνοντο σιλουέττες λιγυρές, φορέματα καὶ καπέλλα νεωτέρας ἐσοδείας.

— Στὴν μιὰ αἴθουσα εἶχαν ἐγκατασταθεῖ χορευταὶ καὶ ὀρχήστρα, ἡ ὁποία ἐποίκιλλεν τὸ ρεπερτουὰρ τῶν θορυβωδῶν χορῶν μὲ τὰ μελωδικὰ Βίννερ—Βάλτσερ τοῦ Στράους στὰ ὁποῖα ὅμως ὀλίγισται κυρίαι καὶ δεσποινίδες διακρίνωνται διὰ τὴν χάριν των.

— Ἄλλη αἴθουσα γκρούπ ἀτελείωτα κυριῶν καὶ κυρίων, καὶ ράουτ ζωηρότατον. Ἄλλοι ἐντρυφοῦν καθήμενοι σὲ ἀναπαυτικὰ καθίσματα, στὴν ποικιλλίαν ἐδεσμάτων καὶ παγωτῶν τοῦ πλουσίου κυλικείου.

— Μεταξὺ τῶν ἀμέτρητων κεκλημένων μερικαὶ ὡραῖαι ἐμφανίσεις κ. Λιβιεράτου κόκκινη τουαλέττα, δὶς Τσικαλιώτη πολύχρωμον ἐμπριμέ, κ. Ἴμελεν μὲ μαῦρο καὶ ἄσπρο φόρεμα.

Ἡ Μονταὶν

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΑΣ ΝΗΣΟΥΣ

Ἀσφαλῶς ἡ συνήθειες ποὺ ἐπικρατοῦν κατὰ τὴν τέλεσιν ἑνὸς γάμου εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες τοῦ κόσμου. Ὅταν στὰ νησιὰ αὐτά, γράφει ἕνα γαλλικὸ περιοδικό, θελήσουν δύο νέοι νὰ παντρευτοῦν, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν μελλονύμφων βγαίνουν ἀπ' τὴν προηγούμενη ἡμέρα τοῦ γάμου, εἰς ἀναζήτησιν δυὸ φοινικιῶν, ἡ ὁποῖες πρέπει νὰ εἶνε ὑψηλόκορμες καὶ φουντωτές, νὰ ἔχουν λεπτὸ φλοιὸ καὶ νὰ βρίσκωνται σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόσταση ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, νὰ εἶνε δὲ ἀπαραιτήτως τοῦ ἴδιου ὕψους καὶ ἡ δύο. Μόλις βρεθοῦν τὰ δυὸ αὐτὰ δέντρα προσκαλοῦνται ἀμέσως οἱ μελλόνυμφοι, οἱ ὁποῖοι μαζὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τους, φθάνουν καὶ στέκονται μπροστὰ ἀπὸ τὶς φοινικιές. Ὁ πρῶτος ποὺ ἀνεβαίνει στὴ μιὰ φοινικιὰ εἶνε ὁ ἄντρας, ἐκεῖ δὲ περιμένει μέχρι τῆς στιγμῆς, ποὺ θ' ἀνεβῆ καὶ ἡ μνηστή του στὴν ἄλλη φοινικιά. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀρχίζει ἕνα ἀληθινὸ μαρτύριο. Ὁ νέος προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ μὲ τὰ χέρια του τὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου, στὸ ὁποῖο ἔχει σκαρφαλώσει ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του. Τὸ ἴδιο δὲ προσπαθεῖ νὰ καταφέρῃ καὶ ἡ νύμφη. Ἡ γυμναστικὴ αὐτὴ ἀναλόγως τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ τῆς εὐκινησίας τῶν μελλονύμφων, διαρκεῖ πολλὲς φορὲς ἀρκετὲς ὧρες καὶ δὲν τελειώνει παρὰ μόνον ὅταν κατορθώσουν καὶ οἱ δύο νὰ ἐγγίξουν ὁ ἕνας τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου.

Ἔτσι, ὅταν οἱ μελλόνυμφοι καταφέρουν νὰ φιληθοῦν σκαρφαλωμένοι ἐπάνω στὶς κορφὲς τῶν δυὸ αὐτῶν δέντρων, τὸ μυστήριο τοῦ γάμου θεωρεῖται τελεσμένο καὶ ἀρχίζουν ἀμέσως ἡ διασκεδάσεις.

ΖΕΣΤΑ — ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ — ΚΡΥΑ

Στὸ σχολεῖο

Ὁ δάσκαλος, *(ἀποτεινόμενος εἰρωνικὰ σ' ἕναν μαθητὴ ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἕνα πρόβλημα)* :

— Ἔλα δῶ, παιδί μου... Πάρε αὐτὸ τὸ φράγκο καὶ πήγαινε ν' ἀγοράσῃς λίγο μυαλὸ στὸ μπακάλη...

— Νὰ πῶ στὸ μπακάλη πῶς εἶνε γιὰ σᾶς ;

Κόκκαλο ὁ δάσκαλος !...

***

Ἡ εὐσυνείδητη ὑπηρέτρια

— Τί ἔκανες, Μαρία ; Δὲν τὄπλυνες τὸ ψάρι προτοῦ τὸ βάλεις στὸ τηγάνι ;

— Μά, κυρία μου, τὸ ἐθεώρησα περιττὸ νὰ πλύνω πρᾶμα ποὺ βρίσκεται διαρκῶς στὸ νερό...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ"
ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν περιεχομένων της εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς : «Οἱ ἔρωτες τοῦ Βάγνερ», «Ὁ Τσάρος Πέτρος ὁ Γ'.», «Ἡ μεταφορὰ τῶν ὀστῶν τοῦ Ναπολέοντος», «Τὸ σημείωμα τοῦ νεκροῦ» διήγημα τρόμου, «Ὁ Λίφτ», «Ὑπαίθρια θεάματα στὸ Παρίσι», «Ἡ πρώτη ἀγάπη μερικῶν ἐνδοξοτήτων», «Ζητιάνοι ἐξ ἐπαγγέλματος», «Ὁ Τραπεζίτης Μπερεσφόρντ» ἀγγλικὸ διήγημα, «Ἡ νεότης τοῦ Ἐρρίκου Χάϊνε», «Μανία καταδιώξεως», κ.λ.π. κ.λ.π.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΗ

Μόλις τελείωσεν ἡ λειτουργία καὶ «κολάτσισε» στὸ πόδι ὁ παπᾶ - Λευτέρης,καβαλλίκεψε νὰ φύγῃ, μὲ τὸ δυνατὸ καὶ γρήγορο μουλάρι του. Ὁ Γιωργῆς ὁ Ταραμπῖκος ἐξουσιωδοτήθηκε ἀπ' τὸ χωριό, τιμῆς ἕνεκεν, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὡς τὸ γειτονικὸ χωριό.

Ὁ παπᾶ-Λευτέρης ἦταν παπᾶς τριῶν χωριῶν καὶ λειτουργοῦσε ἐκ περιτροπῆς στὸ κάθε ἕνα. Φρέσκες καὶ ζεστὲς ἀκόμα ἡ λειτουργιές, φουσκώναν μέσα στὸ πολύχρωμο δισσάκι, ποὖταν βαλμένο πισοκάπουλα,δίδοντας ἔτσι στὸν παπᾶ μεγαλοπρέπεια ἐφίππου μεγιστάνος.

Ὁ Γιωργῆς ὁ Ταραμπῖκος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος φτωχὸς καὶ ταπεινός, ὅσο καὶ πονηρός. Στὸ χωριὸ ἔκανε τὶς δουλειὲς τῆς κοινότητος, ἀμοιβόμενος ἐξευτελιστικά, πρόθυμος νὰ τρέξῃ πάντοτε ὅταν ζητοῦσαν κανένα συγχωριανό του ἡ ἀρχές, στὴ χώρα, γιὰ νὰ ἀναγγείλουν ἢ νὰ διατάξουν κἄτι, γρήγορος γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ γειτονικὰ χωριά, ὅταν καμμιὰ κοινὴ ἀνάγκη ἐπέβαλλε τὴν σύναξι, ἐπιτήδειος νὰ σφάξῃ καὶ νὰ ψήσῃ τὸ ἀρνί, ὅταν ἐπεσκέπτετο τὴν Κοινότητα κανένας ἀστυνόμος.

Μὲ τὰ δισσάκια γεμάτα λειτουργιές !

Στὰ ἐπίσημα γεύματα δὲν καθότανε ποτέ. Περιοριζόταν νὰ γλύψῃ τὰ κόκκαλα π' ἀπόμεναν ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους καὶ νὰ χάψῃ, τὰ κομμάτια, ποὺ κατὰ τὸ λιάνισμα τρύπωνε στὸ λιγδιασμένο του κόρφο.

Ὅταν δὲν εἶχε γενικῆς φύσεως ὑπηρεσίες, ἔκανε τὸν ἀγωγιάτη ! Ἔτσι λοιπὸν ξεκίνησαν μὲ τὸν παπᾶ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ποὺ ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ, εἶχε κατέβει ὡς ἄνοιξις ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅλα, ἔμψυχα καὶ ἄψυχα, ἦσαν γεμάτα ἔρωτα, ἐλπίδα καὶ χαρά, χυμοὺς καὶ εὐωδίες.

Περνώντας ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ ἀκούσαν ἕνα κλάμα σιγαλό, ἕνα θλιμμένο μοιρολόγι. Μιὰ γυναίκα νέα, στρογγυλὴ καὶ ζουμερή, ἦταν πεσμένη ἀπάνω σ' ἕνα τάφο καὶ χτυπιόταν καὶ δερνότανε καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά της.

— Ἆ ! Ἡ Κυρὰ-Γιάνναινα, εἶπεν ὁ Ταραμπῖκος, σὰν τὴν εἶδε. Τὶς προάλλες ἔχασε τὸν ἄνδρα της.

— Εἶνε πολὺς καιρός ; ρώτησεν ὁ ἱερεύς.

— Θὰ εἶνε ἔξη μῆνες.

— Κι' ἀκόμα δὲν παρηγορήθηκε ; Φαντάσου πόσο θὰ τὸν ἀγαποῦσε !

Ὁ Ταραμπῖκος, κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἔχουν «ἰμάνι» ἡ γυναῖκες ! Κρεμασμένες ἀπὸ τὴν γλῶσσα νὰ τὶς ἰδῶ δὲν τὶς πιστεύω.

Ὁ παπᾶς ἀντέτεινε. Ὄχι δὰ δὲν εἶχε δίκηο ὁ Ταραμπῖκος. Δὲν εἶνε ὅλες ἡ γυναῖκες τὸ ἴδιο. Εἶνε καὶ παληογυναῖκες καὶ πλάνες, μὰ εἶνε καὶ καλές. Οὔτε πρέπει νὰ τοῦ φαίνεται παράξενο πὼς μιὰ γυναῖκα μένει ἀπαρηγόρητη ποὺ ἔχασε τὸν ἄντρα της. Πρέπει κανεὶς νὰ σέβεται καὶ τοῦ ἀλλουνοῦ τὸν πόνο. Ὄχι πάλι, ὅλον τὸν κόσμο «σβάρνα νὰ τὸν πέρνουμε !»

Ὁ Ταραμπῖκος ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται.

— Ἆ τὶς καρακάξες τοῦ διαβόλου παπᾶ μου, δὲν τὶς ξέρεις, φαίνεται.

Πῶς ! ὁ παπᾶς δὲν ἤξευρε τὸν κόσμο ; Αὐτὸς ποὺ πρῶτος τὸν πιάνει στὰ χέρια του, ὅταν ἔρχεται καὶ τελευταῖος τὸν κατευοδώνει ; αὐτὸς ποὺ ξέρει καὶ διαβάζει τόσα γράμματα ; Ἀμ' τότε ποιὸς τὸν ξέρει ; ὁ Γιωργῆς ὁ Ταραμπῖκος ;

— Ἔ τότε, βάζουμε στοίχημα, Δεσπότη μου. Θέλεις νὰ τὴν φιλήσω τὴ κυρὰ Γιάνναινα ἄψε-σβῦσε ;

— Διὰ τῆς βίας ;

— Ὄχι μὲ τὸ θέλημά της. Τὸ πᾶς παπᾶ μου ἕνα στοίχημα ;

Ὁ παπᾶς σκέφτηκε λίγο. Ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἕνα μάθημα, σ' αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ χωριάτη. Νὰ μάθῃ νὰ σέβεται τὸν πόνο τοῦ καθενὸς καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἀντίληψι τῶν παπάδων.

— Τί θὲς νὰ στοιχηματίσουμε βρὲ Ταραμπῖκο ; ρώτησε τὸν ἀγωγιάτη.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλο ἀπὸ τὸ μουλάρι μου. Τὸ βάζω στοίχημα μὲ τὸ δικό σου.

— Σύμφωνος. Ἀλλὰ ἂν δὲν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, δὲν θὰ τὸ πιστέψω.

— Καλά ! Ἀνέβα σ' ἐκείνη τὴν ἐλιά.

***

Ὁ Ταραμπῖκος ἀφοῦ σιγούρεψε τὰ δύο τὰ μουλάρια, πῆγε σ' ἕνα τάφο κοντὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἐκόπτετο ἡ χήρα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ χτυπιέται ἀπαρηγόρητα. Τὸ σκούξιμό του καὶ ἡ κλάψες του, ἔκαμαν τὴ γυναῖκα νὰ προσέξῃ. Τὸν εἶδε καὶ τὸν λυπήθηκε.

Σἂν πήγαινε ὁ κὺρ ἀστυνόμος.

— Καὶ τί ἔπαθες, μωρὲ κακόμοιρε, καὶ σύ ;

— Μὴν τὰ ρωτᾷς, κυρά μου, ἔχασα τὴ γυναῖκα μου !

— Πῶ ! Συμφορά σου, μαῦρε ! Κι' εἶνε μωρὲ πάρα πολὺς καιρός ;

— Θὰ εἶνε ἕνας χρόνος !

— Πῶ ! Συμφορά σου, κακομοίρη !

— Καὶ δὲν εἶνε μοναχὰ αὐτό. Μὰ δὲν ξέρεις καὶ τί ἄλλο ἔχω πάθει. Ἔβγαλα κι' ὄνομα κακό ! Εἶνε τὰ χείλια μου φαρμακωμένα κι' ὅποια φιλήσω, πάει, πέθανε ! Εἶνε ἡ δεύτερη γυναῖκα μου αὐτὴ ποὺ κλαίω ! Κι' ἔτσι ἔβγαλα ὄνομα κακὸ καὶ καμμιὰ δὲ μὲ θέλει.

— Μὰ ἂν εἶνε ἔτσι, τότε φίλησε καὶ ἐμένα νὰ πεθάνω νὰ πάω νὰ χαθῶ ! Νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν μακαρίτη τὸν ἄντρα μου !...

— Ἆ μπᾶ φτωχιά ! Γιατὶ νὰ σὲ πάρω στὸ λαιμό μου, τέτοια νέα γυναῖκα, σὰν καὶ σένα ;

— Τέτοια ζωή, ἡ μαύρη, τί τὴν θέλω, δίχως τὸν ἀνδρούλη μου !... Φαρμάκωσέ με νὰ πάω νὰ χαθῶ ! Φαρμάκωσέ με νὰ γλυτώσω !...

Ὁ Ταραμπῖκος τί νὰ κάνῃ ! Ἀφοῦ ἡ κυρὰ-Γιάνναινα ζητοῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ δύστυχη αὐτὴ ζωή, γιατὶ νὰ μὴ τὴν εὐκολύνει ;

Ἔχεις δίκαιο κακομοίρα, τῆς εἶπε. Ζωὴ εἶνε αὐτή, νὰ στραγγίζῃς ἀπὸ τὰ δάκρυα ὅλη μέρα κι' ὅλη νύχτα !... ἔλα νὰ πᾷς νὰ βρῇς τὸν ἄνδρα σου...

Καὶ τὴν τράβηξε, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐλιά, ἀπάνω στὴν ὁποία εἶχε κουρνιάσει ὁ παπᾶς, σκεπτόμενος τί τύχη ποὺ τὸν ἐπερίμενε, νὰ ἀποχτήσῃ δύο μουλάρια.

— Φίλησέ με ! Φίλησέ με, νὰ φαρμακωθῶ ! ἔσκουζε ἡ Γιάνναινα.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἄϊντε, θεὸς νὰ σὲ σχωρέσῃ !... Ἄϊντε μακαρίτισσα, καλὴ ψυχή !... Χαιρετίσματα τ' ἀντρός σου.

Καὶ τῆς ἔσκασε δύο λαίμαργα φιλιά.

Ἐκείνη ἀναλυγώθηκε. Ἦταν ἀπ' τὰ φιλιά, ἦταν ἀπ' τὸ φαρμάκι τους : Ποιὸς ξέρει ! Ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι της κι' ἐτραύλιζε, σὰν τοὺς ἑτοιμοθανάτους !

— Τί κυττᾶς παπᾶ μου, ἐγὼ φαρμακώνομαι...

— Φαρμάκωσέ με ! Φαρμάκωσέ με ἀκόμα ὅσο μπορεῖς, τὴ μαύρη, γιὰ νὰ μὴ γλυτώσω !

Ξαφνικὰ καθὼς εἶχε ἀνεστραμμένο τὸ κεφάλι της, εἶδε τὸν παπᾶ, ἀπάνω στὴν ἐλιά, ἀγριεμμένον, ἀναμαλλιασμένο, βλοσυρόν.

— Τί κυττᾷς παπᾶ μου ; Ἐγὼ φαρμακώνομαι ! τοῦ φώναξε.

Καὶ ὁ παπᾶς, μὲ μιὰ φωνή, ποὺ ἦτανε σὰν κεραυνός, ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπάνω οὔρλιαξε :

— Ἐσὺ φαρμακώνεσαι μωρὴ παληοβρωμοῦσα, ἢ ἐγώ, ποὺ χάνω τὸ μουλάρι μου !...

Σταμ. Σταμ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνεχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀμέσως ὁ Φλορεστὰν ἔγινε πελιδνὸς σὰν πτῶμα καὶ ξεφώνισε δυνατά.

— Ἆχ ! ψιθύρισεν ὁ Βρινδινός, νὰ ποὺ ἀρχίζετε νὰ πιστεύετε στὴν προφητεία τοῦ Παρακέλσου... Τί τὰ θέλετε, ὑψηλότατε !... Ὁ μεγαλείτερος ἀδελφὸς ἦταν ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὴ Μοῖρα νὰ ἀτιμάσει καὶ νὰ καταστρέψει τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ γίνῃ ὁ δήμιος τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἔτσι ἦταν γραμμένο.

Ὁ Φλορεστάν, ποὺ τὸν ἔλουζε κρῦος ἱδρῶτας,ἔχωνε τὰ νύχια του μέσα στὸ στῆθος του. Μιὰ σπασμωδικὴ φρίκη τὸν ἔκανε νὰ ταράζεται σύγκορμος. Οὔτε ζήλεια ἔνοιωθε πιά, οὔτε μῖσος. Καὶ ἄξαφνα, χώνοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του, ἄρχισε νὰ ὀλολύζει.

— Ἀδελφέ μου !... Ἀδελφέ μου !... Ἀδελφέ μου !...

X

Μιὰ παράδοξη διαταγή.

Ἂς προχωρήσουμε ἕνα διάστημα ἔξη ἑβδομάδων. Ὁ χειμώνας εἶχε πέσει βαρὺς στὴν Τουραίνη. Λόγῳ τοῦ ψύχους μόλις νύχτωνε, ἡ πόλις ἐρήμωνε τελείως. Ἐκεῖνο τὸ βράδι κανένα σπίτι δὲ βρισκόταν φωτισμένο στὴν Τουραίνη.

Ὁ δὸν Ἑρμάνδος ντὲ Κάστρο Γίρον ὁ διοικητὴς τῆς Τουραίνης εἶχε μπεῖ μέσα στὸ μέγαρό του συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ δοῦκα ντ' Ἀρκός. Μόλις ἔβγαλαν τοὺς μανδύες των, ἐκάθησαν στὸ τραπέζι ποὺ τοὺς ἐπερίμενε στρωμένο. Καθὼς ἔτρωγαν ὁ δὸν Ἑρμάνδος ἔβγαλε μιὰ περγαμηνὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὸ φίλο του γιὰ νὰ τὴ διαβάσῃ. Ἡ περγαμηνὴ αὐτὴ ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Ὁ Δοὺξ ντ' Ἄλβα, τοποτηρητὴς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, ἀνώτατος Διοικητὴς τῶν Κάτω χωρῶν, ἐξακριβώσας ὅτι ὁ Γοδεφρῖδος ντὲ Φρενοῦᾶ, κόμης τῆς Θούνης, ἠργάσθη εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τῆς συνωμοσίας τοῦ κόμητος τῆς Ὀράνζης καὶ τῶν ἄλλων εὐγενῶν τῶν Κάτω Χωρῶν καὶ ὅτι παρέδωκε προδοτικῶς τὰς κλεῖδας τοῦ Ἁγίου Κεντίνου εἰς κακοποιοὺς καὶ ἀποστάτας τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας,

»Κηρύττει τὸν ἐν λόγῳ κόμητα ἔνοχον ἐγκλημάτων προδοσίας, στάσεως καὶ καθοσιώσεως καὶ τὸν καταδικάζει εἰς τὸν διὰ ξίφους θάνατον.

»Διατάσσει νὰ ἐκτεθῇ ἡ κεφαλή του εἰς τόπον ὑψηλὸν καὶ δημόσιον ὥστε νὰ ἴδῃ ὁ λαὸς αὐτὴν καὶ δημεύει πάντα τὰ ἀγαθά του. Ψηφίζει τέλος νὰ κατεδαφισθῇ ἡ οἰκία τοῦ εἰρημένου κόμητος τῆς Θούνης, νὰ σπείρωσιν ἅλας ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου της καὶ νὰ στήσουν ἐκεῖ ἐπιγραφὴν ἀναγγέλλουσαν ὅτι ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε ἄτιμος».

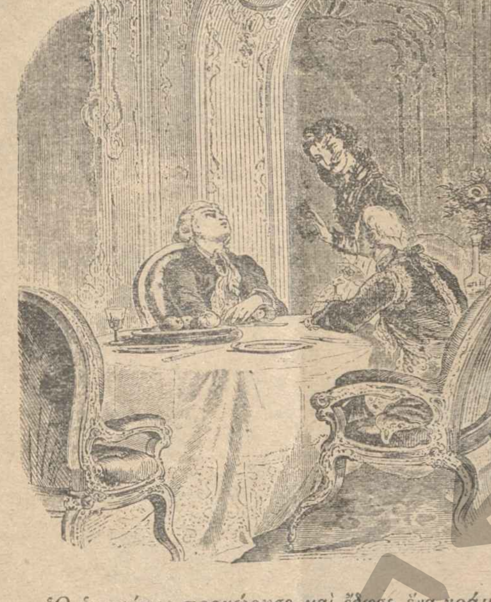

Ὁ ὑπηρέτης προχώρησε καὶ ἔδωσε ἕνα γράμμα

— Ἰδού, εἶπε φιλοσοφικὰ ὁ Ερμάνδος, πὼς καταντάει κανείς... Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι ὁ κόμης πρὸ ἔξη βδομάδων χόρευε στὸ σπίτι μου...

— Ποιὰ στάσι τηρεῖ ὁ κόμης στὴ δυστυχία του ; ρώτησε ὁ δοὺξ ντ' Ἀρκός.

— Εἶνε γαλήνιος καὶ ἐντελῶς ἀξιοπρεπής. Ρώτησε γιὰ νὰ μάθῃ πότε θὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσίς του. Καὶ ὅταν ὁ δικαστὴς τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι θὰ γίνῃ αὔριο, ἐκεῖνος τὸν εὐχαρίστησε χαμογελῶντας. Ὅταν ὁ δικαστὴς τοῦ ἐπρότεινε νὰ τοῦ στείλουν παπᾶ γιὰ νὰ μεταλάβῃ, ὁ κόμης τῆς Θούνης ἀπάντησε : «Δεν πειράζει Θὰ μεταλάβω αὔριο στὸ ἰκρίωμα».

— Ἆ! εἶπε ὁ Δοὺξ εὐχαριστημένος, βλέπετε λοιπὸν καλὰ ὅτι ὁ κόμης δὲν ἄλλαξε θρήσκευμα ὅπως λένε.

— Ἔπειτα, ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ δεχθῇ τὴν κόμησσαν. Ἐννοεῖται ὅτι δεν μπόρεσαν νὰ τοῦ κάνουν αὐτὴ τὴ χάρη, γιατὶ ἡ κόμησσα ἐξηφανίσθη τὴν ἄλλη μέρα τῆς συλλήψεως τοῦ συζύγου της.

— Ἐξηφανίσθη ! . Καὶ τί ἀπέγινε ;

— Διάφορα πράγματα λέγονται σχετικῶς. Ἄλλοι λένε ὅτι ἔπεσε στὸ ποτάμι κι' ἄλλοι ὅτι ἔφυγε στὴ Γερμανία. Ἄλλοι, τελοσπάντων λένε ὅτι ἔφυγε μ' ἕνα φίλο της...

— Αὐτὸ εἶνε ἀτιμία ! ψιθύρισε ὁ δοὺξ ντ' Ἀρκὸς σκεφτικός. Καὶ ὁ κόμης τί λέει γιὰ τὶς κατηγορίες ἡ ὁποῖες ἀπευθύνονται ἐναντίον του.

— Ἀρνεῖται ἐντελῶς τὶς κατηγορίες αὐτές, λέγοντας ὅτι τοῦ ἔκλεψαν τὰ κλειδιά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας.

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε ὁ δὸν Ἑρμάνδος.

Ὁ ὑπηρέτης προχώρησε καὶ ἔδωσε στὸν κύριό του ἕνα γράμμα. Ὁ δὸν Ἑρμάνδος τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε τὴν ὑπογραφή.

— Ὁ δοὺξ ντ' Ἄλβα !... φώναξε ξαφνιασμένος. Ποῦ εἶνε ὁ ταχυδρόμος ποὺ σοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα ; ρώτησε στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτη.

— Δὲν τὸ ἔφερε ταχυδρόμος, κύριε Διοικητά. Τὸ ἔφερε ἕνας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ εὐπατρίδες.

— Καλά... παρακάλεσέ τους νὰ περιμένουν μιὰ στιγμή.

Καὶ πλησιάζοντας στὸ φῶς διάβασε τὸ γράμμα :

«Κύριε Διοικητά,

Ὁ κομιστὴς τῆς παρούσης εἶνε ὁ μαρκήσιος Βορίας, ὁ υἱός μου. Ὑπακοῦστε σ' αὐτὸν ὅπως σ' ἐμένα τὸν ἴδιο.

Δοὺξ ντ' Ἄλβα
Διοικητ ς τῶν Κάτω Χωρῶν»

— Ὁ γυιός του ! φώναξε τρομαγμένος ὁ δὸν Ἑρμάνδος. Κ' ἐγὼ διέταξα νὰ περιμένῃ.

Καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ συγνώμη ἀπὸ τὸ συνομιλητή του, ἔτρεξε ἔξω.

Ὁ εὐπατρίδης τοῦ ὁποίου ἡ ἄφιξις εἶχε καταταράξει τὸν δὸν Ἑρμάνδο, ἦταν παιδὶ μόλις δεκάξη χρονῶν. Ὅταν ὁ διοικητὴς ἐμπῆκε στὴν αἴθουσα ὅπου περίμενε, τὸν βρῆκε νὰ περιφέρεται ἀνυπόμονα, τινάζοντας, νευρικὰ ἀπάνω στὸν τάπητα τὸ χιόνι ποὺ ἦταν στὸ μανδυα του

Στὸ βάθος τῆς αἰθούσης περίμεναν ἀκίνητοι οἱ δυὸ εὐγενεῖς τῆς ἀκολουθίας του.

— Κύριε, εἶπε ἀμέσως ὁ νέος διακόπτοντας τὴν προσφώνηση ποὺ εἶχε ἀρχίσει ὁ δὸν Ἑρμάνδος, συγχωρῆστε με ποὺ σᾶς διακόπτω, ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸ διαθέσιμο γιατὶ σὲ μιὰ ὥρα φεύγω γιὰ τὶς Βρυξέλλες. Ξέρετε ποιὸς εἶμαι. Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μ' ἀκούσετε.

Ὁ συνταγματάρχης διοικητης ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση.

— Ὁ Δοὺξ ντ' Ἄλβα εἶνε πολὺ δυσαρεστημένος ἀπὸ σᾶς, κύριε Διοικητά ! ἐξακολούθησε ὁ νέος.Σᾶς θεωρεῖ ὡς νωθρὸν καὶ ἀδρανῆ.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο, Θεέ μου ; ρώτησε τρομαγμένος ὁ δὸν Ἑρμάνδος.

— Γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ κόμητος τῆς Θούνης. Γιὰ ποιὸ λόγο ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς ζῇ ἀκόμη ;

— Μά, κύριε μαρκήσιε, ἔπρεπε πρῶτα νὰ γίνῃ ἡ δίκη του.

— Ἆ, ναί ! ἡ δίκη του... Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ. Μιὰ δίκη ποὺ μποροῦσε νὰ τελειώσει σὲ τρεῖς μέρες, βάσταξε ἔξη βδομάδες.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲ μπορέσατε ν' ἀποσπάσετε ἀπὸ τὸν κόμητα οὔτε μιὰ ἐξομολόγηση...

— Μὰ γι' αὐτὸ ἄργησε ἀκριβῶς ἡ δίκη. Ὁ κόμης ἠρνεῖτο κάθε ἐνοχή του...

— Ἔπρεπε νὰ τὸν βασανίσετε.

— Αὐτὴ ἦταν καὶ δική μου γνώμη καὶ δὲν φταίω ἐγὼ ἂν δὲν ἐπραγματοποιήθηκε, ἀπάντησε ὁ διοικητὴς καταστενοχωρημένος.

— Γιὰ ὅλα αὐτά, εἶπε ζωηρὰ ὁ νέος, θὰ δώσετε λογαριασμὸ στὸν πατέρα μου,ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ σᾶς καλέσῃ στὴν ἕδρα του.

Ὁ δὸν Ἑρμάνδος τὰ εἶχε χάσει καὶ τραυλίζοντας εἶπε :

— Σᾶς ὁρκίζομαι, κύριε,ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ μένα... Ἀλλὰ ἔχουμε καιρὸ ἀκόμη ..

— Καιρό ; Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα ;

— Γιὰ νὰ παραδώσουμε τὸν κόμητα στὰ βασανιστήρια...

Ὡς αὔριο τὸ πρωῒ ποὺ θ' ἀποκεφαλισθῇ ὑπάρχει ἀρκετὸ διάστημα...

— Ὄχι, κύριε, ἡ ἐκτέλεσις αὐτὴ θ' ἀναβληθῇ γιατὶ θὰ παραδώσετε ἀμέσως σὲ μένα τὸν κατάδικο.

Ὁ διοικητὴς ἔκανε πίσω ξαφνιασμένος.

— Δὲν ἐκαταλάβατε τί σᾶς εἶπα ; τοῦ εἶπε τότε ἥσυχος ὁ μαρκήσιος ντὲ Βορίας.

— Μάλιστα, εὐγενέστατε... Μὰ φοβᾶμαι ὅτι δὲν σᾶς κατάλαβα ἐντελῶς...

('Ακολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ !
ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ !

Ο ΜΠΑΛΑΔΟΟ

(Τὸ νέο μας μυθιστόρημα)

Θὰ σᾶς καταπλήξῃ, θὰ σᾶς τρομαξῃ, θὰ σᾶς φέρῃ φρικιάσεις, θὰ σᾶς γοητεύσῃ, θὰ σᾶς θυμήσῃ τὸν περίφημο
«ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΣΙΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΖΑΚ ΦΟΡΖΑΝ	Γκιζέλλα.
ΡΟΛΛΑ ΝΟΡΜΑΝ	Φραντζέσκος.
Γ. ΖΑΚΕ	Γκαμπ. Λεστράνζ.
ΠΑΥΛ ΖΩΡΖ ...	Ὁ παποῦς.

Η ΓΚΙΖΕΛΛΑ, μιὰ χαριτωμένη νέα γυναίκα, χήρα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, βοηθοῦσε τὸν πατέρα της τὸ Φιρμῖνο Ροῦ, στὴ διεύθυνση τῶν ἐπιχειρήσεών του. Ὁ Φιρμῖνος Ροῦ, εἶχε στὴν Κορσική, μεγάλα μηχανουργεῖα, καὶ μὲ χαρά του θὰ ἔβλεπε τὸν Γκαμπριὲλ Λεστράνζ, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους του μηχανικούς, νὰ γινόταν σύζυγος τῆς κόρης του, μὰ ἡ Γκιζέλλα ἔννοιωθε γι' αὐτὸν μόνο μιὰ μεγάλη ἐκτίμηση καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη.

Μέσα στὴ συνεχῆ τους προσπάθεια νὰ τελειοποιήσουν τὰ ἐργοστάσιά των καὶ νὰ ἀπαλλάξουν τοὺς ἐργάτας ἀπὸ μερικὲς καταθλητικὲς ἐργασίες, ἡ Γκιζέλλα καὶ ὁ πατέρας της συνέλαβαν τὸ σχέδιο νὰ τὰ ἠλεκτροκινήσουν. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ εἶχε ἀρχίσει. Ἡ Γκιζέλλα, ἐνῶ οἱ ἐργάται καθάριζαν ἕνα λόφο γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν λευκάνθρακα τῶν βουνῶν τῆς Κορσικῆς, περιπλανήθηκε κ' ἔφτασε μπρὸς σ' ἕνα τρομερὸ γκρεμό. Ἐκεῖ τὸ πόδι της γλύστρησε καὶ ἔπεσε μέσα στὸ κενό. Θὰ σκοτωνόταν χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲ βρισκόταν ἀπὸ κάτω ἕνας γενναῖος ὀρεσείβιος ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔπεφτε, τὴ δέχτηκε μέσ' στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Φραντζέσκος μετέφερε στὴν ἀγκαλιά του τὴ λιπόθυμη Γκιζέλλα.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ Φραντζέσκο ντελλὰ Ρόκκα, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει τὰ βουνὰ γιατὶ εἶχε σκοτώσει ἕναν πατριώτη του ποὺ ἀπάτησε τὴν ἀδελφή του. Ὁ παποῦς τοῦ Φραντζέσκου κατοικοῦσε κάτω στὴν κοιλάδα, σ' ἕνα μῦλο χτισμένο ἀπάνω στὰ ἐρείπια ἑνὸς παληοῦ πύργου. Μά, ἀλλοίμονο ! ἡ δουλειὲς τοῦ γέρου μυλωνᾶ δὲν ἐπήγαιναν διόλου καλά.

Ἐντωμεταξὺ ἡ Γκιζέλλα ἡ ὁποία εἶχε πάει στὴν Κορσικὴ γιὰ νὰ ἐπιβλέψῃ στὴ μεταρρύθμιση τῶν ἐργοστασίων τοῦ πατέρα της συναντοῦσε τεράστιες δυσκολίες ἀπὸ τοὺς κατοίκους, οἱ ὁποῖοι μισοῦσαν ἄγρια τῆς μηχανές. Ὅταν μάλιστα ἐπρότεινε στὸ γέρω ντελλὰ Ρόκκα μιὰ σπουδαία ἀποζημίωση γιὰ νὰ κατεδαφίσῃ τὸ μῦλο του, συνάντησε κατηγορηματικὴ ἄρνηση : «Ὅσο ζῶ, τῆς εἶπε, ἡ ρόδα τοῦ μύλου μου θὰ γυρίζῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν ἔχτισαν οἱ πρόγονοί μου».

Τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ ἔλαβε γνώση κι' ὁ Φραντζέσκος ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀνιψιό του Πεπῖνο. Γι' αὐτὸ μιὰ νύχτα ὁ «ἐπικεκηρυγμένος», τρέμοντας ἀπὸ τὴν ὀργή του κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ στὴν πεδιάδα ὅπου ὑπῆρχαν τὰ ἐργοστάσια τοῦ πατέρα τῆς Γκιζέλλας. Ὑπερπηδῶντας τὸ τοίχωμα, ἐμπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα τῶν μηχανῶν. Ἐκεῖ, μέσ' ἀπ' τὰ τεράστια μηχανήματα, εἶδε ἔξαφνα θαμπωμένος τὴ σιλουέττα τῆς κόρης ποὺ εἶχε σώσει ἄλλοτε ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Ἀμέσως κ' ἐκείνη ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ νέου ποὺ τὴν ἐκοίταζε θαμπωμένος, τὸν σωτῆρα της.

Ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς καταπλήξεως, ὁ Φραντζέσκος εἶπε :

— Γυρεύω, κυρία, αὐτὸν ποὺ διευθύνει ἐδῶ μέσα.

— Ἐγὼ διευθύνω, τοῦ ἀπάντησε, χωρὶς νὰ διστάσῃ ἡ Γκιζέλλα.

— Τότε, μήπως ἐπειδὴ ἔχετε χρήματα, ἐπειδὴ διευθύνετε ἑκατοντάδες ἐργατῶν, σκεφθήκατε ὅτι μπορεῖτε νὰ διαθέσετε τὰ σπίτια καὶ τὴ ζωὴ τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων.

Ὀνειρευόταν στὴ φυλακή...

— Ποτὲ δὲν εἴχαμε μιὰ τέτοια πρόθεση. Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε αὐτό;

— Ξέρω τὶ λέω. Ὁ ἀνιψιός μου Πεπῖνος ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε στὸ βουνὸ ὅτι θέλετε νὰ ἀγοράσετε, γιὰ νὰ τὸν καταστρέψετε, τὸ μῦλο τοῦ ντελλὰ Ρόκκα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, μὰ ἐφόσον ὁ γέρω ντελλὰ Ρόκκα ἀρνεῖτε νὰ μᾶς τὸν πουλήσῃ δὲ θὰ τὸν ἐκβιάσουμε.

— Τὶ θὰ λέγατε ἐσεῖς, κυρία ἂν ἐρχόντουσαν μὲ τὸ χρῆμα στὰ χέρια νὰ σᾶς ἀφαιρέσουν τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σας ;

— Θὰ μιλοῦσα καὶ θὰ ἐνεργοῦσα σὰν κ' ἐσᾶς.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸ βλέμμα τοῦ Φραντζέσκου καρφώθηκε μέσα στὰ μάτια τῆς Γκιζέλλας, ἡ ὁποία γεμάτη ταραχή, τὰ χαμήλωσε.

Βλέποντας αὐτὸ τὸ νέο, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν ἔτσι, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πατρική του κληρονομία, μπερδεμένα συναισθήματα εἶχαν γεννηθεῖ στὴν καρδιὰ τῆς Γκιζέλλας. Ἔννοιωθε ἕνα βαθὺ θαυμασμὸ γι' αὐτὸ τὸν ἄφοβο ὀρεσείβιο. Θυμόταν μὲ συγκίνηση ὅτι τὰ σιδερένια χέρια του τὴν εἶχαν συγκρατήσει στὴν πτώσῃ της μέσα στοὺς βράχους, καθὼς ἐπίσης θυμόταν ἀκόμη μὲ πόση λεπτότητα αὐτὰ τὰ δυνατὰ χέρια εἶχαν περιποιηθεῖ τὴν πληγὴ τοῦ μπράτσου της.

Κι' ὁ Φραντζέσκος κοίταξε μὲ θαυμασμὸ αὐτὴ τὴν ὡραία κόρη ποὺ στεκόταν ἀτάραχη μπροστά του. Ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του ὀδέξιο καὶ δειλό, αὐτὸς ποὺ δὲν τὸν ἐτρόμαξαν δυμοιρίες χωροφυλάκων.

— Συχωρῆστε με, κυρία, τῆς εἶπε, εἶχα ἀπατηθεῖ σχετικῶς μὲ τὶς προθέσεις σας...

Καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ ἡ Γκιζέλλα τὸν ἐκράτησε, λέγοντάς του :

— Μείνετε ἥσυχος. Ὅσο θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, δὲ θἀγγίξουν οὔτε μιὰ πέτρα ἀπὸ τὸν παληὸ μῦλο τῶν ντελλὰ Ρόκκα.

— Εὐχαριστῶ, κυρία. Ἔτσι θὰ γυρίσω ἥσυχος στὸ βουνό.

— Πέστε μου τώρα γιατὶ ζῆτε ἔτσι σὰ λῃστὴς ποὺ τὸν κυνηγοῦν οἱ χωροφύλακες. Καμμιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία ἴσως ;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φραντζέσκος ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές. Ἐκδικήθηκα τὴν τιμὴ τῆς ἀδελφῆς μου. Γιὰ μᾶς, τοὺς Κορσικανούς, ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ δὲν εἶνε μιὰ λέξῃ μάταιη !

— Τὶ γενναία καρδιά ! σκέφτηκε ἡ Γκιζέλλα, καταλαβαίνοντας τώρα καλλίτερα τὸ δίκαιο τοῦ θυμοῦ του ἅμα ἔμαθε ὅτι θὰ κατεδάφιζαν τὸ μῦλο τοῦ παπποῦ του. Τὸν ἐθαύμαζε ! Μά, ὅπως λέει μιὰ παροιμία, δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις ἀπὸ τὸ θαυμασμὸ ὡς τὴν ἀγάπη.

Ὁ Φραντζέσκος εἶχε ἀχώριστο σύντροφο ἕνα ὑπέροχο σκυλί.

Ὁ Φραντζέσκος κ' ἡ Γκιζέλλα ἐφλυάρησαν ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμη καί, ὅταν χωρίστηκαν, ἕνα θαῦμα εἶχε συντελεσθεῖ. Ἡ νέα κοσμικὴ γυναῖκα, ποὺ ἀντιπροσώπευε τὴ ζωὴ τῶν πόλεων καὶ τὴν πρόοδο, ἀγαποῦσε τὸν ἄγριο ὀρεινὸ ποὺ ζοῦσε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φύσεως.

***

Ὁ πατέρας τῆς Γκιζέλλας, ὁ Φιρμῖνος Ροῦ, ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὴν Κορσική, ἐγύρισε ἕνα πρωῒ ἔξαφνα συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἔμπιστό του Γκαμπριὲλ Λεστράνζ. Οἱ δυὸ ἄντρες ἔμαθαν τότε ὅτι ἡ Γκιζέλλα, εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάνῃ μιὰ καμπὴ στὸ ρεῦμα, ποὺ θὰ μετέφερε τὸν ἠλεκτρισμό, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐκόστιζε πολύ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν κατεδαφιστῇ ὁ μῦλος τοῦ ντελλὰ Ρόκκα.

Αὐτὸ προκάλεσε τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ γίνουν ἡ ἐργασίες ὅπως εἶχε ἀποφασιστεῖ στὴν ἀρχή, δηλαδὴ νὰ μὴ γίνῃ ἡ καμπή. Ἡ Γκιζέλλα, τρομαγμένη, ξέροντας ὅτι ὁ Φραντζέσκος θἄφηνε τὸ ἴδιο βράδυ τὸ καταφύγιό του γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα της, ἔτρεξε στὸ βουνὸ καὶ ἱκέτευσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε νὰ μὴν κατέβῃ στὴ χώρα.

— Μὴν κατεβῆτε, Φραντζέσκο, τοῦ εἶπε. Ξέρω ὅτι οἱ χωροφύλακες παραμονεύουν.

— Μήπως φανταστήκατε ὅτι φοβᾶμαι τοὺς χωροφύλακες !

— Ὄχι, Φραντζέσκο, ἀλλὰ φοβᾶμαι γιὰ τὴ ζωή σας. Ἔχω κακὰ προαισθήματα.

Ὁ Φραντζέσκος ἐπέμεινε. Τότε, τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγάπη ἡ Γκιζέλλα προσεφέρθη μὲ τόλμη νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἡ χαρὰ ποὺ ξεχείλισε ἀκούγοντάς την, στὴν καρδιὰ τοῦ Φραντζέσκου, τὸν ἔκανε νὰ τὰ ξεσάσῃ ὅλα. Παραδομένος ὁλόκληρος στὴν εὐτυχία, ποὺ ἡ ἀγαπημένη του αὐτὴ γυναίκα τοῦ ἔφερνε, ἔμεινε κοντὰ της. Οἱ ἀποφάσεις του ξεχάστηκαν μέσα στὴν ἐρωτικὴ μέθη καὶ τρέλλα. Ἐντωμεταξὺ στὴ χώρα, ὁ Φιρμῖνος Ροῦ, εἶχε γίνει κύριος τοῦ μύλου, χάρις στὶς μηχανορραφίες ἑνὸς ἀδυσώπητου δανειστοῦ τοῦ γέρω ντέλλα Ρόκκα. Ἔδιωξε ἀπὸ τὸ μῦλο του τὸ γέρω, ὁ ὁποῖος συντριμμένος ἀπὸ τὴ δυστυχία του, ὀρνήθηκε εὐγενικὰ κάθε ἀποζημίωση καὶ πῆρε μὲ κόπο τὰ βουνὰ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἔγγονό του τὸ λῃστή. Ὁ μικρὸς Πεπῖνος εἶχε προηγηθεῖ καὶ εἶχε κάνῃ ἐνήμερο τὸ θεῖο του τῶν ὅσων εἶχαν συμβεῖ. Ὁ πόνος καὶ ἡ ὀργὴ μπερδέφτικαν τότε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Φραντζέσκου. Ἀμέσως, μιὰ σκέψη γεννήθηκε στὸ μυαλό του. Ὑποψιάστηκε ὅτι ἡ Γκιζέλλα γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ μακρυὰ ἀπ' τὴ χώρα εἶχε γίνῃ γυναῖκα του. Ἐκείνη κατάλαβε τὴν ὑποψία τοῦ φίλου της. Τοῦ κάκου τὸν παρεκάλεσε καὶ τὸν ἱκέτευσε. Τὴν ἔσπρωξε καὶ πῆρε τὸ δρόμο τῆς χώρας.

Ἄξαφνα καθὼς περνοῦσαν τὸ χείμαρρο εἶδαν νὰ προβάλλῃ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο τοῦ Φιρμίνου Ροῦ. Ὁ Φραντζέσκος μπαίνοντας στὴ μέση τοῦ δρόμου, σταμάτησε.

Μὰ ἡ Γκιζέλλα εἶχε προλάβει τρέχοντας καὶ ξεμαλλιασμένη ὀρθώθηκε μεταξὺ τοῦ πατέρα της καὶ τοῦ λῃστοῦ μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε ἑνωθῇ.

— Πατέρα μου ! φώναξε, ἕνωσα τὴ ζωὴ μου μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Φραντζέσκου ντελλὰ Ρόκκα, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσα...

Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις ἀποθηριώνει τὸ Φιρμῖνο Ροῦ, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε τεχνάσματα τοῦ Φραντζέσκου γιὰ νὰ πάρῃ πιὸ πολλὰ χρήματα εἰς ἀντάλαγμα τοῦ μύλου του.

— Θὰ ἤθελες νὰ πάρῃς πιὸ πολλὰ λεπτὰ γιὰ τὸ μῦλο σου, κατεργάρη ! τοῦ λέει Μὰ τώρα εἶν' ἀργά... Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἀργά.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Ρῶ, ἔβαλε μπροστὰ τὸ αὐτοκίνητό του τὸ ὁποῖο ξεκίνησε πρὸς τὸ μῦλο. Ὁ Φραντζέσκος ἔστρεψε ἀπὸ πίσω. Μὰ ὅταν ἔφτασε στὴν πατρικὴ κληρονομία, ἦταν πιὰ ἀργά ! Ὁ μῦλος εἶχε ἀνατιναχθεῖ.

Ἡ ἐκδίκησις ὅμως ἦταν τρομερή. Ἀμέσως ὁ Φραντζέσκος ἔστρεψε τὴν κάνη τοῦ ὅπλου του πρὸς τὸν πατέρα τῆς Γκιζέλλας, ὁ ὁποῖος χαμογελοῦσε κοιτῶντας τὴν καταστροφή. Τὸν ἐπυροβόλησε καὶ τὸν ἄφησε νεκρό.

Ἀναμαλλιασμένη ἡ Γκιζέλλα ὀρθώθηκε μεταξὺ τοῦ Φραντζέσκου καὶ τοῦ πατέρα της.

«Πρέπει ν' ἀντισταθοῦμε !» εἶπε ὁ Φραντζέσκος στὸ γέρω ντελλὰ Ρόκκα

***

Μετὰ τὴν τραγικὴ αὐτὴ σκηνή, ἡ Γκιζέλλα βρῆκε στὸ Γκαμπριὲλ Λεστράνζ ἕνα τρυφερὸ στήριγμα. Ἕνα βράδυ, ὁ Φραντζέσκος ξαναφάνηκε στὴ χώρα, μὰ ἡ Γκιζέλλα γεμάτη φρίκη ἔφυγε ἀπὸ κοντά του. Ὡστόσο δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ ὡς τὸ τέλος στὸν ἔρωτά του, ἂν δὲν εἶχε τὸ Λεστράνζ, τὸν ὁποῖο ἱκέτευε νὰ τὴν προστατεύσῃ ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της.

Ἡ Γκιζέλλα ἐπῆγε γιὰ νὰ ἱκετεύσῃ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸ καταφύγιό του.

Μὰ κι' ὁ Φραντζέσκος κατάλαβε ὅτι τὰ πάντα εἶχαν τελειώσει γι' αὐτόν. Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ παραδοθῇ στὴν χωροφυλακή. Ἔτσι καὶ ἔκανε.

Κάποτε ὁ Φραντζέσκος εἶχε σώσει τὸ παιδὶ τῆς γυναίκας τοῦ ἀρχιφύλακος τῶν φυλακῶν ἀπὸ βέβαιο θάνατο κ' ἐκείνη εἶχε ὁρκισθῇ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸ ποὺ τῆς ἔκανε. Πράγματι ἕνα βράδυ πῆγε καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ἐξορκίζοντάς τον νὰ φύγῃ.

— Γιατί τὸ κάνεις αὐτό ; τὴ ρώτησε ὁ Φραντζέσκος μ' ἀδιαφορία.

— Γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ νὰ μπορέσῃς νὰ πᾷς νὰ βρῇς ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾷς.

Φεύγοντας ὁ Φραντζέσκο δὲν θὰ πήγαινε νὰ ζητιανέψῃ τὴν ἀγάπη τῆς Γκιζέλλας, ἀφοῦ ἐκείνη δὲν τὸν ἔκρινε πιὰ ἄξιο, ἀλλὰ θὰ πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν παποῦ του καὶ τὸν ἀνεψιό του.

Ὁ Λεστράνζ πέρνοντας τὸ χέρι τῆς Γκιζέλλας τὴ ρώτησε ἁπλά : «Ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ μ' ἀγαπήσετε λίγο ;».

ΑΠΟ ΤΑ ΟΘΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Ὁ θεῖος της πρίγκηψ Βάζας καὶ μερικὲς Γερμανίδες. — Τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Ἀνακτορικοῦ χοροῦ τῶν Ἀθηνῶν. — Ἡ Ἀμαλία εἰδοποιεῖται ἀπὸ τὸν Ἀράπη της. — Τὸ μυστηριῶδες παραθυράκι καὶ ἡ Ἰταλίδα πρίμα. — Τὸ σκάνδαλο τοῦ Βαυαροῦ μουσικοῦ. — Ὁ Φάντης καὶ τ' ὡρολόγι ἑνὸς Στρατηγοῦ, κ.λ.π.

Στὰ χρονικὰ τῆς πρώτης μας Δυναστείας, ἡ φυσιογνωμία τῆς βασίλισσας Ἀμαλίας διαγράφεται αὐστηρή, μὲ τὶς γραμμὲς τῆς θελήσεως καὶ τῆς βασιλικῆς ἀξιοπρεπείας. Στὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς ἡ Ἀμαλία δὲν ἔκανε καμμιὰ ὑποχώρησι. Γι' αὐτὴν μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ εἶχε ὁπωσδήποτε κάποιο, ἔστω καὶ τὸ ἐλαφρότερο στίγμα στὴν ὑπόληψί της, δὲν εἶχε εἴσοδο στὸ Παλάτι. «*Τοιουτοτρόπως*· γράφει ἕνας ἱστορικὸς— *ἡ Αὐλὴ τῶν Ἀθηνῶν ἔγεινε ἓν εἶδος ἐγγυητηρίου τῶν ὑπολήψεων.*»

Διηγοῦνται γιὰ ἕνα θεῖο τῆς Ἀμαλίας, τὸν πρίγκηπα Βάζαν, ἀδερφό τῆς μητέρας της, ὅτι ἦτανε τόσο ἠθικός, ὥστε ὅταν ἀναγκάστηκε κάποτε νὰ πάῃ στὰ ἰαματικὰ λουτρὰ μιᾶς μικρῆς Γερμανικῆς πόλεως, στὴν ὁποίαν ἐμαζεύοντο καὶ κυρίες ὁπωσδήποτε ὕποπτες, ἐζήτησε προηγουμένως ἀπὸ τὸ Δήμαρχο νὰ γείνῃ «*τελεία ἠθικὴ ἀπολύμανσις*». Ὁ Δήμαρχος, γιὰ χάρι τοῦ ὑψηλοῦ πάσχοντος, ἀπηγόρευσε ἐπὶ 15 ἡμέρες τὴ χρῆσι τῶν λουτρῶν στοὺς κοινοὺς θνητοὺς καὶ τότε μόνο κατώρθωσε ὁ πρίγκηπας νὰ κάνῃ τὴν κούρα του.

Τὶς οἰκογενειακὲς αὐτὲς ἰδέες ἡ Ἀμαλία ἐφήρμοσε αὐστηρότατα καὶ στὴν Αὐλὴ τῶν Ἀθηνῶν. Κάποτε μάλιστα συνέβη τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο: Μεταξὺ τῶν κυριῶν, γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ Βασίλισσα δὲν εἶχε καλὲς πληροφορίες, ἦτανε καὶ ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀνωτάτου διοικητικοῦ ὑπαλλήλου. Τοῦτον ὁ Ὄθων ἐκτιμοῦσε πολὺ γιὰ τὴ μόρφωσί του καὶ τὴν τιμιότητά του. Δυστυχῶς — ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορὲς στὴν κοινωνία — ἡ γυναῖκα του, μὲ τὴν παρδαλή της διαγωγή, ἔδινε συχνὰ τροφὴ στὴν κακογλωσσιά. Καὶ ἐννοεῖται ὅτι τὰ σχετικὰ σκανδαλάκια δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν στ' αὐτιὰ τῆς Ἀμαλίας.

Στὸν πρῶτο Ἀνακτορικὸ χορό, στὸν ὁποῖον ὁ ἀνώτατος αὐτὸς ὑπάλληλος εἶχε δικαίωμα νὰ παρευρεθῇ, τοῦ ἐστάλη προσωπικὴ πρόσκλησι, χωρὶς νὰ περιλαμβάνῃ καὶ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του. Ὁ ἄνθρωπος ἐστενοχωρήθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ τὴν παράλειψι σὲ λάθος τοῦ Αὐλαρχείου. Ἀλλ' ἐξ ἄλλου τὴν Ἀμαλία τὴν ἤξεραν καλὰ ὅσοι εἶχαν εἴσοδο στὸ Παλάτι καὶ δὲν ἐριψοκινδύνευσε νὰ παραπονεθῇ γιὰ τὴν παράλειψι. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ σύζυγός του ἐπέμενε νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄνδρα της στὸ χορό. Ἐκεῖνος ἀνίκανος νὰ τῆς ἀντισταθῇ τὴν ἐπῆρε μαζί του.

Ἡ Ἀμαλία ὄχι μόνο ὅλους καὶ ὅλες τὶς προσκεκλημένες της κατώρθωνε νὰ βλέπῃ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀκόμη φανερωθῇ στὴν αἴθουσα, ἦταν εἰδοποιημένη ποῖοι καὶ ποῖες ἦρθαν. Ἐπληροφορήθη λοιπὸν ἐγκαίρως, ὅτι βρισκότανε στὸ παλάτι καὶ ἡ κυρία αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε προσκληθῇ. Μόλις ἡ Ἀμαλία ἐμπῆκε μὲ τὸ Βασιλέα στὴν αἴθουσα, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸν ἀνώτατο ἐκεῖνο ὑπάλληλο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ κυρία σας δὲν εἶνε προσκεκλημένη καὶ ἀπορῶ πῶς ἦρθε!

Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄναυδος καὶ ἀναπολόγητος. Ἔπειτα, ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ γυναῖκα του καὶ ἔφυγε, ἐνῷ πίσω του ξεσποῦσαν ἡ εἰρωνεῖες καὶ τὰ σκώμματα. Καὶ ἔτσι στοὺς ἐχθροὺς τῆς Δυναστείας προσετίθετο καὶ ἕνας ἀκόμη, ποὺ ἀργότερα ἔλαβε μέρος στὰς διαφόρους συνωμοσίας.

***

Σχεδὸν τὴν ἴδια ἐποχὴ συνέβη καὶ ἄλλο τέτοιο ἐπεισόδιο:

Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σάλας τοῦ χοροῦ στὸ μικρὸ ἐκεῖνο παράθυρο στὸ ὁποῖον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου Α', ἄφηναν τοὺς μικροὺς πρίγκηπας νὰ βλέπουν, εἶχε τοποθετηθῇ, σ' ἕνα χορό, ἡ οἰκογένεια τοῦ βοτανικοῦ καὶ ποιητοῦ Θεοδώρου Ὀρφανίδου. Ἄξαφνα ὅμως καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ κανεὶς καὶ μιὰ ἄλλη κυρία φανερώθηκε στὴ θέσι αὐτή, ὁδηγουμένη ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς Οἰκονομίας καὶ κατόπιν στρατηγὸ Εὐστράτιο Ράλλη, «λέοντα τῶν αἰθουσῶν» καὶ κατακτητὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ κυρία αὐτὴ ἦταν ἁπλούστατα μιὰ ὡραία Ἰταλίδα, πρωταγωνίστρια τοῦ εὑρισκομένου τότε στὰς Ἀθήνας ἰταλικοῦ θιάσου.

Καὶ πάλι ἡ Βασίλισσα εἰδοποιήθη ἐγκαίρως ἀπὸ τὸν Ἀράπη θαλαμηπόλο της γιὰ τὴν ἐμφάνισι αὐτή. Μόλις λοιπὸν ἐμπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἐσήκωσε τὰ μάτια της στὸ παράθυρο, ἐβεβαιώθη, κ' ἐκάλεσε τὸν αὐλάρχη νὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως ἐμπρός της.

— Κύριε αὐλάρχα, ποιὸς εἶνε ἐκεῖ πάνω στὸ παράθυρο; ἐρωτᾷ ἡ Ἀμαλία.

— Ἡ οἰκογένεια Ὀρφανίδου, Μεγαλειοτάτη.

— Εἶνε καὶ μιὰ κυρία ἀκόμη ἄγνωστη, ἡ ὁποία δὲν ἔχει εἴσοδο στὸ Παλάτι.

Ὁ αὐλάρχης ἔστειλε ἀμέσως καὶ ἀνεκάλυψε πίσω ἀπὸ τὶς Ἑλληνίδες κυρίες καὶ τὴν ξένη θεατρίνα, τρομαγμένη γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι ποὺ ἀντελήφθη ὅτι τῆς ἔκανε ἡ Βασίλισσα. Καὶ γρήγορα-γρήγορα ἡ Ἰταλίδα ὡδηγήθη μέσα ἀπὸ τοὺς διαδρόμους στὴν πίσω πόρτα τῶν Ἀνακτόρων, καὶ ἀπὸ κεῖ στὸ ξενοδοχεῖο της.

***

Στὸ ἔργο αὐτὸ τῆς ἐπιτηρήσεως ἐκείνων ποὺ ἔμπαιναν στὸ Παλάτι, ἡ Ἀμαλία εἶχε ὄχι μόνον τὴν τελεία συγκατάθεσι τοῦ Ὄθωνος, ἀλλὰ καταλάβαινε ὅτι καὶ αὐτὸς ἔκανε τὸ ἴδιο στὴ δικαιοδοσία του. Ἡ Βασίλισσα ἀπέκλειε αὐστηρῶς τὶς γυναῖκες ποὺ ἡ διαγωγή τους ἦταν ὕποπτη. Ὁ Βασιλεὺς προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ μποῦν στὴ ζωὴ τῶν Ἀνακτόρων τοὺς ἄντρες ἐκείνους ποὺ δὲν εἶχαν νὰ ἐπιδείξουν τίτλους ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν ἢ προσωπικὴ ἀξία. Καὶ εἰς τοὺς κύκλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ἱστορία ἑνὸς νεοπλούτου ποὺ ἐπέμενε νὰ τὸν καλέσουν στὸ ἀνακτορικὸ χορό.

— Ἔχει παράσημο; ἐρώτησε ὁ Ὄθων.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε ἀπήντησε ὁ Αὐλάρχης.

— Προσέφερε ὑπηρεσίες στὸν Ἀγῶνα;

— Ὄχι.

— Τότε ἀπορῶ πῶς ἐπιμένει νὰ κληθῇ, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸν ἔσβυσε ἀπὸ τὸν κατάλογο.

***

Ἀλλὰ τῆς Βασίλισσας ἡ φροντίδα δὲν περιορίστηκε μόνο στὸ νὰ κάνῃ προσεχτικὸ ξεδιάλεγμα τοῦ κόσμου, στὸν ὁποῖο ἐπετρέπετο νὰ ἔχῃ εἴσοδο στ' Ἀνάκτορα. Ἡ πρωτοβουλία της ἁπλώθηκε καὶ ἔξω στὴ νεαρὴ ἀθηναϊκὴ κοινωνία, καὶ ἴσως αὐτὴ ἦταν ποὺ συνετέλεσε νὰ σταματήσῃ ἕνα κακὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Πράγματι, ἡ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, ὡς στὸ 1840 παρεπονοῦντο ὅτι ἡ πρωτεύουσα ἐγέμισε ἀπὸ καφφενεῖα καὶ ταβέρνες, στὶς ὁποῖες συνέβαιναν διάφορες κακοήθειες. Μάλιστα κατὸ τὸ 1840 ἕνας Βαυαρὸς μουσικὸς τοῦ ἱππικοῦ ἀπήγαγε μιὰ κόρη Ἀθηναία. Καὶ τὴν ἐστεφανώθηκε μέν, καὶ ἑπομένως ἡ δικαιοσύνη δὲν τοῦ ἐζήτησε λογαριασμὸ γιὰ τὴν πρᾶξι του, στὸ μεταξὺ ὅμως, ἡ ἀνακρίσεις ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐμεθοῦσε κάθε βράδυ, κυλιότανε στὰ καταγώγια, καὶ πολλὲς φορὲς γινότανε ἥρως σκανδάλων. Ὁ Ὄθων ἐζήτησε νὰ διαβάσῃ τὸ φάκελλο τῶν ἀνακρίσεων, τὸν ἐμελέτησε δὲ καὶ ἡ Ἀμαλία.

Τὸ βασιλικὸ ζεῦγος ἔμεινε κατάπληκτο μετὰ τὴν ἀνάγνωσι. Πρώτη φορὰ ἐμάθαινε ὅτι ἡ ἠθικὴ κατάστασι, τῆς πόλεως δὲν ἦταν εὐχάριστη. Ἡ Ἀμαλία ἐκάλε ἀμέσως τὸ Διοικητὴ Ἀττικῆς καὶ τὸ Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοὺς διέταξε νὰ λάβουν αὐστηρότατα μέτρα. Σὲ λίγες μέρες ὅλα τὰ ὕποπτα καταστήματα ἐκλείστηκαν, καὶ τ' ἄλλα ὑποχρεώθηκαν νὰ κλείνουν στὶς 9 τὸ βράδυ. Ἡ Ἀστυνομία ἐπίσης ἔλαβε μέτρα καὶ γιὰ τὴν ἐπιδρομὴ διαφόρων γυναικῶν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὴ Σμύρνη, τὶς ὁποῖες εἶχε προσελκύσει στὰς Ἀθήνας ἡ νεοαποκτηθεῖσα ἐλευθερία καὶ ἡ παρουσία τῶν Βαυαρῶν. Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς μπαγιαντέρες ἐζητήθη δικαιολογία τοῦ ταξειδίου των καὶ συνάμα νὰ ὑποδείξουν συγγενεῖς των στὰς Ἀθήνας. Δικαιολογίες βρῆκαν εὔκολα ἡ γυναῖκες. Συγγενεῖ; ὅμως δὲν εἶχαν νὰ ὑποδείξουν. Καὶ τότε, λέγεται, ὅτι ἡ ἀφελὴς Βασίλισσα εἶπε τὸ ἀμίμητο ἐκεῖνο:

— Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μείνουν ἐδῶ γυναῖκες μόναι των, χωρὶς συγγενεῖς;

Καὶ ἡ ὕποπτες αὐτὲς γυναῖκες πιεσθεῖσαι ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν.

***

Πρὶν ἀκόμη ἀποκατασταθοῦν ἐντελῶς τὰ πράγματα καὶ ἀρχίσῃ κάποια κοσμικὴ κίνηση στὸς Ἀθήνας, ἡ ζωὴ στὴν καινούρια πρωτεύουσα δὲν ἦταν πολὺ διασκεδαστική. Τὴν ἡμέρα, οἱ Ἀθηναῖοι ἐσκότωναν τὶς ὧρες ποὺ τοὺς ἔμεναν ἀπὸ τὶς δουλειές τους στὸ καφφενεῖο. Ἡ νύχτα ὅμως ἐρχότανε πληκτική. Κ' ἔτσι, σιγὰ σιγά, τῶρριξαν στὴ χαρτοπαιξία. Λόγῳ τούτου κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος ἡ Ἀθήνα εἶχε μεταβληθῇ σὲ χαρτοπαίγνιο. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι δὲν ἔπαιζαν μὲ χρήματα καὶ ὅτι τὸ συνηθέστερο παιγνίδι ἦταν ἡ κοντσίνα! Ἔπαιζαν ὅμως,

ἔπαιζαν ὅλοι καὶ ἡ ἐπιδημία αὐτὴ ἔπαιρνε διαστάσεις. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχανε ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φτιάσῃ.. μιὰ πήττα ἢ ἕνα μπακλαβᾶ γιὰ τοὺς κερδίζοντας! Ἐπίσης ἐκεῖνος ποὺ ἔχανε ἦταν ὑποχρεωμένος κάποτε νὰ κάνῃ καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα μιᾶς ἐκδρομῆς μὲ κάρρο σὲ μιὰ ἐξοχὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μάλιστα στὴν Καισαριανή, ποὺ τραβοῦσε τότε τοὺς Ἀθηναίους, ὅσο σήμερα ἡ Κηφισσιὰ ἢ τὰ Φάληρα.

Σιγὰ σιγὰ ὅμως στὰ καφφενεῖα ἄρχισαν, (ἰδίως οἱ ἄνδρες τοῦ Ἀγῶνος) νὰ παίζουν καὶ μὲ λεπτά. Ἐρριψοκινδύνευαν ποσὰ ποὺ θὰ ἦταν ἀσήμαντα μὲν γιὰ τὴν ἐποχή μας, μεγάλα ὅμως γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Μιὰ μέρα λοιπὸν ἡ πρωτεύουσα ἔμαθε ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ Ἀγῶνος, ἀφοῦ ἔπαιξε ὅλες τὶς σφάντζικες τῆς συντάξεώς του ἔβαλε κατόπιν στὸν φάντη καὶ τὸ ρολόγι του, δῶρο τοῦ ναυάρχου Δεριγνύ.

Τὸ σκάνδαλο ἔκανε κρότο. Καὶ ὅπως συνέβαινε τότε, ἔγινε γνωστὸ καὶ στ' Ἀνάκτορα. Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ γέρο ἀγωνιστὴς ἐκλήθη στὸ Παλάτι, σὲ μιὰ γιορτή. Ὅταν τὸν ἐπλησίασε ἡ Ἀμαλία τοῦ εἶπε ἀπότομα:

– Στρατηγέ, μοῦ εἶπαν ὅτι ἔχετε ἕνα ὡραῖο χρυσὸ ρολόγι ποὺ σᾶς ἐχάρισε ὁ ναύαρχος Δεριγνύ. Ἤθελα νὰ τὸ ἰδῶ.

Ὁ στρατηγὸς ἐταράχθη. Ἐδικαιολογήθη, ὅτι τὸ ὡρολόγι του κάπου τοῦ ἔπεσε καὶ τὸ ἔχασε.

– Θὰ διατάξουμε νὰ βρεθῇ, εἶπε ἡ Ἀμαλία.

Καὶ πράγματι, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐκάλεσε ἐκεῖνον ποὺ εἶχε κερδίσει τὸ πολύτιμο ρολόγι καὶ τοῦ εἶπε:

– Ἡ ἐπιθυμία τῆς Βασιλίσσης εἶνε νὰ ἐπιστρέψετε τὸ ρολόγι στὸ στρατηγό. Τὸ κέρδος τῆς χαρτοπαιξίας εἶνε παράνομο. Ἂν ὅμως ἐπιμένετε, γιὰ νὰ μὴν πληγωθῇ ἡ φιλοτιμία τοῦ στρατηγοῦ, ἡ Βασίλισσα εἶνε πρόθυμη νὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ μὲ τὴν ἀξία τοῦ ρολογιοῦ.

Καὶ ὁ κερδίσας τὸ ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ ζητήσῃ χρήματα. Στὸ μεταξὺ ἡ Ἀμαλία ἐπροσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ περιορίσῃ τὴν χαρτοπαιξία. Στὸ ἀρχεῖο τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν εὑρέθη ἀναφορὰ Ἀθηναίας κυρίας, ἡ ὁποία ζητοῦσε ἀπὸ τὴ Βασίλισσα νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἀξιωματικὸ ἄντρα της, νὰ μὴ παίζῃ χαρτιὰ καὶ ἀφήνῃ νηστικὰ τὰ παιδιά του! Ἡ ἀναφορά, στὸ μακρότατο πρόλογό της μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ Βασίλισσα πολλοὺς νέους κυρίους εἶχε σώσει μὲ τὶς συμβουλές της καὶ τὶς φοβέρες της ὅτι θὰ τοὺς κλείσῃ τὴν πόρτα τῶν Ἀνακτόρων.

Ἔξαφνα ἐνῷ ἔτσι ἦταν τὰ πράγματα, κατὰ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1842 ἔφθασε στὰς Ἀθήνας ἕνας Γερμανὸς λιθογράφος, ὁ ὁποῖος ἐπρότεινε στὴν Κυβέρνησι νὰ κατασκευάσῃ ἑλληνικὰ τραπουλόχαρτα μὲ τὶς εἰκόνες τῶν Βασιλέων καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀγῶνος ἐπάνω! Ἡ Ἀμαλία, ὅταν τὸ ἔμαθε, ἀγανάκτησε καὶ τὸν διέταξε ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος. Τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΣΜΟΥΡΗΜΑ Ο ΛΟΓΟΣ

Τί εἶνε τέλος πάντων αὐτὸ τὸ χασμούρημα; Τί λόγος ὑπάρχει νὰ χασμουριέται κανεὶς ὅταν δὲν ἔχει τὸ ἀτύχημα νὰ παρακολουθῇ σύγχρονον θεατρικὴν ἐπιθεώρησιν; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα δίδουν διάσημοι ἰατροί.

Οὕτω ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιέγης κ. Ναΐγκελ ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ἐπιβλαβὲς τὸ νὰ χασμᾶται κανείς, ὅπως ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς ἰατρούς.

Ὁ ἰατρὸς Μποῦζι, εἰδικὸς λαρυγγολόγος, ἐκθειάζει ὡσαύτως τὸ χασμούρημα, θεωρῶν αὐτὸ ὠφελιμότατον διὰ τοὺς πνεύμονας καὶ ὅλα τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα.

Τέλος ὁ διάσημος Κινέζος ἰατρὸς Ὄττο Μαγιάμα ἔχει συγγράψει ὁλόκληρη ὑγιεινὴν τοῦ χασμήματος. Κατὰ τὸν εἰδικὸν τοῦτον ἰατρὸν τὸ χασμούρημα θέτῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλους τοὺς μυῶνας τοῦ στήθους καὶ τοῦ λαιμοῦ, για τον λόγο δὲ αὐτὸν συνιστᾷ νὰ χασμώμεθα παίρνοντας βαθειὰ τὴν ἀναπνοή μας.

Αὐτὸ τὸ βιβλίο τοῦ Μαγιάμα ἔπεσε φαίνεται στὰ χέρια τοῦ γάλλου χρονογράφου Κλεμὰν Βωτὲλ ὁ ὁποῖος τελειώνει κάποιο χρονογράφημά του ὡς ἑξῆς:

«Ἐὰν ἀκολουθήσουν ὅλοι τὸ βιβλίο καὶ τὰς συμβουλὰς τοῦ ἰατροῦ τούτου δὲν θὰ βλέπωμε πλέον εἰς τὸν δρόμον παρὰ ἀνθρώπους ποὺ θὰ συναγωνίζωνται ποιὸς νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του περισσότερες φορές. Καὶ τὸ θέαμα πρέπει νὰ ὁμολογήσετε θὰ εἶνε ἀπολαυστικώτατον!...»

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

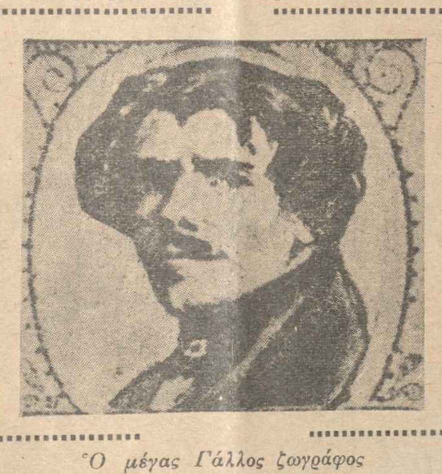

Ὁ μέγας Γάλλος ζωγράφος

Ντελακροᾶ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ὁ Κλεμανσὼ καί... ἡ κάμπιες. Μία... ἰατρικὴ συμβουλὴ τοῦ Τίγρεως. Ἡ... χῆνες τοῦ Καπιτωλίου. Ὑπὸ βροχὴν ὀβίδων. Ποῦ θὰ μεταφερθῇ ἡ πρωτεύουσα.

Ἦταν λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο. Ὁ Κλεμανσὼ εἶχε πάει νὰ περάσῃ λίγες μέρες σ' ἕνα φίλο του στὴν Ἀλσατία.

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῷ ὁ «τίγρις» καὶ ὁ φίλος του κουβέντιαζαν στὸν κῆπο ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του μὲ ἐπίσημο ὕφος ἕνας πανύψηλος κύριος, κοκκινομάλλης, μὲ χρυσᾶ γυαλιὰ καὶ μαύρη ρεντεκότα. Ὁ κύριος αὐτὸς μπῆκε στὸν κῆπο, καὶ χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ κανένα, προχώρησε μ' ἕνα ὕφος...σὰ νἆχε καταπιεῖ ὀμπρέλλα, κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴ τὰ φύλλα τῶν δέντρων.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἠλίθιος; ἐρώτησεν ὁ Κλεμανσὼ μὲ περιέργεια, σκύβοντας στ' ἀφτὶ τοῦ φίλου του.

— Εἶνε ὁ ὑπάλληλος τοῦ δήμου, ὁ ἐπιφορτισμένος νὰ ἐξετάσῃ μήπως τυχὸν ὑπάρχουν κάμπιες στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων.

— Τί νὰ σοῦ πῶ...,εἶπε τότε ὁ Κλεμανσὼ ρίχνοντας μιὰ πλάγια ματιὰ στὸν ἀνάγωγο ἐπισκέπτη, μὰ τὸν Θεό...προτιμῶ τὶς κάμπιες!..

***

Λίγοι ξεύρουν ὅτι ὁ Κλεμανσὼ ἄρχισε τὸ στάδιό του ὡς γιατρός. Ἰδοὺ ἕνα χαριτωμένο τελευταῖο σχετικὸ ἀνέκδοτο:

Στὴν περίφημη συνεδρίαση τῆς Γερουσίας κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεγνώσθη ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μαλβύ, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε νὰ δώσῃ λόγο τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐξουσίας ἐνώπιον εἰδικῶν δικαστικῶν, ὁ γερουσιαστὴς Ἐτιὲν ἐπλησίασε τὸν Κλεμανσώ, στὸν ὑπουργικὸ θῶκο, καὶ ἀντήλλαξε λίγα λόγια μαζί του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, συνήντησε τὸν Ἐτιὲν στοὺς διαδρόμους τοῦ Γερουσιαστικοῦ Μεγάρου ὁ τέως πρωθυπουργὸς Λέγκ, καὶ τὸν ἐρώτησε περὶ τῆς ὑγείας του.

— Δυστυχῶς, δὲν εἶμαι καὶ τόσο καλά, ἀπήντησεν ὁ Ἐτιέν.

— Πῶς; Εἶσαι ἄρρωστος;... Δὲν σοῦ φαίνεται διόλου... Καὶ τί ἔχεις;

— Ἕναν πόνο στὸ πόδι... Ρευματισμὸς θὰ εἶνε ὑποθέτω...

— Πρὸ ὀλίγου σὲ εἶδα καὶ κουβέντιαζες μὲ τὸν πρωθυπουργό... Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, δὲ συμβουλευόσουν καὶ τὸν... γιατρὸ Κλεμανσώ;

— Πῶς! τὸν συμβουλεύθηκα...

— Καὶ τί σοῦ εἶπε;...

— Ἁπλούστατα: νὰ... κόψω τὸ πόδι μου γιὰ νὰ μὴ μὲ ξαναπειράξουν οἱ ρευματισμοί!

***

Σὲ μιὰ θυελλώδη συνεδρίαση τῆς βουλῆς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος ἐξεφώνησε ἕνα πύρινο λόγο ἐναντίον τοῦ Κλεμανσώ, τὸν ὁποῖον ἐχαρακτήριζεν ὡς «ἐπίδοξο δικτάτορα» ὡς «φανατισμένον ἰμπεριαλιστή», ὡς ἀναμένοντα τὴν νίκην τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ ρίξῃ τὴ μάσκα καὶ νὰ ξεσκεπάσῃ τὰ φιλόδοξα σχέδιά του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ λόγο του, ἐγύρισε πρὸς τὸν Κλεμανσὼ καὶ τοῦ ἐφώναξε:

— Μοῦ κάνετε τὴν ἐντύπωση τῶν ἀρχαίων πορθητῶν τοῦ Καπιτωλίου!...

— Κι' ἐσεῖς τῶν φυλάκων του! ἀπήντησεν ἤρεμα ὁ Κλεμανσώ.

Ὅλοι οἱ βουλευταὶ ἔσκασαν στὰ γέλια.

(Φύλακες τοῦ Καπιτωλίου, ἦσαν, ὡς γνωστό, ἡ περίφημες ἱερὲς...χῆνες!)

***

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ὅπου οἱ Γερμανοὶ εἶχαν φθάσει στὰ πρόθυρα τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης.

Ὁ πανικὸς στὸ Παρίσι, ἦταν ἀπερίγραπτος.

Ἡ τράπεζες στέλναν τὰ χρηματικὰ ἀποθέματά των στὰ ὑποκαταστήματά των τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ οἱ πλούσιοι ἔμποροι τρομοκρατημένοι, μεταφέραν τοὺς θησαυρούς των ὅσο πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι μποροῦσαν..

Ἕνα βράδυ, στὴ βουλή, ἕνας βουλευτὴς ἔθεσε στὸν Κλεμανσὼ τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

— Ἐὰν ὁ μὴ γένοιτο, ἡ κυβέρνησις ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι, ποῦ σκοπεύετε νὰ ἐγκατασταθῆτε;

Ὁ Κλεμανσὼ πετάχθηκε, σὰ νὰ τὸν εἶχε τσιμπήσει καμμιὰ σφῆκα!

— Στὸ μέτωπο, κύριε! ἀπήντησε μὲ ὀργή.

***

Στὰ 1917, ὁ Κλεμανσὼ ἔκανε μιὰ περιοδεία στὶς γραμμὲς τοῦ μετώπου. Στὸ Βερντέν, προχώρησε μέχρι τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ὁ λοχαγὸς ποὺ τὸν συνώδευε, τὸν συμβούλευσε νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς ὀβίδες ποὺ σκάγαν ὁλόγυρα.

— Ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος ἐδῶ, τοῦ εἶπε. Δὲν βλέπετε κύριε πρόεδρε, πῶς πέφτουν ἡ σφαῖρες βροχή;...

— Πῶς! Βλέπω! ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Τίγρις...χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέση του.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΟΙ ΞΕΚΟΥΚΟΥΛΩΤΟΙ

Οἱ φοβεροὶ γιανίτσαροι τῆς Κρήτης. Τὶ διηγεῖται ἕνας Γερμανὸς περιηγητής. Ὁ ἔφιππος Χριστιανὸς καὶ ἡ δυὸ κουμπεῦρες. Ὁ Μανώλης μὲ τὴν ὄμορφη γυναίκα. Μιὰ νυχτερινὴ τραγῳδία. Μὲ τὴν λύρα καὶ μὲ τὴν μαχαίρα. Τὸ μαρτύριο τοῦ Μαραγκάκη καὶ ἡ ἐπανάσταση τῶν Ξεκουκούλωτων.

Στὸ μαρτυρολόγιο τῆς Κρήτης σπουδαιότατο ρόλο ἔπαιξαν καὶ οἱ περιβόητοι ξεκουκούλωτοι, οἱ ὁποῖοι ὠνομάσθησαν ἔτσι γιατὶ ἄφηναν πάντα ξεσκέπαστο τὸ κεφάλι, ἔστριβαν δὲ καὶ ἐσήκωναν σὰν τσιγκέλια τὰ μεγάλα μουστάκια τους, καὶ ὡπλισμένοι σὰν ἀστακοί, ἐτρομοκρατοῦσαν τοὺς ἀνυπερασπίστους χριστιανούς. Οἱ ξεκουκούλωτοι ἦταν ἐξωμότες ἢ ἀπόγονοι ἐξωμοτῶν. Σωστοὶ γιανίτσαροι τῆς Κρήτης, ποὺ εἶχαν κυρίως φωληά τους τὰ Χανιά, καὶ προνόμια ἰδιαίτερα.

Ἕνας περιηγητής, ὁ Σιέμπερ (1817), γράφει γι' αὐτοὺς τ' ἀκόλουθα :

«Τὰ βάσανα τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς ἀρνησιθρήσκους αὐτοὺς εἶνε ἀνεκδιήγητα. Ἀκόμη καὶ σήμερα, ὁ Ἕλλην εἶνε ὑποχρεωμένος ὅταν πηγαίνη ἔφιππος καὶ ἀπαντηθῇ μ' ἕναν ἀπὸ αὐτούς, νὰ κατεβῇ ἀπὸ τ' ἄλογο καὶ νὰ σταθῇ παράμερα μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, ἕως ὅτου περάση ὁ Τοῦρκος. Κάποτε μάλιστα συνέβη μιὰ δραματικὴ σκηνή : Δυὸ ξεκουκούλωτοι ἀπάντησαν ἕναν Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε καβάλλα. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἔβγαλε τὴν πιστόλα καὶ ἐφώναξε στὸν Ἕλληνα :

— Κατέβα ἀμέσως, γιατὶ σὲ πυροβολῶ !

Ὁ ἄλλος ὅμως Τοῦρκος ἀπὸ ἰδιοτροπία ἢ γιὰ νὰ πειράξη τὸ σύντροφό του, ἔδωσε στὸν Ἕλληνα τὴν ἀντίθετη διαταγή :

— Μὴν κατεβαίνεις ! Μεῖνε ἀπάνω, γιατὶ σὲ πυροβολῶ !...

Καὶ ἔβγαλε ἐπίσης τὴν πιστόλα του...

Κόσμος πολὺς παρακολουθοῦσε τὴν σκηνή.

— Κατέβα ! ἐπανελάμβανε ὁ ἕνας Τοῦρκος.

— Μεῖνε ! διέταζε ὁ ἄλλος, καὶ ἦταν ἐρεθισμένοι καὶ οἱ δυό.

Τότε ὁ δυστυχισμένος χριστιανός, γιὰ νὰ σωθῇ καὶ νὰ εὐχαριστήση καὶ τοὺς δυὸ θέλησε νὰ πάρη τὸ πρᾶμα στὸ ἀστεῖο. Γλύστρησε λοιπὸν σιγὰ ἀπὸ τὴ σέλα, μὲ τὸ ἕνα πόδι ἐπάτησε στὴ γῆ καὶ μὲ τὸ ἄλλο πατοῦσε στὸν ἀναβολέα, θέλοντας ἔτσι νὰ δείξη ὅτι καὶ μένει καὶ δὲν μένει καβάλλα ! Τὴν ἴδια στιγμὴ βρόντησαν δυὸ πιστόλες. Εἶχαν πυροβολήσει καὶ οἱ δυὸ Τοῦρκοι καὶ τὸν ἔρριξαν νεκρό !

***

Ἄλλος ἱστορικὸς ὁ Β. Ψιλάκης διηγεῖται τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο :

Κατὰ τὸ Μάρτη τοῦ 1817, ὁ Ἐμμ. Μαραγκάκης κατέβαινε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸν Ὁμαλὸ πηγαίνοντας σπίτι του. Στὸ δρόμο ἀπαντήθηκε μὲ τὸν ἐξωμότη Ἐμὶν ἀγᾶ Βέργερη, ὁ ὁποῖος τοῦ λέει:

— Ἔλα, Μανώλη, ἀπόψε στὸ κονάκι μου, βάστα καὶ τὴ λύρα σου, πάρε καὶ τὶς ξαδερφάδες σου καὶ τὴ γυναίκα σου μαζὶ καὶ κείνη τὴν ὡμορφοχήρα τὴν κουνιάδα σου, γιατὶ θἄχουμε χοροὺς καὶ γλέντια.

Ὁ Μανώλης δὲν ἀπάντησε τίποτα, μὰ δὲν ἐπῆγε καὶ στὸ σπίτι του. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμεινε στὸ λόγγο λογαριάζοντας τὶ νὰ κάνη.

Ἅμα νύχτωσε γύρισε σπίτι του καὶ τὸ βρῆκε ἔρημο. Πῆρε τὸ ὅπλο του μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ τὴ λύρα μὲ τὸ ἄλλο καὶ τράβηξε ἴσια κατὰ τὸ κονάκι τοῦ Βέργερη. Ἄφησε ἐκεῖ τὸ ὅπλο του σ' ἕνα ἀπόκρυφο μέρος καὶ μπῆκε μέσα μὲ ἀδιαφορία καὶ ἀταραξία. Ἀμέσως ὅμως παρουσιάστηκε ἐμπρός του θέαμα σπαραχτικό : Στὸ πάτωμα ἦταν σκορπισμένα κουκούτσια ἀπὸ ξυλοκέρατα καὶ ρόβι καὶ ἀπάνω σ' αὐτὸ ἦταν ἀναγκασμένες ἡ γυναῖκες νὰ χορεύουν γυμνές, γιὰ νὰ γλιστροῦν νὰ πέφτουν καὶ νὰ πέρνουν ἔτσι κωμικὲς στάσεις μὲ τὶς ὁποῖες διεσκέδαζαν ἡ γύρω καθήμενοι ἀκόλαστοι γιανίτσαροι.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Μανώλη, ὅταν εἶδε τὴ γυναίκα του καὶ τὶς συγγένισσές του στὴν κατάστασι αὐτή, σπαράχτηκε. Κατορθώνει ὅμως νὰ συγκρατήση τὴν ἀγανάκτησί του καὶ ὑποκρίνεται τὸν εὐχαριστημένο.

— Καλῶς τὰ κάνετε, λέει. Τώρα θ' ἀνάψη γιὰ καλὰ τὸ γλέντι !

Στρώνεται λοιπὸν κι' αὐτὸς κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζει νὰ παίζη τὴ λύρα του. *«Χαῖρ ὀλᾶ ! Χαῖρ ὀλᾶ !»* φωνάζουν ἐνθουσιασμένοι ὁ Βέργερη καὶ οἱ φίλοι του, τὸν κερνοῦν κρασὶ καὶ συνεχίζουν τὰ ὄργια, μπροστὰ στὸ δυστυχισμένο Μανώλη. Ἀλλ' αὐτὸς ἔχει σχέδιο φοβερό, καὶ θὰ τὸ βάλη σὲ πράξη.

Ἡ ὧρες περνοῦν. Ὁ Βέργερης καὶ οἱ φίλοι του, ζαλισμένοι ἀπὸ τὸ κρασί, κουρασμένοι, παίρνουν, στὸ τέλος, τὶς γυναῖκες καὶ ἀποτραβιοῦνται στὰ δωμάτια. Ὡς τόσο ὁ Μανώλης ἔχει κατορθώσει σὲ κάποια στιγμὴ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὴ γυναίκα του, νὰ τῆς ἀνακοινώση τὸ σχέδιό του καὶ κείνη νὰ τὸ πῇ στὶς ἄλλες...

***

Τὸ κονάκι τώρα εἶνε βυθισμένο στὸν ὕπνο. Ὁ Μανώλης παίρνει τὸ ὅπλο του ἀπὸ κεῖ ποὺ τὄχε κρύψει, βάζει τὴ μαχαίρα του στὰ δόντια καὶ πατώντας στὰ δάχτυλα, πηγαίνει πρῶτα στὸ δωμάτιο τοῦ Βέργερη, ὁ ὁποῖος κοιμᾶται καὶ ροχαλίζει. Ὁ Μανώλης βρίσκει τὴν πόρτα ξεμαντάλωτη. Μπαίνει μέσα, ἁρπάζει τὸν ἄθλιο Ὀθωμανὸ ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν πατεῖ μὲ τὸ γόνατο στὸ στῆθος καὶ λέει στὴ γυναῖκα του :

— Ἔπαρε, γυναίκα, τὸ μαχαῖρι ! Σφάχτονε !...

Καὶ ἡ γενναία Κρητικιά, μὲ μιὰ μαχαιριά, κόβει τὸ λαρύγγι τοῦ Τούρκου καὶ ἐκδικεῖται τὴν τιμή της.

Τὸ ἀντρόγυνο ἀφήνει τὸ δωμάτιο τῆς τραγῳδίας, καὶ πατώντας προφυλαχτικὰ μπαίνει σὲ ἄλλο δωμάτιο. Σφάζεται ἐκεῖ δεύτερος Ὀθωμανός, κ' ἔπειτα τρίτος, τέταρτος, μέχρι τοῦ τελευταίου. Τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἔγεινε θέατρο παραδειγματικῆς ἐκδικήσεως, ὅπου ἡ γυναῖκες ἐδείχτηκαν ἀληθινὲς Ἐριννύες.

***

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ ἄκουσμα τοῦ φόνου τοῦ ἀρχιγιανιτσάρου καὶ τῶν φίλων του, ἐπισήμων Ὀθωμανῶν, ὁλόκληρη ἡ ἐπαρχία Σελήνου συνεταράχθη. Ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθη ! Ὁ Ἐμμανουὴλ Μαραγκάκης εἶχε προφθάσει νὰ ἐξαφανισθῇ, ἀλλ' οἱ ξεκουκούλωτοι ἐξεχύθηκαν στὶς ἐπαρχίες βασανίζοντες ὅλους τοὺς συγγενεῖς του γιὰ νὰ μαρτυρήσουνε ποὺ εἶνε κρυμμένος. Πολλοὺς μάλιστα τοὺς ὡδήγησαν σιδεροδεμένους στὰ Χανιὰ καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὰ μπουντρούμια, φοβερίζοντες νὰ τοὺς θανατώσουν.

Ὁ Μανώλης, κρυμμένος σὲ μιὰ σπηλιὰ τοῦ Ψηλορείτη, ἔμαθε τὰ βάσανα τῶν δικῶν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς σώση. Κινάει λοιπὸν μιὰ μέρα, πηγαίνει στὰ Χανιά, παρουσιάζεται στὸν Πασσᾶ καὶ τοῦ λέει :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μανώλης ὁ Μαραγκάκης ! Ἐγώ, μόνος μου τοὺς ἐσκότωσα κ' ἐγὼ ἂς πάθω !

Ὁ Πασσᾶς ἐθαύμασε τὴν τόση παλληκαριά του, καὶ ἐπειδὴ κατὰ βάθος εὐχαριστήθηκε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Βεργερῆ (ποὺ ἦταν προσωπικὸς ἐχθρός του) θέλησε νὰ σώση τὸ Μανώλη, καὶ ἀνέβαλε τὴν ἡμέρα τῆς δίκης. Ἀλλ' οἱ γιανίτσαροι ἐστασίασαν, ὥρμησαν λυσσαλέοι ἀνέβηκαν ἐπάνω στὶς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου καὶ ἐφοβέριζαν νὰ κάψουν μὲ κανονιὲς τὴν πόλι, ἂν ὁ Πασσᾶς δὲν κρεμοῦσε τὸν φονέα τοῦ ἀρχηγοῦ των. Ὁ Πασσᾶς ποὺ εἶδε τὸν κίνδυνο ἀναγκάσθηκε ν' ἀπαγχονίση τὸ Μαραγκάκη, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε σὰν ἀληθινὸ παλληκάρι. Τὴν τελευταία στιγμὴ μάλιστα εἶπε τὰ λόγια αὐτά :

— Πεθαίνω εὐχαριστημένος γιατὶ ἐκδικήθηκα τὴν τιμή μου ! Ζήτω ἡ λευτεριὰ τῆς Κρήτης !

Μετὰ τὸν ἀπαγχονισμό, οἱ ξεκουκούλωτοι ἐπῆραν τὸ σῶμα του καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες τὸ ἔσερναν στοὺς δρόμους τῶν Χανίων δεμένο ἀπὸ τὴν οὐρὰ ἑνὸς ἀλόγου. Τέλος κατασπαραγμένο τὸ πέταξαν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως.

Τὴ νύχτα, μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ Ἐπίσκοπος Τῖτος εἶχε τὸ θάρρος νὰ πάη ἐκεῖ, νὰ πάρη τὸ σῶμα τοῦ ἐθνομάρτυρος καὶ νὰ τὸ θάψη στὸ περίβολο μιᾶς ἐκκλησίας.

Σὲ λίγο καιρὸ ἡ γυναίκα τοῦ Μανώλη πέθανε ἀπὸ τὴν λύπη της. Ἄφησε ὅμως ἕνα παιδί, τὸν Ἰωάννη Μαραγκάκη, τὸν κατόπιν ἔνδοξο ὁπλαρχηγὸ τῶν Κρητικῶν ἀγώνων. Κάθε φορὰ ποὺ ἔρριχνε μιὰ τουφεκιὰ στὴ μάχη, ὁ καπετὰν Γιάννης ἐφώναζε :

— Νὰ καὶ τούτη γιὰ τὸν πατέρα μου τὸ Μανώλη !...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ὁ ἐραστὴς γονατίζει, ὁ ἄντρας σύρεται.

***

Στὴν ἀρχὴ ἡ γυναῖκες φοβοῦνται τὴν ἀγάπη, ἔπειτα ὅμως παίζουν μ' αὐτή.

***

Ὅταν ἀπαγορεύσης στὶς γυναῖκες ν' ἀγαποῦν, εἶνε σὰ νὰ τοὺς ἀπαγορεύης νὰ ζοῦν.

***

Ἡ μετριοφροσύνη ὠφελεῖ πολὺ τὴ γυναίκα — ἐξυψώνει τὴν ὡραιότητά της καὶ εἶνε ἕνα πέπλο γιὰ τὴν ἀσχημία της.

***

Ἡ τουαλέττα εἶνε ὁ πρόλογος τῆς γυναίκας, συχνὰ ὅμως καὶ ὅλο τὸ ἔργο.

Ὅποιος ἔχασε τὸν παράδεισό του σὲ δυὸ γαλανὰ μάτια, μπορεῖ νὰ τὸν βρῇ πάλι σὲ δυὸ μαῦρα.

***

Ἡ γλυκύτερη ἁρμονία εἶνε ἡ φωνὴ τῶν ἐρωτευμένων.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΦΡ. ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Η ΜΙΣ ΑΡΣΕΝ

Ὠνομαζόταν Ἀρσέν. Περίεργο ὄνομα γιὰ μιὰ γυναίκα, καὶ μάλιστα γιὰ μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα...Κάποια προμάμμη της ὅμως ὀνομαζόταν ἔτσι—μιὰ προμάμμη της ποὺ εἶχε πολεμήσει ἄλλοτε σὰν ἄνδρας, τὸν καιρὸ τῶν ἱπποτῶν—καὶ οἱ γονεῖς της τὸ ἐθεώρησαν αὐτὸ ὡς λόγον ἀρκετὰ ἰσχυρὸν γιὰ νὰ τὴ βαφτίσουν μὲ τό... ἀρσενικὸ αὐτὸ ὄνομα.

Αὐτὴ ὅμως δὲν ἐσυμφώνησε διόλου, μὰ διόλου μὲ τοὺς γονεῖς της... Μόλις ἔγινε δεκαέξη χρονῶν καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη τὶς «Περιπέτειες τοῦ Ἀρσὲν Λουπέν», ἐνόμισε πὼς τὸ ὄνομά της τῆς ἐπέβαλλε τὴν ὑποχρέωση νὰ γίνη κι' αὐτὴ .. «ἀριστοκράτις διαρρήκτρια». Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε τόσο εὔκολο πρᾶγμα ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὁ πρῶτος τυχὼν δὲν μπορεῖ νὰ γίνη «διάσημος λωποδύτης»... Ἡ Ἀρσὲν τὸ κατάλαβε ἀμέσως αὐτό. Τὶ νὰ κάνη ὅμως ;... Ἡ «ὑποχρέωσις» τοῦ ὀνόματος, βλέπετε... Καὶ ἡ Ἀρσὲν ἀπεφάσισε νὰ... ἀρχίση ἐνδόξως τὸ στάδιό της !

***

Τὸ ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο πρωΐ, ἡ μὶς Ἀρσὲν ἐξύπνησε μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν ἀφήση νὰ περάση ἡ μέρα χωρὶς νὰ ἔχη ἀρχίσει τὴν... λωποδυτική της δράση.

Ὅλη τὴν ἡμέρα θὰ ἔμενε ἐλεύθερη ! Οἱ γονεῖς της εἶχαν φύγει μὲ τ' αὐτοκίνητο γιὰ τὴν γειτονικὴ πόλη. Ἔμενε ἡ γκουβερνάντα της. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ἐλπίζη ὅτι θὰ δεχόταν νὰ γίνη συνένοχός της... Αὐτά, στὰ μυθιστορήματα μόνο συμβαίνουν, δυστυχῶς... καὶ ἡ μὶς Φίλιπς, ὅσο κι' ἂν ὑφίστατο πρόθυμα ὅλα τὰ καπρίτσια τῆς μικρῆς της μαθητρίας, ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα δὲν ἐδιάβαζε. Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ὅμως ἦταν ἄρρωστη. Καὶ ἡ Ἀρσὲν τὴν εἶδε ἀπὸ τὴν κάμαρή της νὰ εἶνε ξαπλωμένη ἀκόμη στὸ κρεββάτι μὲ ἐπιδέσμους στὸ κεφάλι—σημεῖον ὅτι τὴν εἶχε καταλάβει ἡ συνηθισμένη της ἡμικρανία.

— Τί θὰ κάνετε, Ἀρσέν, ὅλη τὴν ἡμέρα ; τὴν ἐρώτησε.

Ἡ Ἀρσὲν δὲν εἶχε τύχει νὰ ἰδῇ ποτέ της τὸ «χέρι τοῦ Θεοῦ». Ἔ, αὐτὴ τὴ φορὰ νόμισε πὼς τὸ εἶδε !

Ὅλα τὴ σπρώχναν στὸ ν' ἀρχίση τὸ... ἔργον της ! Καὶ χωρὶς νὰ διστάση, ἀπήντησε :

— Πηγαίνω μιὰ στιγμὴ νὰ τηλεφωνήσω στὴ Ζερμαίν... θὰ τῆς παραγγείλω νὰ περάση μὲ τ' ἁμάξι της νὰ μὲ πάρη...

Τὸ τηλέφωνο ὅμως βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὴν κάμαρη τῆς μὶς Φίλιπς, ἡ ὁποία, ἔτσι, δὲν ἄκουσε τὶ ἔλεγε ἡ Ἀρσὲν στὴ Ζερμαίν.

Ἄρχισε νὰ διαβάζη τὶς «Περιπέτειες τοῦ Λουπέν»

***

Σὲ λίγη ὥρα, ἡ Ἀρσὲν ἔπαιρνε τὸν μεγάλο δημόσιο δρόμο μέσα στ' ἁμάξι τῆς φίλης της—μόνη της ὅμως, καὶ χωρὶς τὴ Ζερμαίν. Ἦταν πολὺ ψύχραιμη, ἂν καὶ ἦταν πεπεισμένη πὼς ὅλοι ὅσους συναντοῦσε στὸ δρόμο της τὴν ἐκύτταζαν πολὺ προσεκτικά. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅμως πὼς σ' αὐτὸ δὲν εἶχε πολὺ ἄδικο... Τραβοῦσε πράγματι τὴν προσοχὴ τῶν διαβατῶν : ἦταν τόσο ὄμορφη μὲ τὸ ἁπλό της φόρεμα καὶ τὸ μικρό της καπελλάκι...

Μὲς στὸ ἁμάξι δὲν ἔπαυε ἀπὸ τοῦ νὰ «καταρτίζη» τὸ σχέδιό της. Μετὰ ὥριμους σκέψεις, εἶχεν ἀποφασίσει, ἁπλούστατα, νὰ λεηλατήση... τὸ μέγαρο τῆς θείας της, τῆς κυρίας ντὲ Μονφόρ. Ὁ λόγος ἦταν ἁπλούστατος : τὴν θειά της δὲν τὴν ἀγαποῦσε διόλου γιατὶ ἦταν τρομερὰ γκρινιάρα, καὶ γιατὶ εἶχε μαντεύσει πὼς ἤθελαν νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸν γυιό της, τὸν Ρυβέρτο, πρᾶγμα πού.. προσέβαλλε τὴν ἀνεξαρτησία της. Ἐξ ἄλλου, μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, τὰ κλοπιμαῖα.. δὲν θὰ φεύγαν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια· ἀργότερα δέ, θὰ τὰ ἐπέστρεφε μυστηριωδῶς στὴν κάτοχό τους γιὰ νὰ τὴν κάμη νὰ... μείνη κόκκαλο !... Τελείωσε· τὸ εἶχε ἀποφασίσει : ἡ δρᾶσις τῆς «μυστηριώδους μὶς Ἀρσὲν» θἄρχιζεν ἀπὸ τὴν γκρινιάρα κυρία ντὲ Μονφόρ.

Ἡ κυρία ντὲ Μονφὸρ ἔλειπε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὸ μέγαρό της ὅμως τὸ εἶχεν ἀφίσει ὑπὸ τὴν φύλαξη ἑνὸς γέρου θυρωροῦ πραγματικοῦ κερβέρου. Πῶς θὰ κατόρθωνε λοιπὸν νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι; Ἡ Ἀρσὲν συλλογίσθηκεν ἔξαφνα ὅτι σὲ μιὰ πάροδο ὑπῆρχε μιὰ πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν στὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ Ροβέρτου.

Ἡ Ἀρσὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά της· ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὸ τσαντάκι της ἕνα κλειδί, ὅμοιο μ' αὐτὸ ποὺ εἶχε δεῖ νὰ κρατᾷ καμμιὰ φορὰ ὁ ξάδελφός της, τὸ ἔβαλε μὲς στὴν κλειδαριά, καί...ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως !

Ἡ δὶς ντὲ Μοναζύ, ἔμπαινε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ Ροβέρτου· ἕνα παράξενο αἴσθημα εὐχαριστήσεως μαζὶ καὶ ἀγωνίας τὴν κατέλαβε, μπαίνοντας στὴν μυρωμένη ἀπὸ αἰγυπτιακὸ καπνὸ καὶ ἀπὸ μυρωδιὲς κρεββατοκάμαρη τοῦ νέου. Ἡσυχία ἀπόλυτη ἐβασίλευε.

Ἡ Ἀρσὲν ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ προσοχή, κατενθουσιασμένη ποὺ θὰ μποροῦσε, χωρὶς φόβο νὰ διακοπῇ ἀπὸ κανέναν, νὰ *ψαχουλέψη* τὰ ἰδιαίτερα τοῦ ξαδέρφου της. Γιατὶ ἤξερε πὼς καὶ αὐτὸς βρισκόταν στὴν ἐξοχὴ μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του.

Ἐπάνω στὸ τζάκι εὑρίσκοντο μερικὲς φωτογραφίες γυναικῶν. Ἡ Ἀρσὲν ὅμως δὲν τοὺς ἔδωσε μεγάλη προσοχή, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ κομψὸ γραφεῖο ποὺ ἦταν φορτωμένο χαρτιά. Ὁ Ροβέρτος ἔκανε στίχους ! Κι' ὅμως, δὲν τῆς τὸ εἶχε πεῖ ποτέ του αὐτό. Καὶ ἔξαφνα τὰ χέρια της ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ τὰ μάγουλά της κοκκινίσαν...Τὰ μάτια της εἶχαν πέσει ἐπάνω στοὺς στίχους :

«Ἂν στὄλεγα πὼς σ' ἀγαπῶ, μικροῦλα μου Ἀρσέν,
πῶς συλλογίζομαι διαρκῶς τὰ γκρίζα σου τὰ μάτια».

Ὥστε λοιπόν...ὁ Ροβέρτος τὴν ἀγαποῦσε ! Ὥστε τὸ μελετημένο συνοικέσιο, δὲν ἦταν μιὰ «ἐμπορικὴ σκέψις» τῶν γονέων του ! Ἡ Ἀρσὲν διάβασε ὡς τὸ τέλος τοὺς λεπτοὺς αὐτοὺς στίχους, ποὺ κλείναν τόσο αἴσθημα καὶ τόση χάρη.. Ὅταν ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ χειρόγραφο, ἦσαν δακρυσμένα...Ἀλλὰ συγχρόνως ἐξέφρασαν καὶ ἕνα αἴσθημα τρόμου *γιατὶ εἶδε τὴν κουρτίνα, ἀπέναντι, νὰ κουνιέται...* Κάποιος βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιο ! Ἡ Ἀρσὲν τώρα, κατάχλωμη, *ἄκουγε ὡς καὶ τὴν ἀναπνοή του...* Καὶ πράγματι ἡ κουρτίνα παραμερίσθηκε κι' ἐνεφανίσθη...ὁ Ροβέρτος !

Ἡ Ἀρσέν, ἀστραπιαίως ἀνέκτησεν ὅλη της τὴν ψυχραιμία.

— Σ' ἐνόμιζα στὸ Βωκρεσσόν ! τοῦ εἶπε μὲ καταπληκτικὸ θράσος. Τί γυρεύεις ἐδῶ ; !...

— Μά... νομίζω πὼς ἐγὼ μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ ὑποβάλω αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, μικροῦλα Ἀρσέν... Ὁμολόγησε πὼς ἦρθες νὰ μοῦ παραστήσης τόν... Ἀρσὲν Λουπέν !...

Ἡ νέα ἐχαμογέλασε χωρὶς ν' ἀπαντήση. Ἔννοιωθε ὅμως πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη τὴν ὡραία της ψυχραιμία...

— Φαντάσου ὅμως, ἐξηκολούθησε ὁ Ροβέρτος, πὼς κ' ἐμένα μ' ἀρέσει νά... παριστάνω τον Σέρλοκ Χόλμς ! Νά... ἀνακαλύπτω τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα... Βρισκόμουν στὸ σπίτι τῆς Ζερμαίν, τὴν ὥρα ποὺ ἐτηλεφώνησες. Δὲν σοῦ κρύβω μάλιστα πώς...κρατοῦσα καὶ τὸ ἕνα ἀκουστικό ! Ἐμάντευσα πὼς κάποια παράξενη σκέψις εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μικρό σου κεφαλάκι, μικροῦλα Ἀρσέν... Κι' ὅταν ἔφυγες ὁλομόναχη ἀπ' τὸ σπίτι σου, σὲ παρακολούθησα κρυμμένος μέσα σ' ἕνα ἁμάξι...

— Μέσα σ' ἕνα κίτρινο ἁμάξι ! φώναξε ἡ Ἀρσέν. Τὸ εἶδα, ποὺ μὲ εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω !

— Ἀκριβῶς ! Μέσα στὸ κίτρινο ἁμάξι ! Καί, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινες ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς παρόδου, ἔμπαινα, ἁπλούστατα ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο... Ὥστε λοιπὸν ἤθελες νὰ μέ... λεηλατήσης ; Ἐμπρὸς λοιπόν...ἄρχισε... Ὅλα ὅσα βρίσκονται δωμέσα εἶνε δικά σου.

Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ὁ Ροβέρτος ἐπρόσθεσε δείχνοντας τὰ χειρόγραφα ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της ἡ Ἀρσέν :

— Ὅλα... ὡς καὶ ἡ καρδιά μου, Ἀρσέν... Γιατὶ τὸ ξέρεις τώρα τὸ μυστικό μου, ἀφοῦ ἐδιάβασες... Πές μου λοιπόν, θέλεις νὰ τὴν πάρης τὴν καρδιά μου, νὰ τὴν πάρης γιὰ πάντα ;... Ἀπάντησέ μου, Ἀρσέν...

Ἡ νέα τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια :

— Ναί, Ροβέρτε, τοῦ ἀπήντησε σιγὰ-σιγά, ἐνῶ ἡ πνοή της ἔσβυνε.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΟ ΦΙΡΜΑΝΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό—λέει μιὰ τουρκικὴ ἱστορία—ἦταν στὴν Πόλη ἕνας Ρωμηὸς πλούσιος, νέος στὰ χρόνια, ἀλλὰ τρελλός, ὅπως εἶνε οἱ περισσότεροι νέοι. Τί θέλετε καὶ δὲν ἔκανε...

Μιὰ μέρα ὁ νέος περνοῦσε μὲ δυὸ φίλους του στὴ γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ. Ἐκεῖ βλέπει ἕνα Χότζα καὶ τοῦ δίνει μιὰ φτυσιὰ μεγάλη στὰ γένεια.

Ὁ Χότζας τὸν κατήγγειλε, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν πῆγαν στὸν Καδῆ νὰ δικασθῇ.

— Τὸν ἔφτυσες ἀλήθεια τὸ Χότζα ; τὸν ἐρώτησε ὁ δικαστής.

— Ναί, Καδῆ ἐφέντημ.

— Βαΐ, βαΐ, βαΐ ! Καὶ πῶς ἐτόλμησες καὶ τὤκανες αὐτό ;

— Ἔχω φιρμάνι τοῦ πολυχρονεμένου μας Σουλτάνου, Καδῆ ἐφέντημ νὰ κάνω ὅτι μ' ἀρέσει... Νά το !

Καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μεγάλη κόλλα χαρτί, μέσα στὴν ὁποίαν εἶχε διπλωμένο ἕνα μεγάλο μάτσο χαρτονομίσματα.

Ὁ Καδῆς ἄνοιξε τὴν κόλλα τοῦ χαρτιοῦ ἀνοικτὴ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ βλέπουν οἱ ἄλλοι δικασταὶ τὸ περιεχόμενον, ὑπελόγισε κατὰ προσέγγισιν τὶ ἀξίαν ἀντιπροσώπευαν τὰ χαρτονομίσματα καὶ κουνῶντας θαυμαστικὰ τὸ κεφάλι του, ἐγύρισε πρὸς τοὺς ἄλλους δικαστὰς καὶ εἶπε :

— Βαΐ, βαΐ, βαΐ ! Κατὰ τὸ φιρμάνι ποὺ ἔχει τοῦτος ὄχι τοῦ Χότζα τὰ γένεια, ἀλλὰ καὶ τὰ δικά μας μπορεῖ νὰ φτύση !...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

«...Καὶ εἶχεν ὄψιν ὡς πρᾶγμα ἐν σκότει διαπορευόμενον».
Ἐκκλησιαστής

Ἀπὸ τὶς χαμένες μορφές, τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράματα τῶν παιδικῶν μου χρόνων, συχνότερα ἀνεβαίνει στὴ θύμησή μου, ὁλοζώντανη, γεμάτη φῶς, ἡ μορφὴ τοῦ παποῦ—τοῦ πατέρα τῆς μάνας μου.

Μὴ τόνε φανταστῆτε γέρο, μὲ γένεια, ραβδὶ καὶ τρεμάμενα πόδια, νὰ κάθεται στὸ τζάκι καὶ νὰ διηγεῖται παραμύθια στὰ ἐγγόνια του. Ὁ δικός μου παποῦς ἤτανε λεβέντης Ἕλληνας. Ἐγὼ τόνε πρόφτασα στὰ ἑξῆντα του, μιά, θυμᾶμαι, κρατοῦσε καλά, τσιλίκι. Ψηλός, γερός, ράτσα Σαρακατσανέϊκη· ἀπὸ κείνους ποὺ στὰ χρόνια τῆς Τουρκιᾶς κατεβήκανε κ' ἐγκαταστάθηκαν στὴ Μακρυνίτσα, ἔπειτα κατηφόρισαν κατὰ τὸ Μωριᾶ κ' ἤρθανε στ' Ἄργος νὰ στήσουν τοὺς πρώτους ἀργαλειούς, τὰ πρῶτα ἐργαστήρια τῆς ντόπιας ὑφαντουργίας. Οἱ σημερινοὶ ἀλατζάδες τοῦ Ἄργους, οἱ «μηχανοποίητοι» κρατοῦν ἀπὸ τὰ προγονικὰ ἐκεῖνα ἀργαλειὰ ποὺ ὕφαιναν ε—σαΐτα, χτένι—οἱ γιαγιάδες μας. Κρατοῦν ἀπὸ κεῖνα μὲ τὰ ἱερὰ νήματα τῆς παράδοσης...

Στὸ ἀνυφαντάδικο τοῦ Διαμαντῆ τοῦ Τσάπαλα, κεῖνα τὰ χρόνια βούϊζε ἡ δουλειά. Κάτω ἀπὸ τὴ χαμηλὴ σκεπὴ μὲ τὰ χοντρὰ δοκάρια, μέσα στὸ στενόμακρο ἐργοστάσιο, ἑβδομῆντα τόσα κορίτσια δουλεύανε ἀπὸ τὰ χαράματα ὡς τὸ βράδυ, βγάζοντας τίμια τὸ ψωμάκι τους καὶ φτιάνοντας τὴν προικούλα τους. Ἀράδα τ' ἀργαλειά, μὲ τὶς ξυλοδεσιές τους, μὲ τὴ γούβα τους, μὲ τὶς τεντωμένες κλωστές τους, ποὺ ἡ σαΐτα περνοῦσε ἀνάμεσά τους σφυρίζοντας, βζίννν, βζίννν καὶ τὴν ἀκομπανιάριζε ὁ ρυθμικὸς χτύπος τοῦ χτενιοῦ, γκούπ - - γκούπ, νὰ γίνῃ τὸ κρουστὸ πανάκι, νὰ ντυθοῦν οἱ Ἀργίτες κι' ὅλος ὁ ντουνιάς.

Πιὸ πέρα, στὸ φόντο τοῦ ἀνυφαντάδικου, νάτος ὁ πρωτομάστορας, ὁ Νικολῆς ὁ Γαλανούλης — ροδοκόκκινος γεροντᾶκος, μὰ κοτσονᾶτος κι' αὐτὸς — ἑτοιμάζει μάτσα τὰ γνέματα γιὰ τὶς δουλεῦτρες καὶ ἄξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ προσμένῃ κανείς, σηκώνει τὴ φωνή, πρόσχαρη, ταυναριστά:

Δὲ θέλω νὰ δουλεύῃς — καλέ —
Στοῦ Τσάπαλα νὰ πᾶς...

— Ἄειστε κορίτσια! Πάρτε το!...

Καὶ τὰ κορίτσια ζευγόρωναν πρόθυμα, μὲ τὶς δροσερές τους φωνές, τὸ ξακουσμένο δίστιχο ποὺ πλέχτηκε γύρω ἀπὸ τὸ ἀνυφαντάδικο τοῦτο, καϋμὸς ἀγάπης:

Γιὰ μία καὶ τριάντα — καλὲ —
Τὰ νειᾶτα σοι χαλᾶς!

Καὶ τ' ἀργαστῆρι γινότανε ἔτσι ἕνα μουσικὸ ὄργανο, ἢ καλλίτερα μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ ἑβδομῆντα ἀργαλειοὺς κι' ἄλλες τόσες κοριτσίστικες φωνές. Ὁ παποῦς, ψηλά, ἀπὸ τὸν πάγκο του, ἐνάμισυ μέτρο ἀπάνου ἀπὸ τὴ γῆ, καθισμένος σταυροπόδι σὰν ἀγᾶς, τραβοῦσε τὸ ναργιλέ του, εὐχαριστημένος, γούρρρ — γούρρρ, καὶ χαμογελοῦσε κάτου ἀπὸ τ' ἄσπρα του μουστάκια. Τοῦ ἄρεσαν ὅλα τὰ τραγούδια τοῦ παποῦ, ἦταν ὅμως κ' ἕνα ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀκούῃ. Ἐκεῖνο ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἴδιονε, μὲ μιὰ παράξενη παρομοίωση. Μὰ τὰ πονηρὰ τὰ κορίτσια κοίταγαν πότε νὰ λείπῃ «τ' ἀφεντικὸ» γιὰ νὰ τὸ σιγοτραγουδήσουν, μὲ πνιχτὰ γέλοια, ἀπάνου στὸ χορευτικό του ἀχό:

Τρίζει γιὰ σὲ ἡ καρδούλα μου
Γλυκειὰ γειτονοπούλα μου,
Καὶ κάνει τράκα — τράκα
Σὰν τοῦ Τσάπαλα τὴ βράκα!...

Μὰ σὲ κάποια στιγμή, ὁ παμπόνηρος ὁ γέρο—Γαλανούλης, κυττάζοντας ἀπὸ τὸ χαμηλὸ παράθυρο, ἔβαζε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα:

— Σούτ, μωρὲ κορίτσια! Ἡ βράκα ἔρχεται! Ἡ φουφούλα!...

Καὶ ἡ φουφούλα ἔμπαινε τρίζοντας, φρούστ — φρούστ, δεξιά — ἀριστερά, φουντωτή, ζωηρή, ἀεικίνητη, ἡ βαθυγάλαζη μεταξωτὴ βράκα ποὺ ταίριαζε τόσο στὸ ψηλόγυμνο κορμὶ τοῦ παποῦ, τὸ λιγερὸ σὰν κυπαρισσάκι. Ὅπως ταίριαζε καὶ τὸ μωραΐτικο φεσάκι στὸ κεφάλι του, ποὺ ξέφευγαν κάτου φουντωτὰ τὰ μαλλάκια του, τοῦφες — τουφίτσες. Καὶ τὸ μεϊντανογέλεκο τὸ μαυρογάλαζο, μὲ δυὸ λοξὲς σειρὲς κουμπιὰ καὶ τὸ ζουνάρι τὸ Καλαματιανό, πλατύ, κρουστό, τρεῖς γύρους, νὰ κρατάῃ σφιχτὰ τὸ μαχαῖρι τὸ δίκοπο, ποὺ μόνο τὸ μανῆκι του ξεμύτιζε ὄξω. Καὶ ἡ μαῦρες κάλτσες ταίριαζαν στὶς ἄντζες τοῦ παποῦ, ποὺ σφιχτοδεμένες ἔτσι, τοὔδιναν μιὰ εὐκινησία πουλιοῦ.

— Ἡ βράκα ἔρχεται!

Κ' οἱ ἀργαλειοὶ τρέχανε πιὸ γρήγορα σὰ φτερωτοί, βούϊζε τ' ἀργαστῆρι.

— Ἄειστε, κορίτσια, νὰ ἑτοιμάσουμε πρᾶμα γιὰ τὸ πανηγύρι!

Ἤτανε τὸ πανηγύρι τῆς Ἀκράτας ἢ τῆς Ντρομπολιτσᾶς ἢ πιὸ πέρα ἀκόμη, κατὰ τὰ Φιλιατρὰ καὶ τὴ Μεγαλούπολη. Ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ τοῦτα πανηγύρια ὁ Διαμαντῆς ὁ Τσάπαλος δὲν ἀπόλειπε ποτέ. Σὰν ἐρχότανε ἡ ἐποχή, οἱ ἄνθρωποί του δουλεύανε νύχτα — μέρα, νὰ στοιβάσουνε μέσα σὲ μεγάλα σακκιὰ τόπια τοὺς ἀλατζάδες καὶ τὰ δίμιτα. Ἔπειτα ὁ πρωτομάστορας τὰ φόρτωνε στὰ ζᾶ, γιὰ νὰ τὰ κουβαλήσῃ στὸ πανηγύρι. Πήγαινε ἐκεῖ, ἔστηνε τὴν παράγγα του πλάϊ σὲ κεῖνες τῶν ἄλλων ἐμπόρων κ' ἀμέσως τηλεγραφοῦσε τ' ἀφεντικοῦ του νάρθῃ: «Ὅλα ἕτοιμα.» Τότε ὁ παποῦς σέλωνε τ' ἄλογο, τὸν Ἀράπη, παράχωνε στὴ μιὰ θήκη τῆς σέλας, δεξιά, τὴ Μαυροβουνιώτικη πιστόλα, στὴν ἄλλη, ἀριστερά, τὸ ναργιλέ, στητό, φοροῦσε τὸ φεσάκι του, πηδοῦσε ἀπάνω καί... ὥρα καλή!

— Καλὴ ἀντάμωση, παποῦ!... Στὸ καλό!...

Κεντοῦσε τ' ἄλογο καὶ χανότανε πέρα κατὰ τὸν κάμπο, ποὺ τόνε κλείνανε φόντο τὰ Ντερβενάκια τὰ δοξασμένα. Πήγαινε κατὰ τὸ Αἴγιο...

Κεῖνο τὸν καιρὸ δὲν ἤτανε ἀκόμη φτειασμένος ὁ σιδερόδρομος τῆς Πελοποννήσου. Ἡ συγκοινωνία γινότανε μὲ τ' ἀμάξια, τοὺς ἀραμπάδες, τὰ ζᾶ, καὶ πολλὲς φορὲς μὲ τὰ πόδια ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ καλὸς Θεός. Ὁ παποῦς εἶχε τὸν ἀράπη του, ἕνα θαυμάσιο κατάμαυρο ἄτι, ντόπιο καὶ τοῦτο, γέννημα—θρέμμα τῆς Νιαλαμανάρης. Ἤτανε καλὸ κι' ἄξιο τ' ἄλογο, μποροῦσε καὶ φτερὰ νὰ πάρῃ στὰ πόδια ἅμα τὸ πρόσταζε ὁ παποῦς, μα γιὰ κάθε περίσταση ἡ Μαυροβουνιώτικη πιστολα ἤτανε γιομάτη κ' ἑτοιμη στὴ σέλα. Οἱ φυγόδικοι δὲ λείπανε ἀπὸ τὰ βουνά, καὶ ὁ παποῦς γύριζε ἀπὸ τὰ πανηγύρια μὲ φουσκωμένο τὸ δισάκκι.

***

Μὲ τὸ δισάκκι καλὰ φουσκωμένο — συχνάτσες σφάντζικες, μπακίρες — γύριζε καὶ τοῦτο τὸ χεινοπωριάτικο βράδυ, πηγαίνοντας στ' Ἄργος ὁ παποῦς ὁ πανηγυριώτης.

Γλυκὸς ἤτανε ὁ καιρός, κι' ἄς φυσοῦσε ἀεράκι ἀπὸ τὰ βουνά. Στὸν οὐρανὸ τρέχανε σύγνεφα ἀσπρουδερα, πότε κρύβοντας, πότε ξεσκεπάζοντας τὸ φεγγάρι. Ἔτσι κ' οἱ ἴσκιοι τῶν βράχων πότε δείχνονταν γιγαντωμένοι στὴ γῆς, πότε χάνονταν.

Γαλήνη ἤτανε χυμένη παντοῦ, σιωπὴ βαθειά, ποὺ δὲν τὴν ἐτάραζε παρὰ τὸ ὑπόκωφο βογητὸ τῶν πεύκων, τὸ τρίλισμα τῆς νεροχελώνας, κάποιου βατράχου ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση στὴ βατραχίνα του.

Μὲ τὴν καρδιὰ ξέχειλη ἀπὸ εὐτυχία, ὁ παποῦς ἄναψε τὸ ναργιλέ του καὶ κρατώντας μὲ τὄνα χέρι τὸ μαρκούτσι, μὲ τ' ἄλλο τὰ γκέμια τοῦ ἀράπη, ἄφηνε τ' ἄλογο νὰ πηγαίνῃ μὲ τὸ βῆμα ποὺ ἤθελε, οὔτε ἀργό, οὔτε γρήγορο — ταχτικό. Σὲ κάμποση ὥρα ἀγνάντεψε τὰ Ντερβενάκια, τὸ στενὸ ποὺ δόξασαν τ' ἅρματα τῶν Κολοκοτρωναίων. Κι' ὁ παποῦς, ἀφήνοντας τὸ κάπνισμα, σήκωσε τὴ φωνὴ μέσα στὴν ἐρημιὰ τραγουδώντας:

Στὰ Ντερβενάκια διάβαινα τὰ πέρωρα τῆς νύχτας,
Ἀκῶ κουφάρια νὰ βογγᾶν καὶ κόκκαλα νὰ τρίζουν:
— Τὸ κρῖμα νἄχῃ ὁ Δράμαλης, τ' ἀνάθεμα ὁ Σουλτάνος...

Προχωρώντας ἔτσι, ἔφτασε καταμεσῆς στὴν πορριά. Δεξιά, ζερβὰ βράχια. Πιὸ ἀπάνου, ἀνατολικά, τὸ «Βουνὸ τοῦ Πανάγου» κ' οἱ Χρυσοκουμαριές. Σὲ μιὰ ραχούλα ἄσπρο τὸ ρημοκκλῆσι τοῦ Ἅη Σώστη...

Ἄξαφνα, ζερβὶ του χέρι, ἄκουσε κρότο, σὰ νὰ κύλισαν λιθάρια στον γκρεμό. Κ' εἶδε ἕνα ψηλὸ πρᾶμα, ἐν' ἀνθρώπινο σχῆμα νὰ σκαρφαλώνῃ ἀπὸ τὴ ρεματιὰ στὸν ὄχτο. Τινάχτηκε στὴ σέλα ὁ παποῦς, ἀλαφιάστηκε τ' ἄλογο καὶ κόλωσε πίσω, χλιμιντρίζοντας φοβισμένο.

— Ληστὴς εἶνε δίχως ἄλλο! συλλογίστηκε ὁ παποῦς καὶ τράβηξε τὴν πιστόλα. Μὲ τὴν ψυχὴ ταραγμένη, ἀναμέτρησε τὸν κίνδυνο: Βέβαια, αὐτὸς θἄηταν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ μπουλούκι, τὸ καρααούλι τους. Οἱ ἄλλοι θὰ λημέριαζαν πιὸ μπρός, πιὸ κάτου - ποιὸς ξέρει.

Βίτσισε τ' ἄλογο ὁ παποῦς καὶ κεῖνο πετάχτηκε μπροστά, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἄγνωστος τῆς ρεματιᾶς τινάχτηκε πιὸ γοργά, προσπέρασε κάμποσα βήματα καὶ στάθηκε πάλι μπροστά τους, στὸ ἴδιο ψήλωμα, ἀριστερά.

Ἀπὸ τὸ φεγγαρίσιο φῶς, ὁ ἴσκιος του δειχνότανε μεγαλωμένος στὴν ἄδεντρη πλατωσιά. Ὁ παποῦς ἔννοιωσε κρύα τὴν καρδιά του, μέσα στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη, ποὺ δὲν ἄκουγε παρὰ τὸ βογγητό τοῦ ἀνέμου μιὰ στιγμή, κ' ἔπειτα, σὰν ἔπαυε ὁ ἀγέρας, τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του νὰ γιομίζουνε τὴ χαράδρα.

Κράτησε τ' ἄλογο καὶ μὲ φωνὴ συγκινημένη, μὰ δυνατή, ρώτησε:

— Ποιὸς εἶσ' ἐσύ; !...

— Ἐσύ; ! δευτέρωσε καὶ τρίτωσε ὁ ἀντίλαλος τοῦ βουνοῦ τὴν τελευταία λέξη: Ἐσύ; ! Ἐσύ; !... Κι' ὁ παποῦς νόμισε πὼς εἶδε τὴ μαύρη σιλουέττα νὰ κάνῃ κάποια κινήματα, σὰ νἄσκυβε ἢ σὰ νὰ χειρονομοῦσε προσταχτικά.

— Μίλα! φώναξε ὁ παποῦς, ἢ τραβήξου πέρα, γιατὶ ἀλλοιῶς σοῦ ρίχνω. Μίλα!

— Λά! λά! λά! ἀχολόγησε ἡ χαράδρα.

Φοβισμένο τ' ἄλογο ἔτρεξε μπροστὰ κάμποσα πηδήματα. Τὸ ἴδιο ἔκανε πάλι κι' ὁ ἄγνωστος, μὲ τὴ φορὰ τούτη ἀνέβηκε πάρα πάνω, στάθηκε καταμεσῆς τοῦ στενοῦ δρομάκου κ' ἔφραζε τὴν πορεία. Τὸ φεγγάρι κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα σύγνεφο, μὰ τὸ ἀνθρώπινο σχῆμα ξεχώριζε κ' ἔτσι, πιὸ μαῦρο.

Δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος. Ὁ παποῦς σήκωσε τὴν πιστόλα, σημάδεψε κ' ἐπυροβόλησε. Ὁ ἄγνωστος σωριάστηκε κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιά.

Μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωή του, ὁ παποῦς καρτεροῦσε νὰ ἰδῇ νὰ ξεπηδοῦν οἱ ἄλλοι συμμορίτες ἀπὸ τὴ ρεματιὰ ἢ ἀπὸ τοὺς βράχους, μὰ ἡ στιγμὲς περνοῦσαν, τὸ φεγγάρι ξαναφάνηκε κι' ἄνθρωπος δὲ φαινότανε κανείς. Φοβερὴ ἀμφιβολία σπάραζε τὴν ψυχή του.

— Τί ἔκανα τάχα, Χριστέ μου; μουρμούρισε. Μὴν ἐσκότωσα κανέναν ἀθῶο; Μὴν ἐπῆρα στὸ λαιμό μου ἄδικα κανένα μουγγὸ ἢ κανέναν τρελλό, ἀπὸ κείνους ποὺ γυρίζουν ἀλῆτες ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό;

Τρόμαξε νὰ ξεδιαλύνῃ τὴν ἀγωνία του. Ἱδρῶτας εἶχε μουσκέψει τὸ κούτελό του. Τὸ χέρι του εἶχε πέσει ἄνεργο, στὸ πλευρὸ τοῦ ἀλόγου, κρατώντας τὴν ἄδεια πιστόλα. Κι' ὁ Ἀράπης ἔσκαβε τὴ γῆς μὲ τὸ πόδι, χλιμιντρίζοντας.

Τέλος ὁ παποῦς πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ πέζεψε. Σέρνοντας τὸ ἄλογο ἀπὸ τὸ χαλινάρι, πῆγε ὡς στὴ θέσι τοῦ ἀνθρώπου, μὰ ἄνθρωπο δὲ βρῆκε κανένα. Μόνο μιὰ μεγάλη ξεραγκαθιὰ ἤτανε στὴ μέση τοῦ στενοῦ, κατάχαμα ξερριζωμένη, φερμένη ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἄνεμο.

Ὁ παποῦς κύτταξε τὴ ρεματιά, κάτου, βύθισε τὴ ματιά του στὶς κουμαριὲς καὶ τὰ σκοῖνα, μὰ δὲν εἶδε ψυχὴ γεννητή, δὲν εἶδε κανένα κορμὶ πεσμένο, οὔτε ἄκουσε τίποτα... Μιὰ σκέψη πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ξαναγύρισε στὸ δρόμο, ζήτησε τ' ἀγκαθόχορτο, μὰ ἐκεῖνο τὄχε ξαναπάρει ὁ ἄνεμος καὶ τὸ πήγαινε σεργιανώντας...

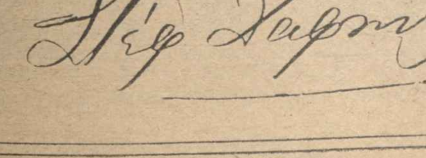

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ
Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τραγοῦδι — Τῆς Mme Alphonse Daudet

Ἡ ὥρα ποὺ θὰ σοῦ πῶ, τὸ πρῶτο μου τὸ μυστικό, δὲν ἦρθε ἀκόμα...

Γιὰ σένα ἡ ἀγάπη μου, βαθὺς καϋμός, λυγμός, καὶ πόνος ἔχει γίνει...

Κι' ὅμως, ἡ ὥρα ποὺ θὰ σοῦ πῶ, τὸ πρῶτο μου τὸ μυστικό, δὲν ἦρθε ἀκόμα!...

Δὲν ξέρω ἂν θὰ πεθάνω, ὅπως δὲν ξέρω κι' ἂν θὰ ζήσω ἀκόμα ἐρωτευμένος... Σ' ἕνα παληό, σὲ κάποιο ἔρημο σπιτάκι, τὴν ἀγάπη μου ἔχω κλείσει. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ μ' ἀγαπᾶς γιὰ πάντα;... Ἡ ὥρα ὅμως ἔφτασε. Εἶνε ἀργά!... Δὲν εἶνε πιὰ καιρὸς γιὰ θρήνους...

Τὸ μυστικό μου θὰ σοῦ πῶ τὸ πρῶτο, ἄκουσέ το: Σ' ἀγάπησα σὰν τὴ ζωή, σὰν τὴν χαρά, ὡσὰν τὸ φῶς!... Χωρὶς ποτέ μου νὰ προσμένω ἀπὸ σένα, οὔτε ἀγάπη, οὔτε ζωή, οὔτε κανένα φῶς, σ' ἀγάπησα τρελλά, χωρὶς καμιὰ ἐλπίδα!...

Τὰ βιολιὰ τοῦ ἔρωτα — Τοῦ Raymond Laure

Τὰ βιολιὰ ἀπόψε κλαῖνε στὸ σκοτάδι. Γιὰ ποιὸν κλαῖνε;... Τὰ βιολιὰ ἀπόψε τοῦ ἔρωτα θρήνους σκορποῦνε στὸ σκοτάδι, καὶ στὶς ψυχές μας τὶς καρδιές...

Κάποια ψυχὴ ὀνειρεύεται, στὴν ἄκρη ἐκεῖ τῆς ἀμμουδιᾶς... Γιὰ ποιὸν τάχα ὀνειρεύεται;...

Ὤ! τὰ σκυλιά, ὤ! τὰ δοξάρια πῶς κλαῖνε ἀπόψε, πῶς κλαῖνε!... Εὐλογημένη νἆναι ἡ ὥρα ποὺ σ' ἐγνώρισα! Εὐλογημένη νἆνε ἡ στιγμὴ ποὺ βρέθηκα κοντά σου!...

Πεθαίνουν τώρα οἱ ἦχοι τῶν βιολιῶν... Πεθαίνουν... Καὶ εἶνε ἡ νύχτα σκοτεινή, καὶ εἶνε ἡ νύχτα χωρὶς ἄστρα φεγγάρι...

Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου ποὺ ἔφυγες, ποὺ ἐχάθηκες μακρυά, ξύπνα ν' ἀκούσῃς τὰ δοξάρια πῶς ἀνοίγουν στὴν ψυχὴ παληὲς πληγές, παληὲς χαμένες ἀναμνήσεις!...

ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

(Δημοσιεύουμε σήμερα τὸ β' μέρος τοῦ περὶ γάμου παρ' Ἑβραίοις κεφαλαίου ἐκ τοῦ παμπαλαίου καὶ σπανιωτάτου βιβλίου τοῦ Μεδίκου (1755). Κρατοῦμε τὸ ὕφος τοῦ βιβλίου.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΥ ΚΑΙ ΓΑΜΟΥ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

«...Ὁ ραββῖνος πίνει τότε ἀπ' ἐκεῖνον τὸν οἶνον, καὶ ἔπειτα δίδει τὸ ποτήριον εἰς τὴν μητρυιάν, ὁποῦ κάθηται εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς νύμφης, ἡ ὁποία τὸ προσφέρει εἰς την νύμφην διὰ νὰ πίῃ, καὶ πίνει ἀπ' αὐτὸ καὶ ὁ νυμφίος, ὁ ὁποῖος ἐβγάζει ἕνα δακτυλίδιον χρυσοῦν, καὶ τὸ διδει τοῦ ραββίνου, καὶ ἐκεῖνος τὸ δείχνει εἰς τοὺς περιεστῶτας, καὶ ἔπειτα τὸ ἐπιστρέφει τοῦ νυμφίου. Καὶ αὐτὸς τὸ βάνει εἰς τὸν δεικτικὸν δάκτυλον τῆς νύμφης, καὶ τῆς λέγει οὕτως: «Μὲ τοῦτο τὸ δακτυλίδιον ἐσὺ ἐνυμφεύθης μὲ ἐμὲ κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ Μωϋσέως». Καὶ τοῦτο λέγοντας, συντρίβει ὁ ραββῖνος τὸ ποτήριον, ὁποῦ κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας του, φωνάζοντες ὅλοι μετὰ φωνῆς μεγάλης, *«Βεσιμαντόβ»* ἤτοι *«μὲ καλὴν τύχην»*. Τότε ὁ Ραββῖνος λαμβάνωντας ἕνα ἄλλο ποτήριον γεμᾶτον ἀπὸ οἶνον, κάμνει τὴν γαμικὴν εὐλογίαν.

Μετὰ τοῦτο ἀναχωροῦσιν εἰς μιὰν κατοικίαν οἱ ἄνδρες μόνον, καὶ ἐκεῖ ἀναγινώσκουσι τὸ προικοσύμφωνον, ὁποῦ εἶνε γεγραμμένον εἰς μεμβράναν, εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται καὶ ὑπόσχεται ὁ νυμφίος διὰ τὴν προῖκαν, ὁποῦ ἔλαβε, νὰ ζωοτροφίσῃ τὴν νύμφην, καὶ νὰ φυλάξῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κεφάλαια καὶ περίστασες, ὁποῦ ἐσυμφώνησαν προτοῦ κάμουν τοὺς γάμους. Ἔπειτα δίδουσι εἰς ὅλους ἐκείνους, ὁποῦ εἶνε καλεσμένοι εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ γάμου διάφορα ποτὰ ψυχραμένα μὲ πάγον. Καὶ μετὰ ταῦτα ἀναχωροῦσιν, καὶ μένει ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη, καὶ αἱ γυναῖκες, ὅπου τραγουδοῦσι καὶ λαλοῦσι δύο ἢ τρεῖς ὥρας, καὶ μετὰ τοῦτο δίδονται εἰς αὐταῖς ὁμοίως τὰ ἐψυχραμένα ποτὰ καὶ ἀναχωροῦσι, καὶ μένει ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη, καὶ αἱ γυναῖκες, ὑπάγουσιν εἰς τοὺς οἴκους των.

Τὸ ἑσπέρας δειπνοῦσιν ὁμοῦ οἱ νυμφίοι, καὶ μετὰ ταῦτα, ὁ Νυμφίος δὲν ἐγγίζει τὴν νύμφην πλέον, ἕως ὁποῦ νὰ λουσθῇ εἰς λουτρόν.

Στέκεται λοιπὸν ὁ νυμφίος εἰς τὸ ὁσπήτιον ὀκτὼ ἡμέρας ὁλοκλήρους, χωρὶς νὰ εὔβγῃ· εἰς τὸν καιρὸν αὐτὸν παίζει μὲ τοὺς φίλους του καὶ ξεφαντώνει. Τὸ Σάββατον ὅμως τὴν αὐγὴν τόσον ὁ νυμφίος ὅσον καὶ ἡ νύμφη ὑπάγουσιν εἰς τὴν συναγωγήν. Καλεῖται δὲ ὁ νυμφίος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγινώσκουσι τὸ ἀνάγνωσμα τῆς Γενέσεως ἐν κεφ. κ. δ'. ὁποῦ διαλαμβάνει τὴν προσταγήν, ὁποῦ ἔδωκεν ὁ Ἀβραὰμ εἰς Ἐλιέζερ τὸν δοῦλόν του, ὅταν τὸν ἔπεμψεν εἰς Μεσοποταμίαν διὰ νὰ λάβῃ γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν του τὸν Ἰσαάκ. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ὁποῦ ἀναγινώσκει ὁ ψάλτης ἕνα στῖχον εἰς γλῶσσαν Ἑβραϊκήν, ἕνα παιδίον ἀναγινώσκει, καὶ ψάλλει τὸ ἴδιον κεφάλαιον εἰς παράφρασιν Χαλδαϊκήν.

Καὶ τελειωσθείσης ταύτης τῆς ἀκολουθίας, καὶ ὅλης τῆς προσευχῆς, ὁποῦ τρέχει εἰς αὐτὸ τὸ Σάββατον, ξαναφέρουσι τὸν νυμφίον εἰς τὸν οἶκον, καὶ στέκεται ἐκεῖ ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἡ ὀγδόη. Ἡ νύμφη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ὑποχρεώνεται νὰ κρατῇ κρυμμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, εἰς τρόπον, ὁποῦ νὰ μὴ ἠμπορέσῃ τινὰς νὰ τὰς ἰδῇ. Πιστεύουσιν, ὅτι ἀνίσως τινὰς ἤθελε τὰς ἴδη, ὕστερον ἀπὸ τὸν θάνατον μένουν κρεμασμέναι εἰς τὸν Ἅδην ἀπὸ τὰς ἰδίας τρίχας τῆς κεφαλῆς των!...

Μερικοὶ Ἑβραῖοι λαμβάνουσι πλέον παρὰ μίαν γυναῖκα.

Καὶ τοῦτο διότι εἶνε ἁμαρτωλοὶ καὶ θὰ καταλήξουσι ἅπαντες εἰς τὰ Βασίλεια τῆς Κολάσεως!...

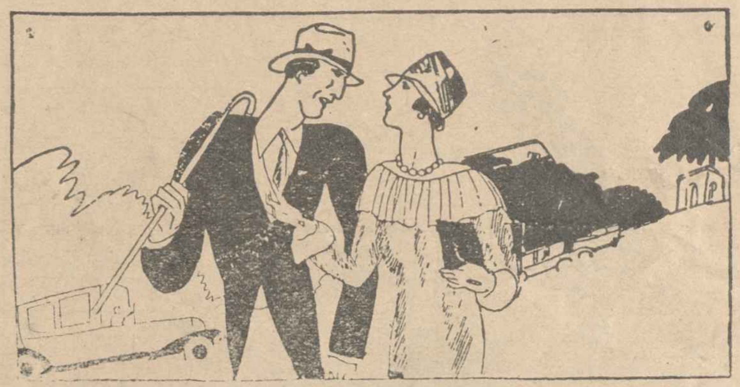

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΑ ΚΑΤ' ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

(Ξενοφῶντος τοῦ Ἐφεσίου)

Ὁ Ξενοφῶν ὁ Ἐφέσιος εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς ἐρωτικοὺς συγγραφεῖς τῆς σχολῆς τοῦ Λόγγου, ποὔχει γράψει τὸ περίφημο «Τὰ κατὰ Δάφνιδα καὶ Χλόην». Ἀπὸ τὸ ἐρωτικό του μυθιστόρημα «Τὰ κατ' Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην» τὸ γλυκύτατον καὶ περιπαθέστατον, μεταφράζωμε τὸ παρακάτω κεφάλαιον.

«...Ὅταν πειὰ ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῶν γάμων καὶ γιορτὲς ἐγίνοντο καὶ θυσίες στοὺς θεούς. Κι' ὅταν ὅλα αὐτὰ ἐτελείωσαν κι' ἔφθασεν ἡ νύχτα (ποὺ τόσον ἀνυπομονοῦσαν γι' αὐτὴν κι' ὁ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία), ὡδήγησαν τὴν κόρην στὴν νυμφικὴν παστάδα κρατῶντας λαμπάδες, τραγουδῶντας τὸν ὑμέναιο καὶ τὴν ἐπλάγιασαν ἀφοῦ τὴν εὐχήθηκαν. Ἦταν δὲ ὁ νυμφικὸς θάλαμος ἔτσι στολισμένος· κρεββάτι χρυσὸ μὲ πορφυρᾶ σκεπάσματα καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ σκηνὴ τῆς Βαβυλωνίας μ' Ἔρωτες ποὺ παίζανε, ἄλλοι παραστεκόμενοι στὴν Ἀφροδίτη, ἄλλοι καβάλλα σὲ πουλιά, ἄλλοι ποῦπλεκαν στεφάνια κι' ἄλλοι ποὖφερναν λουλούδια. Στὴν ἄλλη μπάντα τοῦ κρεββατιοῦ ὁ Ἄρης ἦταν ζωγραφισμένος ἄοπλος τῆς Ἀφροδίτης πολυαγαπημένος, καταστόλιστος κι' ἀνθοστεφανωμένος, ὁ ἔρωτας δὲ τὸν ὡδηγοῦσε κρατῶντας ἀναμμένη λαμπάδα. Τότε οἱ δυὸ ἀγαπημένοι οὔτε νὰ μιλήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μποροῦσαν, οὔτε νὰ κυτταχτοῦν. Ἦσανε ντροπαλοὶ καὶ φοβισμένοι. Ἡ ψυχές τους ἐσπαρταροῦσαν. Τέλος ὁ Ἀβροκόμης ἀνασηκώθηκε, κι' ἀγκάλιασε τὴν Ἀνθίαν, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ χύνῃ δάκρυα, δάκρυα θερμά, ποὺ δὲν ἦσαν παρὰ τῆς ψυχῆς της τὰ σύμβολα...

— Ὤ! πολυπόθητής μου νύχτας, εἶπε τότε ὁ Ἀβροκόμης, τί γλυκὰ ποὺ σ' ἀπολαμβάνω τώρα ἀφοῦ ἐδυστύχησα τόσες ἄλλες νύχτες, ὦ κοπέλλα μου πειὸ γλυκειὰ ἀπὸ τὸ φῶς, ἀπ' ὅλες στὸν κόσμο εὐτυχέστερη, τὸν ἀγαπημένο σου ἔχεις ἀπόψε σιμά σου. Μαζύ μου θὰ ζήσῃς καὶ θὰ πεθάνῃς σὰν γυναῖκα φρόνιμη!

Ἀφοῦ δὲ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἄρχισε νὰ τὴν γεμίζῃ φιλιὰ καὶ νὰ ρουφάῃ σὲ κάθε φίλημα τὰ δάκρυά της ποὺ τοῦ φαινόντουσαν πειὸ γλυκὰ κι' ἀπὸ τὸ νέκταρ καὶ πειὸ δραστικὰ ἀπὸ κάθε φάρμακο ποὺ ὑπάρχει κατὰ τοῦ πόνου. Τότε τοῦ εἶπε καὶ ἡ Ἀνθία:

— Ἀβροκόμη, σοῦ φαίνομαι καλὴ καὶ μὲ βρίσκεις ἔμορφη, σὺ ὁ τόσο ἔμορφος; Ἄνανδρε καὶ δειλὲ γιατὶ ἐβάσταξες τὸν καρδιοπληγωτὴ ἔρωτά μας τόσον καιρό; Γιατί ἀμέλησες; Ἀπὸ τὰ δικά μου βάσανα καταλαβαίνω κι' ὅσα σὺ ἔχεις περάσει. Ἀλλὰ νά, τώρα πίνεις τὰ δάκρυά μου καὶ τὰ ὡραῖα σου τὰ μαλλιὰ δένονται γύρω στὸ λαιμό μου... Ἔλα... Ἂς βρέξουμε μὲ δάκρυα ἐρωτικῆς χαρᾶς τὰ στεφάνια μας ποὖχουνν πέσει πλάγι μας.

Ὅταν εἶπε αὐτὰ ἡ Ἀνθία ἄρχισε νὰ φιλῇ τὰ μάτια καὶ τὰ μάγουλα τοῦ Ἀβροκόμη, νὰ κρύβῃ τὸ προσωπάκι της στὰ μυρωμένα του μαλλιά, καὶ νὰ τὸν ράννῃ μὲ τ' ἄνθια τῶν στεφανιῶν. Καὶ κολλῶντας τὰ χείλη της στὰ χείλη του ἔστελνε μὲ γλυκὰ φιλήματα τῆς ψυχῆς της τὰ μυστικὰ στοῦ λατρευτοῦ της τὴν ψυχή. Ἔπειτα τοῦ φιλοῦσε τὰ μάτια καὶ τοῦ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά:

— Ὤ, ἐσεῖς πόσες φορὲς δὲ μ' ἐλυπήσατε, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ μοῦ ἐκεντρίσατε μ' ἕνα σας βλέμμα τὴν ψυχή, μάτια ποὔσαστε τότε σοβαρὰ καὶ τώρα ἐρωτικά, πόσο καλὰ ὡδηγήσατε τὸν Ἔρωτά μου στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀβροκόμη. Γι' αὐτὸ λοιπὸν σᾶς γλυκοφιλῶ τώρα καὶ γι' αὐτὸ καρφώνω ἐπάνω σας τὰ μάτια μου. Σεῖς πάντα νὰ μοῦ τὰ κυττάζετε καὶ ποτὲ νὰ μὴ δείξετε ἄλλη καμμιὰ ὡς ἔμορφη στὸν Ἀβροκόμη, ὅπως καὶ μένα δὲ θὰ μοῦ φανῇ κανεὶς ποιὰ ἄλλος ἔμορφος...

Ἀφοῦ εἶπαν αὐτά, γλυκαγκαλιαστήκανε καὶ πέσαν στὰ παιγνίδια...

Παράφρ. **Ἐριφύλης**

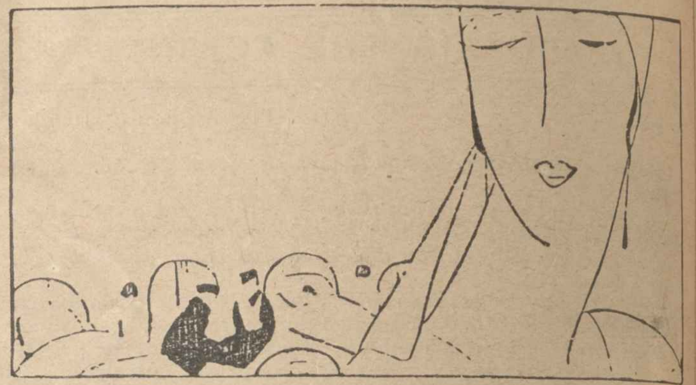

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΣ

(Ἀγνώστου ποιητοῦ)

Στ' ἁλῶνι σὰν τὴν βλέπω ν' ἀρμέγῃ τὴν γελάδα,
καὶ νὰ γελᾷ, τὴν Μάρω μὲ πιάνει σὰν λωλάδα,
καὶ μὲ τὰ σκολιανά της, σὰν εἶνε στολισμένη
τὴν Κυριακή, ἡ καρδιά μου δὲν ξέρω τί παθαίνει.

Ἄχ! τί νὰ κάνω τώρα; Μὲ τέτοιον ἕνα πόνο
ἀφίνω τὴν δουλειά μου γιὰ νὰ τὴν καμαρώνω.
Ἄχ! τί νὰ πῶ ὁ καϋμένος; Ὡς καὶ στὴν λειτουργιὰ
τὴν Μάρω βλέπω μόνο δική μου Παναγιά.

Ἄχ! κάνε με, παπᾶ μου, ποὺ νἄχω τὴν εὐχή σου!
τ' ἀλέτρι νὰ δουλεύω, ν' ἀκούω τὴν διδαχή σου.
Ἂν κάνῃς γιὰ τὴν γειά μου, παπᾶ ἦμου, μιὰ γιτειά,
μιὰ χῆνα θὰ σοῦ φέρω μεγάλη καὶ παχειά!

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) **Δ. Στάης**

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Τοῦ **Φιλίππου Φάμπρ**
1750 – 1794

Βρέχει, βρέχει, βοσκοπούλα,
μάσε τ' ἄσπρα σου τ' ἀρνιὰ
κι' ἔλα, πᾶμε στὴν καλύβα,
βοσκοποῦλα μου, γοργά.
Τὸ νερὸ στὰ φύλλα πέφτει
καὶ φυσᾶ ἄγριος ὁ βοριᾶς·
νά, σὲ λίγο φτάνει ἡ μπόρα,
νάτη, λάμπει μιὰ ἀστραπή!

Νὰ κυλάῃ σιμώνοντάς μας
δὲν ἀκοῦς τὸν κεραυνό;
Δίπλα μου ἔλα, βοσκοπούλα,
καὶ περπάτα θαρρετά.
Βλέπω μπρός μας τὴν καλύβα·
στάσου, κύτταξε νὰ ἰδῇς,
ἡ μητέρα κι' ἀδερφή μου
ἡ Ἄννα ἀνοίγουν τὸ μαντρί.

Καλησπέρα σου μητέρα,
καλησπέρα σου, ἀδερφή,
τὴ βοσκούλα φέρνω ἀπόψε
νὰ περάσῃ τὴ βραδειά.
Σύρε δίπλα, ἀγαπημένη,
στὴ φωτιὰ νὰ ζεσταθῇς·
ἀδερφή, συντρόφεψέ τη·
μπᾶτε, πρόβατα κι' ἐσεῖς!

Γιὰ τ' ὡραῖο της τὸ κοπάδι,
μάννα, φρόντισε καλά,
δόστε πειὸ πολὺ χορτάρι
στὸ μικρότερο τ' ἀρνί.
Ἔτσι πλάϊ της τώρα ἂς πᾶμε.
Μὲ τὴν πρώτη σου ματιὰ
θὲ νὰ ἰδῇς πόσο εἶνε ὡραία
μὲ τὴν ἄσπρη τραχηλιά.

Γιὰ νὰ σ' ἔχω πειὸ κοντά μου
πάρε ἐτοῦτο τὸ σκαμνί·
στο φτωχό μας τὸ τραπέζι
θὰ μᾶς φέγγῃ ἕνα δαδί.
Δὲ θὰ πιῇς λιγάκι γάλα,
βοσκοπούλα δὲν πεινᾷς;
Ἀπ' τὴ μπόρα ἦσαι ἀκόμα
κουρασμένη. Πῶς βαστᾷς!

Ἕτοιμο εἶνε τὸ κρεββάτι·
μά πρὶν ἀποκοιμηθῇς
ἀπ' τὸ στόμα σου νὰ πάρω
ἄσε μόνο ἕνα φιλί!
Κοκκινίζεις, ντροπαλή μου;
Μ' αὔριο ἡ μάνα μου κι' ἐγὼ
στὸν πατέρα σου θὰ πᾶμε,
βοσκοπούλα, προξενειό!...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΗ ΚΟΥΝΙΑ

(Τοῦ Schiller)

Εὐτυχισμένο μου μικρό, τὸ λῖκνο πέρα — πέρα,
εἶνε γιὰ σὲ ἀτέλειωτο, ἀπέραντο, μακρύ.
Μεγάλωσε, γεἶν' ἄνθρωπος, τότε θὰ δῇς, μιὰ μέρα,
ἡ γῆ μας ἡ ἀτέλειωτη θἆνε γιὰ σὲ μικρή...

(Ἀπὸ τὰ «Ἐπιγράμματά» του)

ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΣΑΡΑΚΗΝΟΥΣ

Ὁ ἀραβικὸς κίνδυνος καὶ ἡ ἀμεριμνησία τοῦ Βυζαντίου. Οἱ Σαρακηνοὶ πειραταί. Ὁ ἀρνησίθρησκος ναύαρχος Λέων Τριπολίτης. Ἡ τρομερὴ ἐπιδρομή. Ἡ μάχη στὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης. Σφαγὴ καὶ λεηλασία. Ἡ ἀπαγωγὴ τῶν αἰχμαλώτων. Ἀγορὲς ἀνθρώπων κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, γνώρισε πολλὲς φορές, ἀπ' τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους τὴν κτηνωδία καὶ τὴν πίεση τοῦ ξένου κατακτητοῦ. Μὰ ἡ μεγαλύτερη καταστροφὴ τὴ βρῆκε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, νομίζοντας πὼς καὶ μονάχα τὄνομα «Ρωμαϊκὴ ἰσχὺς» θἄφτανε γιὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ κάθε ἐχθρό, ἄφηνε στὴν Παναγία τῶν Βλαχερνῶν τὴ φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνῇ καὶ νὰ προφυλάσσῃ τὴ δευτέρα, ὕστερ' ἀπ' τὴν πρωτεύουσα, πόλη τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἕνας τρομερὸς ἀντίπαλος εἶχε ὀρθωθῆ τότε, ἐναντίον τῆς πορφύρας τῶν Καισάρων. Ἄνθρωποι ἄγριοι καὶ βάρβαροι ξεκινώντας ἀπ' τὰ βάθη τῶν ἐρήμων τῆς Ἀραβίας καὶ ρημάζοντας στὴ διάβασή τους ὅσες πολιτεῖες ἔβρισκαν μπροστά τους, πλημμύρισαν τὴν Εὐρώπη ζητῶντας νὰ ἐπιβάλουν στὴ θέση τοῦ Χριστοῦ τὸ δικό τους τὸ Θεό, τὸ Μωάμεθ. Καὶ οἱ καινούργιοι κατακτηταὶ ἔφτιαξαν σὲ λίγο καιρό, μὲ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ σίδερο, μιὰ μεγάλη, πολὺ μεγάλη αὐτοκρατορία, τρεῖς φορὲς μεγαλύτερη κι' ἀπ' τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Καὶ σιγά – σιγά, κατεβαίνοντας πρὸς τὴ Μεσόγειο ἔφτασαν μιὰ μέρα στὰ μέρη τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Κι' ἄρχισαν ἀμέσως νὰ κουρσεύουν τὰ παράλιά της, νὰ πιάνουν κάθε καράβι ποὺ ἔπεφτε μπροστά τους καὶ νὰ ρημάζουν ἀνυπεράσπιστα χωριά. Κ' ὕστερα γυρίζανε στὸ καταφύγιό τους, ὅπου μοιραζόντανε τὰ λάφυρά τους.

Τὸ κυριώτερο καταφύγιο τῶν Σαρακηνῶν, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἦταν ὁ λιμὴν τοῦ Χάνδακος, στὴν Κρήτη. Ἐκεῖ, ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο αἰῶνα, ἤτανε συγκεντρωμένοι οἱ μαῦροι πειραταὶ ποὺ εἶχαν γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἑλληνικῶν παραλίων. Κάθε ναυτικὴ συγκοινωνία εἶχε διακοπῆ τότε. Καὶ τὰ μαῦρα πανιὰ τῶν ἀραβικῶν καραβιῶν κυριαρχούσανε σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο καὶ τὸ Αἰγαῖο.

***

Ὁ Ἐμίρης τῆς Κρήτης ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κουρσάρων. Καὶ μεταξὺ τῶν ἀράβων ναυάρχων του εἶχε καὶ ἕνα... ἕλληνα τὸν Λέοντα τὸν Τριπολίτη. Ὁ ἀρνησίθρησκος αὐτὸς εἶχε πράγματι, προσφέρει πολλὲς ὑπηρεσίες στὸν κύριό του. Στὰ 889 ἐκυρίευσε τὸ φρούριο τῆς Σάμου, τρομοκράτησε ὅλο τὸ Αἰγαῖο καὶ ἠπείλησε καὶ αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολη. Στὰ 900, οἱ Σαρακηνοὶ κουρσάροι ξεκινῶντας καὶ πάλι ἀπ' τὸ καταφύγιό τους, στὸ Χάνδακα, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Λέοντος, λεηλατοῦν τὴ Λῆμνο. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων ἔκανε τὸν Λέοντα νὰ συλλάβῃ τὸ σχέδιο τῆς λεηλάτησης καὶ τὴ Θεσσαλονίκη, τὴν «ὀρθόδοξον πόλιν». Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἤτανε τότε ὁ Λέων ΣΤ' ὁ Σοφός, ὁ μαθητὴς τοῦ Φωτίου. Καὶ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων ὁ ἀββασίδης χαλίφης Ἀμπού'λ Φάδλ Ντζάφαρ ἐλ Μοκταντὲρ Μπιλλάχ, ὁ ὁποῖος καὶ ὑποστήριξε τὸν προδότη τὸ Λέοντα στὰ μυσαρά του σχέδια. Ἔτσι λοιπὸν τὰ μαῦρα καράβια τῶν Σαρακηνῶν ξεκίνησαν νὰ πᾶνε νὰ κουρσέψουν τὴ δευτέρα «θεοφύλακτον πόλιν», ὁδηγούμενα ἀπὸ ἕνα χριστιανὸ ὀρθόδοξο. (Τί θλιβερή, ἀλήθεια, ποὺ εἶνε σὲ μερικὰ σημεῖα ἡ ἱστορία τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος!)

***

Τὴν Κυριακή, 31 Ἰουλίου 904. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν οὐρανό, ἔκανε ἀφόρητη ζέστη καὶ οἱ Θεσσαλονικεῖς εἶχανε σκορπιστῆ στοὺς ἀπείρους κήπους τῆς πόλεως, ζητῶντας λίγη σκιά, λίγη δροσιά. Ἄξαφνα, ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν παραλία, δυνατὲς κραυγὲς ἀπογνώσεως. Εἴχανε δῆ τὰ μαῦρα πανιὰ τῶν ἀραβικῶν πλοιων. Ὁ Λέων ὁ Τριπολίτης πλησιάζει μὲ 54 μεγάλα καραβια, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ καθένα ἔφερε 200 αἱμοβόρους μαχητάς. Ἐπηκολούθησε πανικὸς στὴν πόλη. Οἱ ἄντρες ἔτρεχαν σπίτι τους νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τους, ἐνῶ τὰ γυναικόπαιδα ζητούσανε νὰ κρυφτοῦνε στὰ μοναστήρια καὶ στὶς ἐκκλησιές. Ἡ ταραχὴ αὐτὴ βοήθησε πολὺ τὸ Λεοντα νὰ πλησιάσῃ ἀνενόχλητος τὰ παράλια. Οἱ Θεσσαλονικεῖς μαζεύτηκαν ἀμέσως στὰ τείχη τῆς πόλεως. Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ ἄγρια μάχη: ἄγρια ἀπὸ μέρος τῶν κουρσάρων· ἀπελπισμένη ἀπὸ μέρος τῶν πολιορκουμένων—ἐνῶ ἡ γυναῖκες τους γονατιστὲς στὶς ἐκκλησιὲς καὶ σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά τους τὰ παιδιά τους, παρακαλούσανε τὴ Θεομήτορα νὰ φυλάξῃ τὴν εὐνοουμένη της πόλη.

***

Τότε ὁ Λέων γιὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἅλωσι τῆς πόλεως ἔδεσε δύο-δύο τὰ καράβια του, τὰ παρέταξε ὅλα σὲ μιὰ γραμμὴ καὶ διέταξε γενικὴ ἐπίθεση. Καὶ ἤτανε τέτοια ἡ ὁρμὴ τῶν Σαρακηνῶν, ποὺ διέσπασε τὴν ἀσθενῆ ἄλλωστε ἄμυνα τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ ἄντρες ἐγκατέλειψαν τὰ τείχη. Καὶ οἱ μαῦροι πειραταὶ βγήκανε τότε μὲ τὶς βάρκες τους στὴν πόλη. Ἄρχισε ἀμέσως τὸ τρομερὸ μακελειό.

Ἡ Θεσσαλονίκη ἤτανε ἡ δευτερεύουσα πόλη τοῦ Κράτους ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοῦτο, τὴν εὐημερία καὶ τὴ βιομηχανικὴ πρόοδο. Καὶ ἡ οἰκογένειές της ἦταν ἀπ' τὶς ἀριστοκρατικώτερες ὅλης τῆς αὐτοκρατορίας.

Οἱ Σαρακηνοὶ χόρτασαν αἷμα, κείνη τὴ μέρα. Ἔσφαξαν γέρους καὶ γυναῖκες, ἄνδρες καὶ παιδιά. Καὶ τοὺς νέους καὶ τὶς νέες τοὺς ἐστοίβαζαν στ' ἀνήλια κήτη τῶν καραβιῶν τους, νὰ τοὺς πωλήσουν στὶς ξένες ἀγορές. Δὲν ἄφησαν ἐκκλησιὰ ἀσύλωτη καὶ μοναστῆρι μὲ ὀρθοὺς τοὺς στύλους. Καὶ ἀφοῦ κουράστηκαν νὰ σφάζουν τὄρριξαν στὴ λεηλασία. Τὰ διαμαντικὰ καὶ τὰ πολύτιμα σκεύη τὰ πετοῦσανε μὲ τὸ τσουβάλι στὰ καράβια τους. Ἐρασαν τρεῖς ὧρες γιὰ νὰ ἐρημωθῇ ἡ πρωτεύουσα καὶ νὰ μεταβληθῇ σὲ στάχτη κι' ἐρείπια.

***

Τότε ὁ Λέων ὁ Τριπολίτης, ποὺ φοβήθηκε μήπως φτάσουν στὸ μεταξὺ τὰ κυβερνητικὰ πλοῖα καὶ τοὺς κυνηγήσουν, ἔδωσε τὸ σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως. Ὁ ἀέρας εἶχε κοπάσει καὶ οἱ δυστυχισμένοι οἱ αἰχμάλωτοι ποὺ ἤτανε στοιβασμένοι στ' ἀμπάρια τῶν καραβιῶν χωρὶς νὰ μποροῦν οὔτε νὰ κάτσουν καὶ νὰ ξαπλωθοῦν, πέθαιναν ἕνας ἕνας ἀπ' τὴν πεῖνα, ἀπ' τὴ δίψα, ἀπ' τὴ ζέστη, ἀπ' τὴ βρώμα. Τὰ ψάρια τοῦ Αἰγαίου εἴχανε χορτάσει ἀπὸ ἀνθρώπινο κρέας. 22.000 αἰχμαλώτους εἶχε πάρει μαζί του ὁ αἱμοβόρος Λέων.

Οἱ Σαρακηνοὶ ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη τράβηξαν γραμμὴ γιὰ τὴν Εὔβοια κ' ὕστερα γιὰ τὴν Πάτμο· τέλος τὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Κρήτης φάνηκαν στὸν ὁρίζοντα καὶ τὰ καράβια μπήκανε στὸ λιμάνι τοῦ Χάνδακος, τὴ μεγάλη σωματεμπορικὴ ἀγορὰ ἐκείνου τοῦ καιροῦ.

Οἱ τοῦρκοι, ποὺ περίμεναν ἐκεῖ, ἀλάλαξαν ἀπ' τὴ χαρά τους ὅταν εἶδαν νὰ πλησιάζουν τὰ καράβια τους. Ἡ ἀποβίβαση τῶν

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ Γάλλος ποιητὴς ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΒΙΝΥ μὲ στολὴ ἀξιωματικοῦ.

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ἐσωτερ. δι' ἓν ἔτος...Δρχ. 130 || Ἐξωτερ. δι' ἓν ἔτος...Δρχ. 180

Αἱ ἑξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν. Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΑΘΗΝΑΣ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δραχμὰς 2.50

Δημοσιεύσεις ὁ στῖχος δραχμαὶ 5. Δι' ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμφωνίαι. Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ «Μπουκέτου» ἐν Ἀμερικῇ

Mr PETER THEODOROPOULOS 1 PEARL ST. CON. STATEST NEW YORK. N.Y.

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Γ. Ἀϊβαζῆν, Κάϊρον. Τὰ ποιήματά σας δυστυχῶς, ἀνεπιτυχῆ. Εἰς ἀπόδειξιν, παραθέτομεν τὸ κάτωθι δίστιχό σας.

Ἡ πρώρη σου ἡ ἀγέρωχη, ἀπὸ τὸ κῦμα τρίζει,
Τ' ἀρμένισμά σου αὐτὸ δά, ἄχ! τὴ καρδιά μου σχίζει.

Ὀδυσ. Παπαευστρατίου, Ἐνταῦθα. Τὸ διήγημά σας ἀπολύτως ἀπίθανον καὶ τὸ ἔχετε πολὺ μπερδευμένο. Στ. Σταγέλλον. Τὰ ποιήματά σας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους λανθασμένα μετρικῶς. Εὐάγγελον Δημάκον. Πειραιᾶ. Καὶ τοῦ δικοῦ σας ποιήματος τὸ μέτρο λανθασμένο. Π. Παπουλίδην. Τὸ ποίημά σας τὸ παρεδώσαμε στὸν συγγραφέα τοῦ διηγήματος ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ ἐνεπνεύσθητε, καὶ ὁ ὁποῖος σᾶς εὐχαριστεῖ θερμῶς. Ἄς—Ἄς. Δὲν ἔχετε δίκαιον, ἢ μᾶλλον παρεξηγήσατε τὰ λόγια μας. Ἡ ὑπόδειξίς μας ἦτο τελείως φιλική, καί, ἐσεῖς μάλιστα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παραποιεῖσθε... Ὁπωσδήποτε κάθε παρεξήγησις ἦρθη τώρα, δὲν εἶν' ἔτσι; Κ. Δ. Διονυσιάδην. Τὸ διήγημά σας «Ἐπιείκεια» δείχνει πῶς ξεύρετε νὰ γράψετε. Γιατί ὅμως διαλέγετε τόσο θλιβερὰ θέματα;... Φιλ. Ὅμιλο Νέων, Κέρκυραν. Ὁ κ. Χ. Σταματίου θὰ σᾶς στείλῃ. Ν. Παπαπερικλῆ, Ἀλεξανδρούπολιν. Θὰ δημοσιευθῇ. Σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ἂν ἔχετε καὶ ἄλλα στεῖλτε μάς τε τα.

Μελαγχολικὸν Πρίγκηπα. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας τὸ ἀφιερωμένο σ' ἐκείνην ὅπου ἀγαπούσατε, τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Τέλος ἀπῆλθεν ἡ πρωΐα
τὸ ὄνειρόν μου διελύθη
ὁ Ἔρως σου πτωχὴ καρδιὰ
ταχέως φεῦ!... ἐλησμονήθη

Αὐτὰ ψάλλει ὁ ποιητὴς
καὶ ἡ ψυχὴ κοιμᾶται
δὲν πρέπει φεῦ!..νὰ ἐξυπνᾷ
ὅστις δὲν ἀγαπᾶται.

Κοιμοῦ ψυχὴ τὸν ὕπνο σου
κ' εἶν' ὄνειρον ὁ βίος
ἡ ἔγερσις εἶν' ὁ θάνατος
κοιμήσου αἰωνίως

Κοιμοῦ ψυχὴ μὴν ἐξυπνᾷς
κι' εἰς λύπην θὲ νὰ σβύσῃς
κοιμήσου καὶ μὴν ἐξυπνᾷς
Κοιμοῦ νὰ λησμονήσῃς.

Β. Καρύδην. Τὸ διήγημά σας ἐπηρεασμένο πολὺ ἀπὸ τὰς σχολικὰς ἐκθέσεις. Δ.Ν. Γαλάνην. Οἱ μεταφράσεις τοῦ Λαμαρτῖνο καὶ τοῦ Μυσσὲ δυστυχῶς ἀνεπιτυχεῖς. Tom. Τὸ ποίημά σας ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τέσσερους πρώτους στίχους κατὰ τὰ ἄλλα ἐπιτυχές. Κ. Δαναόν, Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Το ποίημά σας ἔχει δροσιὰ καὶ χάρη, ὑστερεῖ ὅμως, ἀτυχῶς, μετρικῶς. Δὲν μᾶς στέλνετε τίποτε ἄλλο τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἂν ἔχετε; Θ.Δ.Φ. Ἄνδρον. Δὲν ἔχετε δίκιο νὰ λέτε ὅτι στὴν στήλη τῶν καρτποστὰλ δημοσιεύουμε περικοπὰς ποιημάτων μὲ τὸν σκοπὸν νά... κολακεύσωμεν τοὺς ποιητάς των. Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξωμε δὲ τὸ ἐναντίον σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι τοὺς δικούς σας «εἰκοσιουλλάβους» στίχους δὲν τοὺς δημοσιεύομεν γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι εἶνε κακότεχνοι καὶ ἄμοιροι ποιήσεως.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τὸ «Μπουκέτο» ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του κατέστη τὸ μοναδικὸν ἐντρύφημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, κυκλοφοροῦν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φύλλα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εὐρυτάτην διάδοσιν καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, χάριν τῶν ἁπανταχοῦ ὁμογενῶν, ἀπεφάσισε νὰ ὁρίσῃ τὴν τιμὴν τῆς συνδρομῆς ἀντὶ μιᾶς λίρας Ἀγγλίας εἰς δραχ. 180 ἐτησίως, τιμὴν ἰσοδυναμοῦσαν—ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ταχυδρομικά—πρὸς τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἐσωτερικοῦ.

Κατόπιν τούτου οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ἕλληνες ἂς σπεύσουν νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς συνδρομάς των εἰς δραχμὰς ἐπωφελούμενοι τῆς ἐκπτώσεως τῆς δραχμῆς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράφωμεν καὶ οὕτω θὰ ἔχουν μὲ ἡμίσειαν περίπου ἀγγλικὴν λίραν, ἐπὶ ἓν ἔτος τὸ «Μπουκέτο» νὰ τοὺς τέρπῃ καὶ νὰ τοὺς διασκεδάζῃ.

Ἂς ἐπωφεληθοῦν αὐτῆς τῆς μοναδικῆς εὐκαιρίας καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ Ἐσωτερικοῦ γιὰ νὰ ἐγγράφουν συνδρομητὰς στὸ «Μπουκέτο» τοὺς ξενητευμένους συγγενεῖς των, προσφέροντες ἔτσι σ' αὐτοὺς τὴν πιὸ εὐχάριστη, τὴν πιὸ τερπνή, τὴν πιὸ ὠφέλιμη πνευματικὴ ἀπόλαυση ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνας Ἕλλην εὑρισκόμενος μακρὰν τῆς πατρίδος του.

αἰχμαλώτων ἔγινε μέσα σὲ κραυγὲς χαρᾶς γιὰ τὰ πλούσια λάφυρα. Ὅλοι οἱ μεγάλοι σωματέμποροι ἦτανε κεῖ καὶ παρακολουθοῦσανε τὰ θύματά τους, χαρούμενοι ποὺ βλέπανε τόσο πολὺ ἐμπόρευμα ἐπειδὴ θὰ τὰ ἀγόραζαν σ' ἐξευτελιστικὴ τιμή.

Καὶ πετούσανε τοὺς αἰχμαλώτους καταγῆς, δεμένους δυό - δυό. Ἡ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τῶν Σαρακηνῶν χοροπηδούσανε γύρω τους, βρίσκοντας ἡδονὴ στὴ θέα τόσου πόνου, τόσης δυστυχίας.

Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ἤτανε καὶ νέες καὶ νέοι τῆς ἀνωτέρας βυζαντινῆς ἀριστοκρατίας τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ ἄνθος, σὲ πνευματικὴ μόρφωση κ' εὐγένεια, τῆς νεολαίας τῆς Ρωμαΐκῆς αὐτοκρατορίας.

Τί; λεπτὲς αὐτὲς ὑπάρξεις τὶς μοίραζαν ἀνὰ δεκάδες καὶ ὕστερα τὶς χάριζαν στοὺς διαφόρους πειρατὰς ποὺ ἦταν ἐλεύθεροι νὰ κρατήσουν τὸ μερίδιό τους ἢ νὰ τὸ πουλήσουν. Τότε ἐμφανίζονται οἱ σωματέμποροι ποὺ ἔγδυναν τὶς νέες καὶ τὶς ἐξέταζαν νὰ δοῦνε ἂν εἶνε καλὲς κ' ὕστερα τὶς ἀγόραζαν πέντε—πέντε, σὲ χαμηλὴ τιμή. Ἡ σκλάβες αὐτὲς μετεφέρθησαν στὶς πιὸ μακρυνὲς ἐπαρχίες τῆς ἀπέραντης αὐτοκρατορίας τῶν Χαλιφῶν, παντοῦ ὅπου ὁ νόμος τοῦ Ἀλλὰχ ἐπέτρεπε τέτοιου εἴδους ἀνοσιουργήματα. Τὰ χαρέμια τῶν μεγιστάνων τῆς Ἀραβίας γέμισαν ἀπ' τὶς παρθένες τῆς βυζαντινῆς ἀριστοκρατίας.

Τὰ φρικτὰ ταῦτα περιστατικὰ — ἔργο ἑνὸς ἔλληνος — εἶνε ἀληθινὰ ὡς τὴν τελευταία τους λεπτομέρεια. Μᾶς τὰ ἐξιστορεῖ ἕνας αὐτόπτης μάρτυς, ὁ Ἰωάννης ὁ Καμενιάτης, ἀναγνώστης σὲ μιὰν ἐκκλησιὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ εἶχε συλληφθῆ καὶ τοῦτος αἰχμάλωτος καὶ ὁ ὁποῖος ἔκατσε κ' ἔγραψε τὰ θλιβερὰ ἀπομνημονεύματά του, ὅταν ἐδραπέτευσε ἀπ' τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ γύρισε στὴν Κωνσταντινούπολη.

o

ΠΙΑΝΑ PULLMAN

Μὴν ἐκλέγετε τὸ πιάνο σας, χωρὶς νὰ ἔχετε ἐξετάσει τὰ πιάνα PULLMAN. Ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς πιάνου PULLMAN σᾶς ἐξασφαλίζει ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ, καὶ ἀπὸ ἀπόψεως δαπάνης ΤΗΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγκρίνατε ἀμερολήπτως. Μεγάλαι εὐκολίαι πληρωμῆς. Κατάλογοι δωρεάν.

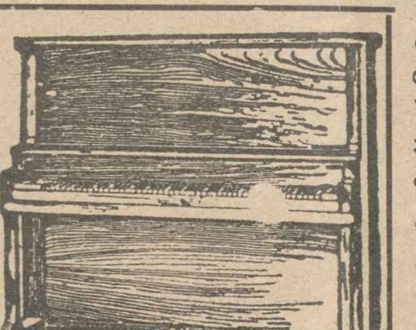

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12—Στοὰ Ἀρσακείου—12

Ε.ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

...η κλήρωσις τοῦ Μεγάλου λαχείου εἶνε αὐτοτελὴς

...λαχνοὶ κερδίζουν εἰς ἑκάστην κλήρωσιν Δραχ. 5.500.000

...ΝΑΞ ΚΕΡΔΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

1	πρὸς	Δραχ.		2.000.000
1	»	»		400.000
1	»	»		300.000
1	»	»		200.000
1	»	»		100.000
1	»	»		80.000
1	»	»		50.000
1	»	»		40.000
1	»	»		30.000
1	»	»		24.000
1	»	»		20.000
1	»	»		13.000
1	»	»		12.000
1	»	»		10.000
1	»	»		10.000
10	»	Δραχ.	8.000	80.000
10	»	»	7.000	70.000
15	»	»	6.000	90.000
15	»	»	5.000	75.000
25	»	»	4.000	100.000
60	»	»	3.000	180.000
100	»	»	2.000	200.000
750	»	»	800	600.000
4.000	»	»	204	816.000
5.000	ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ		Δραχ.	5.500.000

...ἀριθμὸς τις κερδίζων εἰς μίαν Κλήρωσιν ὡς ἐκ τοῦ συστήματος διανομῆς τῶν κερδῶν, πλείονα τοῦ ἑνὸς κέρδη λαμβάνει ...τὰ κέρδη ταῦτα.

3Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ἕκαστον γραμμάτιον διαιρεῖται εἰς 4 τμήματα πωλούμενα ἀντὶ 50 ...καὶ παρέχοντα δικαίωμα εἰς τὸ τέταρτον τῶν ὡς ἄνω κερδῶν.

„NUTRICIA"

...ικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ μόνη ...καὶ εὐθηνὴ τροφὴ διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστᾶται ἀπὸ ...ἰατρούς. Ἐκτὸς τῆς ὡς ἄνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη Ἡ Μεγάλη Ἑταιρία ...ΙΑ» παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένων διὰ ...ας ἐντερικὰς ...ὡς καὶ τὸ φημισμένον αὐτῆς «BABEURRE» (condensed buttermilk).

Γραφεῖα Ἀντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά.

Κυρίαι!
Τὸ φόρεμά Σας γιὰ νὰ φιγουράρῃ
πρέπει νὰ τὸ βάψετε μόνη Σας μὲ
γερμανικὴ βαφὴ μάρκας ARTI

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικὰ—Γυναικολογικὰ— **ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ**

...αἴθουσαι διὰ τὰς Κυρίας. Δέχεται καθημερινῶς ἀπὸ τὰς ...-2 μ. μ. καὶ 4—10 τὸ βράδυ, ἐν τῇ Νέᾳ Κλινικῇ τοῦ ΟΔΟΣ ...ΑΝΔΡΟΥ ἀρ. 36, (Ὁμόνοια).—Ἀθῆναι. Τηλέφωνον (Νέον 11-17)

...ΟΤΙ ΠΟΘΕΙ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Γοῦστο, Κομψότης. Χάρι, Φτήνια
Μόνον στὸ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
FANNY DAVID, ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 34
FAÇON ΑΠΟ 200—350

ΑΝΔΡΙΚΑΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ

ΜΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΓΟΥΣΤΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΑΠΤΗΝ
ΑΡΔΑΣΕΣ Κ. ΤΖΕΛΑΛΙΑΝ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 1, ΑΘΗΝΑΙ
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ΡΑΦΗΝ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΛΑΤΩΝ ΜΑΣ

Καλλιτεχνικὸν ἐργοστάσιον γυναικείων πίλων
ΚΙΚΗΣ Π. ΒΡΑΧΝΟΥ (ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ)
Ὁδὸς Βουλῆς 5. — Τηλέφ. 6—38
Ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία τῆς SAISON. Ἀποκλειστικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν μεγαλειτέρων καταστημάτων τῶν Παρισίων.
Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΙΔΡΩΣ ΤΗΣ ΜΑΣΧΑΛΗΣ

Δύνασθε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν ἐφίδρωσιν, κακοσμίαν καὶ καταστροφὴν ἐνδυμάτων διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ εὐεργετικοῦ καὶ ἀβλαβοῦς Ἀμερικανικοῦ ἀντιϊδρωτικοῦ:

“ODO-RO-NO„

Χρῆσις:

Σταματᾷ τὸν ἱδρῶτα ἐφ' ὅσον τὸ μεταχειρίζεσθε, μιὰ ἐπάλειψις ἀφ' ἑσπέρας τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ ἀφοῦ προηγουμένως πλύνετε καὶ σκουπίσετε τὸ μέρος καλῶς, σᾶς ἐξασφαλίζει τὴν διακοπὴν διὰ 3 ἡμέρες.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα Ἀρωματοπωλεῖα, Κομμωτήρια, κ.λ.π. καλὰ καταστήματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἀποκλειστικὴ χονδρικὴ πώλησις δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ
ΚΑΝΑΡΗ 10. — ΑΘΗΝΑΙ

Διαρκὴς παρακαταθήκη:

Διὰ τὴν Μακεδονίαν	Διὰ τὴν Πελοπόννησον
Α. ΤΖΩΝΟΣ	Π. ΠΙΤΣΙΝΟΣ
Ἑρμοῦ 16	Ρήγα Φερραίου 67
Θεσσαλονίκη	Πάτρας

ODO-RO-NO

X-5

„ΒΟΤΡΥΣ"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἀθηνᾶς 53.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι ἡ
ΚΡΕΜΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΜΑΡΚΟΥ Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ
διατηρεῖ τὸ δέρμα δροσερὸν καὶ νεανικόν, ἐξαλείφει πανάδας, ρυτίδας, καὶ πυώδη ἐξανθήματα τοῦ προσώπου.

ΠΡΟΣΟΧΗ εἰς τὸ ὄνομα διότι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν κ λλυντικὴν ἀλοιφὴν Γεωργίου Ρεβελάκη. Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ Καταστήματα Εἰδῶν Πολυτελείας. Κεντρικὴ Ἀποθήκη Κολοκοτρώνη 45.

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἐξαλείφει τὰ σημεῖα τῆς κοπώσεως καὶ τῶν φροντίδων τὰ ὁποῖα γηράσκουν τὸ πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ καὶ ἀπομακρύνει τὴν ἐμφάνισιν τῶν ρυτίδων.

Ι. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ

Χειροῦργος ὀδοντοϊατρὸς ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρισίους σπουδάσας. Ὀλιγοήμερος καὶ ἀνώδυνος θεραπεία παθήσεων στόματος καὶ ὀδόντων. Οὐλήτιδας, δυσοσμίαν καὶ Pyorrhée ταχέως. 51, Γ' Σεπτεμβρίου 51.

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α. (ΤΕΡΜΑ)

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας.

Παρακολουθῆστε ὅλοι
ΣΤΗΝ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ„
τὸ θαυμάσιο ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα
Τοῦ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ
“ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ„
(Συνέχεια αὐτοτελὴς τῶν καταπληκτικῶν περιπετειῶν τοῦ ΙΩΣΗΦ ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Τὸ Περιοδικὸν

„ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας

του μίαν

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΜΗΝΙΑΙΑΝ

ΕΚΔΟΣΙΝ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ „ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ" μὲ τὰς πολλὰς σελίδας της τυπωμένη ἐπὶ χάρτου πολυτελείας, θὰ περιέχῃ πολυχρώμους καλλιτεχνικὰς εἰκόνας, πίνακας τῶν διασημοτέρων Ἑλλήνων καὶ ξένων ζωγράφων. Ὁλόκληρα ἐκλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια Ἑλληνικὰ καὶ ξένα. Εἰκόνες ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν. Διηγήματα, ἱστορίες, ἠθογραφίες, ποιήματα καὶ ἄλλην πλουσίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὕλην τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων καὶ ξένων λογοτεχνῶν.

ΑΛΤ!

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΗΝ ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,